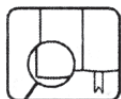

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA

STUDII BIBLICE
EDIȚIA INSTRUCTORI

„Adevărul prezent” în Deuteronomul

de Clifford Goldstein

octombrie – noiembrie – decembrie

2021

©2021 General Conference of Seventh-day Adventists®.

Toate drepturile rezervate.

Titlul în original: *Present Truth in Deuteronomy*

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau părți din ele, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Autor: Clifford Goldstein

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Denisa Olariu

Redactare: Gianina Floricel

Lectura traducerii, adaptare: Daniel Brînzan, Florian Ristea

Corectură: Lavinia Goran

Tehnoredactare: Irina Toncu

Copertă: Liliana Dincă

Textele biblice sunt preluate din traducerea Cornilescu, Casa Bibliei, București, 2012.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White este indicat numărul paginii din original, care apare și în ediția electronică în română și în unele ediții tipărite, în text, între paranteze pătrate.

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN 978-606-087-073-9

Cuprins

Cartea legământului: Deuteronomul	4
Vreau să merg!.....	6
1. Introducere la cartea Deuteronomul	11
2. Lecția de istorie a lui Moise	23
3. Legământul cel veșnic.....	34
4. Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău.....	45
5. Străinul care va fi în cetățile tale	57
6. „Care este neamul acela așa de mare?”	68
7. Legea și harul.....	79
8. Alege viața	90
9. Să-și întoarcă inima	101
10. Adu-ți aminte și nu uita!	112
11. Deuteronomul în scrierile de mai târziu	123
12. Deuteronomul în Noul Testament	134
13. Învierea lui Moise	145
Proiecte misionare 2021–2022	157

Introducere

Cartea legământului: Deuteronomul

Istoria sună astfel: în timpul domniei regelui Iosia în Ierusalim (640–609 î.Hr.), cineva, care probabil lucra la templu, a găsit o copie a unei cărți, iar aceasta a fost citită înaintea regelui Iosia. „Când a auzit împăratul cuvintele din cartea legii, și-a sfâșiat hainele” (2 Împărați 22:11). De ce? Pentru că și-a dat seama că el și poporul lui nu ascultau de ce era scris în carte.

Apoi, pe baza acelei cărți, numite „cartea legământului” (2 Împărați 23:2), Iosia a început o mare reformă. Putem citi despre ea în 2 Împărați 23.

Ce carte a fost aceea care a avut un asemenea impact asupra regelui și asupra poporului său? Se crede că a fost cartea Deuteronomul, studiul nostru din acest trimestru.

A cincea și ultima dintre cele cinci cărți ale lui Moise, Deuteronomul – un nume care derivă din cuvântul latin *deuteronomium* (care înseamnă „a doua lege”) – ar putea fi rezumată după cum urmează:

După ce au părăsit Egiptul și au intrat în legământul de la Sinai cu Domnul, copiii lui Israel, în loc să meargă direct în Canaan, au pribegit prin pustie timp de patruzeci de ani. Când au trecut acei patruzeci de ani și evreii au fost, în sfârșit, pe punctul de a trece în Țara Promisă, Moise le-a vorbit sub forma unor serii de discursuri. Esența acelor discursuri era: *Sunteți pe punctul de a intra în Țara Promisă. În sfârșit! Nu uitați ce a făcut Domnul pentru voi și nu uitați ce vă cere El acum, și anume să-L iubiți cu tot sufletul și cu tot cugetul vostru și să demonstrați această dragoste prin ascultare de toate poruncile Lui, potrivit cu legământul.*

Și, pentru a sublinia importanța legământului, Moise i-a repetat poporului Cele Zece Porunci, temelia legală a obligațiilor lor din cadrul legământului pe care Domnul îl încheiase mai întâi cu părinții lor și pe care îl încheia acum din nou, de data aceasta cu ei, chiar la hotarele Canaanului.

Așadar, ne întrebăm: Ar putea fi vreo paralelă între ce li s-a întâmplat copiilor lui Israel la hotarele Țării Promise și ce avem de înfruntat noi, astăzi, chiar la hotarele Țării Promise (doar că ale uneia mult mai bune)?

De aici vine și tema acestui trimestru: „Adevărul prezent” în Deuteronomul. Și este exact ceea ce vom analiza: soliile adevărului prezent pe care le putem extrage din cuvintele lui Dumnezeu adresate poporului legământului Său.

În acest trimestru vom aborda tematic cartea Deuteronomul, acoperind teme precum legământul cel veșnic, Legea și harul, ce înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu și să-ți iubești aproapele și, cel mai important dintre toate, cum ne descoperă această carte dragostea lui Dumnezeu, care a fost cel mai puternic manifestată în moartea lui Isus pe cruce și în învierea Lui.

Desigur, o lungă linie de demarcație temporală și culturală separă biserica noastră de azi de biserica israeliților din pustie. Dar s-ar putea ca acele caracteristici pe care le avem în comun *cu ei* să fie mai multe decât cele care ne deosebesc *de ei*. De exemplu, nu ne-ar putea fi adresate și nouă, astăzi, următoarele cuvinte:

„Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!»” (Deuteronomul 4:5,6)?

Să observăm că nu legile în sine erau „înțelepciunea și priceperea” lor înaintea popoarelor, ci ascultarea lor de ele. Cu siguranță există un mesaj pentru noi aici. Doar unul dintre numeroasele care se găsesc, după cum vom vedea, în cartea Deuteronomul.

Clifford R. Goldstein este editor al *Adult Bible Study Guide* și autor, printre altele, al cărții *Rățiuni ale inimii*.

Vreau să merg!

Aceasta este, probabil, ultima introducere pe care o scriu în ghidul trimestrial al Școlii de Sabat. Când am făcut-o prima dată, nu știam că va fi o experiență care să dureze șapte ani – o perioadă extraordinară, în care am fost binecuvântat de Dumnezeu mai mult decât pot înțelege. După lecturarea și adaptarea traducerii studiilor biblice din fiecare dintre cele treizeci de trimestre și după alcătuirea întrebărilor pentru studiul la rând, începeam să scriu această pagină cu convingerea că o veți citi și că veți rezona cu gândurile pe care le așterneam aici. Și ați făcut-o! De-a lungul timpului, mulți mi-ați spus, fie în scris, fie telefonic, fie când ne-am întâlnit, că apreciați aceste rânduri, încurajându-mă mai mult decât v-ați dat seama. Vă mulțumesc!

La fel și în privința emisiunii „Școala Cuvântului”, pe care am avut onoarea să o realizez în toți acești ani, împreună cu invitați al căror număr nu-l pot socoti: frați și surori din biserică, reprezentanți ai instituțiilor, colegi pastori. Le mulțumesc tuturor, le mulțumesc colegilor de la Speranța TV pentru ajutorul și pentru profesionalismul lor și, de asemenea, dumneavoastră, celor care ați urmărit această emisiune cu interes și v-ați rugat pentru noi!

Deși nu am putut ajunge în toate cele 1 100 biserici adventiste din România, am avut privilegiul să vizitez multe dintre ele (și unele din diaspora), să cunosc oameni deosebiți, să constat că Dumnezeu a făcut și face lucruri extraordinare pentru biserică Sa. Am văzut oameni interesați de Dumnezeu în penitențiere, în taberele Sola Scriptura, în cadrul diferitelor întâlniri evanghelistice, pe paginile de internet – oameni cărora le-au ieșit în întâmpinare voluntarii ASUP, librarii și personalul Sola Scriptura, misionarii, pastorii, membrii bisericii și reprezentanții instituțiilor. Nu cad în capcana triumfalismului, dar nu pot să nu remarc faptul că, în general, biserică răspunde pozitiv harului lui Dumnezeu. Acestei Biserici, prin care Dumnezeu a lucrat în viața mea, eu îi datorez foarte mult: sunt un alt om!

Privind spre viitor, am convingerea că Biserica Adventistă din România își va păstra direcția și binecuvântarea lui Dumnezeu, care se văd clar în prezent, în viața și în activitatea ei! În strategia Uniunii Române, urmează „Anul lucră-

rii personale”, un an în care accentul misionar cade pe ceea ce va face, prin credință, fiecare dintre noi, pentru ajutorarea și mântuirea semenilor noștri.

Vom începe cu zece zile de consacrare (1–10 octombrie), sub motto-ul: „Vreau să merg!”, ecou al strategiei misionare a Conferinței Generale. În fiecare dintre aceste zece zile suntem invitați să ne conectăm cu programul pregătit special de responsabilii naționali și locali, în cadrul căruia vom urmări experiențe deosebite, vom cunoaște proiecte noi și interesante, vom vedea și auzi prezentări scripturistice inspiratoare. O parte dintre cele aproximativ 50 de proiecte misionare propuse pentru acest an vă sunt prezentate aici, în cuprinsul ghidului de studiu din acest trimestru, iar celelalte pot fi găsite în catalogul integral publicat online, pe care îl puteți citi accesând linkul sau plăsând camera telefonului pe codul QR. Analizați-le cu atenție și cu rugăciune și implicați-vă în proiectul sau în proiectele care considerați că se potrivesc darurilor cu care v-a înzestrat Dumnezeu! Proiectele sunt suficient de multe și de variate, astfel încât fiecare dintre noi să se regăsească și să se implice în cel puțin unul dintre ele. Au fost elaborate de diverse departamente sau instituții ale Bisericii, ca instrumente misionare, pentru cei care duc lipsă de idei sau care, pe lângă ideile personale, le pot folosi și pe acestea.

Trăim vremuri către care înaintașii noștri priveau cu speranță și pe care ar fi dorit să le trăiască, vremuri în care evenimentele globale ne aduc în atenție ecoul glasului lui Dumnezeu: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” (Isaia 6:8). În ce mă privește, când Dumnezeu mi-a adresat această chemare la slujire, am răspuns: VREAU SĂ MERG! El vă adresează și dumneavoastră chemarea de a-L urma implicându-vă în misiunea din acest an. Ce Îi veți răspunde?

Florian Ristea
Departamentul Școala de Sabat/Lucrarea Personală, EUD

NU UITA:

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al Școlii de Sabat se poate bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun venit, chiar și musafirii!
2. Fiecare poate să-i încurajeze pe ceilalți, povestindu-le despre un răspuns primit la rugăciune sau o activitate misionară în care a fost implicat(ă).
3. Fiecare le poate împărtăși celorlalți nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, ca să se roage împreună pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Putem dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică!
2. Este de dorit ca fiecare să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția!
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări, poate menține vie viața spirituală!

MISIUNE (5-10 minute)

...

1. Dezbaterea studiului se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic!
2. Fiecare grupă poate planifica o activitate misionară în care să se implice toți membrii.
3. Știrile video ale Școlii de Sabat, care pot fi descărcate și vizionate accedând adresa de internet: resurse.adventist.pro, conțin idei misionare valoroase, care pot fi aplicate!

LISTĂ DE RUGĂCIUNE

MĂ ROG pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii.” – *Sfaturi pentru biserică*, p. 113

OCTOMBRIE

1. 1 Corinteni 16
2. 2 Corinteni 1
3. 2 Corinteni 2
4. 2 Corinteni 3
5. 2 Corinteni 4
6. 2 Corinteni 5
7. 2 Corinteni 6
8. 2 Corinteni 7
9. 2 Corinteni 8
10. 2 Corinteni 9
11. 2 Corinteni 10
12. 2 Corinteni 11
13. 2 Corinteni 12
14. 2 Corinteni 13
15. Galateni 1
16. Galateni 2
17. Galateni 3
18. Galateni 4
19. Galateni 5
20. Galateni 6
21. Efeseni 1
22. Efeseni 2
23. Efeseni 3
24. Efeseni 4
25. Efeseni 5
26. Efeseni 6
27. Filipeni 1
28. Filipeni 2
29. Filipeni 3
30. Filipeni 4
31. Coloseni 1

NOIEMBRIE

1. Coloseni 2
2. Coloseni 3
3. Coloseni 4
4. 1 Tesaloniceni 1
5. 1 Tesaloniceni 2
6. 1 Tesaloniceni 3
7. 1 Tesaloniceni 4
8. 1 Tesaloniceni 5
9. 2 Tesaloniceni 1
10. 2 Tesaloniceni 2
11. 2 Tesaloniceni 3
12. 1 Timotei 1
13. 1 Timotei 2
14. 1 Timotei 3
15. 1 Timotei 4
16. 1 Timotei 5
17. 1 Timotei 6
18. 2 Timotei 1
19. 2 Timotei 2
20. 2 Timotei 3
21. 2 Timotei 4
22. Tit 1
23. Tit 2
24. Tit 3
25. Filimon 1
26. Evrei 1
27. Evrei 2
28. Evrei 3
29. Evrei 4
30. Evrei 5
31. Evrei 6

DECEMBRIE

1. Evrei 7
2. Evrei 8
3. Evrei 9
4. Evrei 10
5. Evrei 11
6. Evrei 12
7. Evrei 13
8. Iacov 1
9. Iacov 2
10. Iacov 3
11. Iacov 4
12. Iacov 5
13. 1 Petru 1
14. 1 Petru 2
15. 1 Petru 3
16. 1 Petru 4
17. 1 Petru 5
18. 2 Petru 1
19. 2 Petru 2
20. 2 Petru 3
21. 1 Ioan 1
22. 1 Ioan 2
23. 1 Ioan 3
24. 1 Ioan 4
25. 1 Ioan 5
26. 2 Ioan 1
27. 3 Ioan 1
28. Iuda 1
29. Apocalipsa 1
30. Apocalipsa 2

Introducere la cartea Deuteronomul

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Cine nu iubește _____, pentru că Dumnezeu este dragoste.” (1 Ioan 4:8)

Desigur, cartea Deuteronomul nu a apărut într-un vid. Ca orice lucru în viață, Deuteronomul există într-un context; și, tot ca orice lucru în viață, acel context joacă un rol important în înțelegerea ei și a scopului pe care îl are.

S-a scurs multă istorie înaintea ei – o istorie care a explicat nu doar circumstanțele cărții în sine, ci și pe acelea ale lumii și ale mediului care i-au generat contextul. După cum ar fi greu să înțelegem scopul și funcția unui ștergător de parbriz în afara contextului unei mașini, tot astfel ar fi greu să înțelegem cartea Deuteronomul, mai ales în lumina subiectului nostru (Deuteronomul și adevărul prezent), în afara contextului în care a luat naștere.

Cineva a citit cartea *Război și pace*, a autorului rus Lev Tolstoi, în doar trei zile – o carte care are aproape o mie cinci sute de pagini. Când a fost întrebat despre ce era cartea, cititorul a răspuns: „Despre Rusia.”

Ca să acoperim în studiul unei săptămâni miile de ani de istorie înainte să ajungem la Deuteronomul ar însemna să facem cam același lucru. Dar, dacă ne concentrăm asupra elementelor de bază, putem vedea contextul de care avem nevoie pentru a înțelege cel mai bine această carte, atât de bogată în „adevărul prezent”.

1 Ioan 4:8 spune: „Dumnezeu este dragoste.” Oricât de simple ar fi aceste cuvinte, ideea din spatele lor este atât de profundă, încât abia putem pricepe implicațiile lor. Ele nu spun că Dumnezeu iubește, că arată dragoste sau că este o manifestare a dragostei, ci că Dumnezeu *este* dragoste. Dragostea este esența identității Lui. Ca ființe căzute, pur și simplu nu suntem în stare să pricepem pe deplin ce înseamnă „Dumnezeu este dragoste”.

Dar, cu siguranță, putem înțelege suficient încât să știm că este o veste foarte bună. Dacă, în loc de „Dumnezeu este dragoste”, ar fi spus „Dumnezeu este ură” sau „Dumnezeu este răzbunător” ori „Dumnezeu este indiferent”, această revelație despre El ar fi reprezentat pentru noi un motiv de îngrijorare.

Dragostea impregnează tot cosmosul, poate chiar mai mult decât o face gravitația. Dumnezeu ne iubește și noi, la rândul nostru, trebuie să-L iubim (vezi Deuteronomul 6:5; Marcu 12:30).

Totuși, dragostea, ca să fie dragoste, trebuie să fie oferită în mod liber. Dumnezeu nu poate forța dragostea; în momentul în care face acest lucru, nu mai este dragoste. Prin urmare, când Dumnezeu a creat în cer și pe pământ ființe inteligente și raționale, capabile să iubească, a existat întotdeauna riscul ca acestea să nu-L iubească, la rândul lor. Unele ființe au ales astfel și... iată originile a ceea ce noi cunoaștem ca fiind „marea luptă”.

1. De ce următoarele texte au logică doar în contextul libertății și al riscului pe care dragostea le implică?

Isaia 14:12-14 _____

Ezechiel 28:12-17 _____

Apocalipsa 12:7 _____

Deosebit de profund este textul din Ezechiel 28:15, care arată că, deși acest înger, Lucifer, a fost o ființă desăvârșită, creată de un Dumnezeu desăvârșit, s-a găsit nelegiuire în el. Desigur, nu pentru că a fost creat cu acea nelegiuire. Dimpotrivă: fiind creat cu capacitatea de a iubi, Lucifer avea adevărata libertate morală și, în ciuda a tot ce îi fusese oferit („erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe”), acest înger a vrut mai mult. Un lucru a dus la un altul, până când a fost „război în cer”.

În unele locuri pot fi cumpărați câini-roboti, care ascultă întotdeauna comenzile – nu murdăresc covorul și nu rod mobila. Totuși, este posibilă o relație semnificativă cu un astfel de „câine”? Cum te poate ajuta răspunsul dat să înțelegi motivul pentru care Dumnezeu a creat ființe care puteau să-L iubească în mod liber, la rândul lor?

Aproape orice copil care merge la școală a auzit întâmplarea când lui Isaac Newton i-a căzut în cap un măr și, gata, Newton a descoperit gravitația. Că mărul a căzut sau nu cu adevărat în capul lui nu este un aspect esențial; important este că marea intuiție a lui Newton a fost să înțeleagă că aceeași forță care a făcut să cadă mărul (gravitația) ținea și Luna pe orbită în jurul Pământului, Pământul, pe orbită în jurul Soarelui ș.a.m.d. (și nici măcar nu a descoperit el gravitația; oricine a căzut vreodată deja aflase despre ea).

Acest lucru era important pentru că, timp de mii de ani, oamenii crezuseră că legile care guvernau cerurile erau diferite de legile care guvernau pământul. Newton a demonstrat că această convingere era greșită.

Deși contribuția lui Newton a fost în domeniul legii naturale, același principiu este valabil în dreptul Legii morale. Aceeași libertate, libertatea inerentă dragostei, care a condus la căderea lui Lucifer a condus și la căderea omului.

2. Următoarele versete vorbesc despre oameni perfecți, într-un mediu perfect, creați de un Dumnezeu perfect. Cum descoperă ele adevărul despre libertatea care caracterizează dragostea?

Geneza 2:16,17 _____

Geneza 3:1-7 _____

După cădere, lucrurile au mers din rău în mai rău, chiar până în punctul în care Domnul a zis despre om că „toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5). Și dacă gândurile oamenilor erau rele, cu siguranță erau rele și acțiunile lor, până când lucrurile s-au înrăutățit atât de mult, încât Domnul a distrus întreaga lume printr-un potop – într-un anumit sens, i-a dat omenirii șansa să o ia de la capăt, un fel de a doua creație. Totuși, după cum ne arată istoria turnului Babel (Geneza 11:1-9), oamenii încă păreau hotărâți să-L sfideze pe Dumnezeu. „Când a fost parțial terminat, o parte din turn a fost ocupat și folosit ca locuință pentru ziditori; alte încăperi, splendid mobilate și împodobite, au fost închinat idolilor lor. Oamenii se bucurau de succesul lor și slăveau pe dumnezeii de argint și de aur, ridicându-se împotriva Cărmuitorului cerului și al pământului.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 119

La sfârșitul unei zile, încearcă să-ți amintești cât mai multe dintre gândurile și ideile care ți-au trecut prin minte! Ce îți spun ele despre starea inimii tale?

Avram (mai târziu numit Avraam) apare prima dată în genealogia din Geneza 11, care vine chiar după ce se menționează că oamenii au fost împrăștiați de la Babel.

3. Citește Geneza 12:1-3, unde este descrisă chemarea adresată de Dumnezeu lui Avram. Astăzi, când ne uităm înapoi în timp, după evenimentul crucii, după moartea lui Isus și după răspândirea Evangheliei, cum înțelegem ce promitea Dumnezeu să facă prin Avram?

Multe secole mai târziu, apostolul Pavel, căutând să trateze erezia galatenilor, a menționat chemarea lui Avraam, demonstrând că aceasta este o expresie timpurie a ceea ce fusese dintotdeauna intenția lui Dumnezeu: să transmită lumii Evanghelia. „Înțelegeți și voi dar că fiii ai lui Avraam sunt cei care au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.»” (Galateni 3:7,8).

Chemarea lui Avraam a fost enunțată prima dată în Geneza 12; mare parte din restul cărții Geneza este istoria descendenților lui de sânge, un urmaș disfuncțional după altul, dând naștere, succesiv, la familii la fel de disfuncționale; și totuși, prin ei, în cele din urmă făgăduința avea să fie împlinită, atingând un moment crucial în chemarea lui Moise.

4. Citește Faptele 7:20-36, unde se află descrierea pe care o face martirul Ștefan despre Moise și despre ieșirea din Egipt. Cum se potrivește ea cu făgăduința inițială făcută de Dumnezeu lui Avram?

Într-o lume adâncită în ignoranță, în rătăcire și într-o lipsă generală de cunoaștere a adevărului (lucrurile nu s-au schimbat prea mult în peste trei mii de ani, nu-i așa?), Domnul a chemat din Egipt un popor, pe poporul Lui, sămânța lui Avraam. Prin ei, copiii lui Israel, El a căutat nu doar să păstreze cunoașterea adevărului despre El și despre planul de mântuire, ci și să răspândească această cunoaștere în tot restul lumii.

Astăzi, cum ne vedem pe noi, ca adventiști de ziua a șaptea, în raport cu restul lumii? Cu alte cuvinte, ce asemănări există între noi și Israelul antic? Ce responsabilitate implică această paralelă pentru fiecare din noi?

Ce experiență a fost ieșirea din Egipt și tot ce a implicat ea, de la sângele de pe stâlpii ușilor din Egipt până la succesiunea de întâmplări dramatice de la Marea Roșie! Fără îndoială că ea a lăsat o impresie asupra acelor care au trăit-o, căci Domnul a zis: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine” (Exodul 19:4).

De ce a realizat Dumnezeu această salvare uluitoare și dramatică, scoțând un popor din mijlocul altui popor? După cum însuși Moise le-a spus: „A fost vreodată vreun dumnezeu care să fi căutat să ia un neam din mijlocul altui neam, prin încercări, semne, minuni și lupte cu mână tare și braț întins, și cu minuni înfricoșate, cum a făcut cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, în Egipt și sub ochii voștri?” (Deuteronomul 4:34)

5. De ce a chemat Dumnezeu poporul să iasă din Egipt?

Exodul 19:4-8

Este foarte simplu: Dumnezeu i-a chemat afară din Egipt pe evrei, adică pe descendenții patriarhilor – Avraam, Isaac și Iacov. Și cu acești descendenți, Domnul a făcut un legământ, în virtutea căruia ei aveau să fie, într-adevăr, „ai Mei [în engl. *un tezaur deosebit*] dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu” (Exodul 19:5). Relația aceasta a fost esențială în cadrul legământului.

Totuși, ideea de apartenență sau de „tezaur special” ar putea fi foarte ușor înțeleasă greșit (și așa a și fost). Statutul lor de popor special nu deriva din ceva care să fi fost sfânt sau neprihănit în ei înșiși, ci se datora harului lui Dumnezeu și adevărilor minunate pe care El li le dăduse – adevăruri pe care trebuia ca ei să le urmeze și, în calitate de „împărăție de preoți”, să le transmită lumii.

Apoi, Dumnezeu le-a dat și niște condiții ale legământului (partea lor de împlinit din înțelegere, ca să zicem așa), Cele Zece Porunci (Exodul 20), iar abia după aceea legământul a fost ratificat. După ce a stropit cu sângele jertfelor un altar nou construit, Moise „a luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului” (Exodul 24:7). Poporul a declarat din nou că avea să asculte.

„Și, într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge [...] a stropit cartea și tot norodul și a zis: «Acesta este sângele legământului care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi»” (Evrei 9:19,20). Care este semnificația sângelui și de ce este ea atât de importantă, chiar și pentru noi, astăzi?

„Vom face tot ce a zis Domnul!” (Exodul 19:8); vezi și Exodul 24:3; 24:7). Deși, fără îndoială, poporul lua în serios cuvintele acestea de fiecare dată când le rostea, istoria sacră ne arată că, din păcate, acțiunile copiilor lui Israel le-au contrazis în repetate rânduri declarațiile și angajamentele. Cu toate că erau poporul ales, cu toate că intraseră de bunăvoie în legământ cu Domnul, ei nu și-au făcut partea, care, în realitate, se rezuma la un singur lucru.

6. Care era partea esențială care-i revenea lui Israel în cadrul legământului?

Exodul 19:4,5 _____

Chemarea de a asculta de Dumnezeu, de a păzi Legea Lui, nu era legalism atunci mai mult decât este acum (vezi Matei 7:24-27; Ioan 14:14; Iacov 2:20; Romani 6:11,12); și totuși, din nou și din nou, copiii lui Israel au dat greș în a-și împlini partea din cadrul înțelegerii.

Într-adevăr, mai înainte, chiar în fața priverii muntelui Sinai, ei căzuseră într-o apostazie cruntă (vezi Exodul 32:1-6). Din nefericire, se pare că lipsa de credincioșie a reprezentat mai mult regula decât excepția și, astfel, în loc să intre imediat în Țara Promisă, ei au pribegit prin pustie patruzeci de ani.

7. Care era consecința pe care trebuia să o suporte poporul pentru că refuzase să asculte de Domnul?

Numeri 14:28-35 _____

Atunci, ca și acum, neascultarea se manifestă nu numai printr-o răzvrătire fățișă (deși se întâmplă și așa), ci, adesea, și prin refuzul de a ne încrede în ce ne spune Dumnezeu! Ce a făcut ca acest păcat să fie și mai grav în dreptul lui Israel a fost că, așa cum le-a reproșat chiar Dumnezeu, toți acești oameni văzuseră „cu ochii lor slava Mea și minunile pe care le-am făcut în Egipt și în pustie și totuși M-au ispitit de zece ori acum” (Numeri 14:22). În ciuda a tot ce văzuseră și trăiseră în viața lor, ei au refuzat în continuare să asculte de Domnul și să ia în stăpânire țara, în ciuda făgăduinței lui Dumnezeu că aveau să reușească (Numeri 13–14).

Gândește-te la ce este scris mai sus, și anume că neascultarea derivă dintr-o lipsă de încredere în Cuvântul lui Dumnezeu. De ce este adevărat acest lucru și cum putem să învățăm să ne încredem mai mult în Dumnezeu?

„Pe scurt, susțin că dragostea lui Dumnezeu (corect înțeleasă) se află în centrul unei dispute cosmice și că angajamentul lui Dumnezeu de a iubi oferă un motiv suficient, din punct de vedere moral, pentru ca Dumnezeu să permită răul, cu ramificații semnificative în ce privește înțelegerea providenței divine ca operând în cadrul a ceea ce eu numesc «reguli de legământ ale angajamentului».” – John Peckam, *Theodicy of Love: Cosmic Conflict and the Problem of Evil* (Grand Rapids, Baker Academic, MI, 2018), p. 4

„Pentru Moise, Aaron, Caleb și Iosua, hotărârea că Israel nu trebuia să intre în Canaan decât peste patruzeci de ani a fost o dezamăgire amară; și totuși, ei au primit decizia divină fără să murmure. Dar aceia care s-au plâns de felul cum Se purtase Dumnezeu cu ei și care au spus că se întorc în Egipt au plâns și s-au văitat când le-au fost luate binecuvântările pe care le disprețuiseră. S-au întristat fără rost, iar acum Dumnezeu le dădea motiv să plângă. Dacă s-ar fi jelit pentru păcatul lor atunci când le-a fost arătat cu credincioșie, această sentință n-ar fi fost pronunțată, dar ei se jeleau pentru că sufereau pedeapsa; întristarea lor nu era pocăință și, astfel, nu se putea obține o schimbare a sentinței.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 392

Studiu la rând¹:

1 Corinteni 10 – 16

Evangelizare, subcapitolul „Avertizări oportune”

1. De ce anume îi îndemna Pavel să fugă pe „preaiubiții” săi frați din Corint?

2. De ce erau „mulți neputincioși și bolnavi” în biserica din Corint?

3. În ce scop râvneau credincioșii să aibă din belșug darurile duhovnicești?

4. Ce frate n-a voit să viziteze biserica din Corint, în ciuda insistențelor lui Pavel?

5. **Când este muzica primită de Dumnezeu?**

¹ Întrebările sunt alcătuite pentru stimularea lecturării zilnice a Bibliei și a scrierilor lui Ellen G. White, și nu în mod necesar pentru aprofundarea anumitor subiecte.

Texte-cheie: 1 Ioan 4:8; Deuteronomul 4:37; 6:5

I. Privire generală

Introducere: Deuteronomul este a cincea și ultima carte a Pentateuhului. Ea conține mesajul de rămas-bun al lui Moise adresat poporului Israel înainte ca acesta să intre în Țara Promisă. Ca atare, această carte poartă amprenta urgenței. Moise este pe punctul de a muri și de a-și lăsa poporul; prin urmare, scopul ultimelor sale cuvinte este de a le aduce aminte fraților săi de cele mai importante învățături pe care li le dăduse Dumnezeu. Cartea este deci o expunere a credinței israelite – manualul liderilor poporului, pentru a păstra drumul cel drept.

Temele studiului:

- **Dumnezeul istoriei.** Când li se adresează copiilor lui Israel, Moise le reamintește de evenimentele trecute din istoria lor, când Dumnezeu i-a salvat din sclavie și i-a scos din Egipt, trecându-i prin greutățile pustiului.
- **Dumnezeul dragostei.** Fiindcă Dumnezeu este dragoste, El comunică îndeaproape cu poporul Lui și luptă pentru el. Ca răspuns, poporul va învăța să-L iubească.
- **Dumnezeul legământului.** Această relație reciprocă dintre Dumnezeu și poporul Lui ia forma unui contract, a unui legământ între Dumnezeu și Israel.
- **Dumnezeul poporului.** Israel este poporul legământului. În niciun caz denumirea aceasta nu sugerează că israeliții sunt superiori celorlalte popoare. Legământul acesta, care a fost inițiat cu Avraam, implică sfințenia poporului Israel și angajamentul lui, din dragoste, de a-L iubi pe Dumnezeu și de a asculta de poruncile Lui.

II. Comentariu

Întregului Israelul

Această carte îi este adresată „întregului Israel” (Deuteronomul 1:1), o expresie care se referă la tot poporul, chiar înainte de a intra în Țara Promisă (Deuteronomul 34:12; 27:9; 31:1,7). Apostolul Pavel folosește această expresie în sens escatologic, cu referire la totalitatea celor mântuiți (iudei și neamuri deopotrivă): „Și atunci tot Israelul va fi mântuit” (Romani 11:26). Deși expresia „întregului Israel” din rugăciunea lui Daniel poate să se refere la poporul exilat din Babilon, sugerând speranță și restaurare, este clar că are un domeniu de aplicare universal, cuprinzându-i pe cei de aproape și de departe, „în toate țările” (Daniel 9:7).

De discutat și de meditat: De ce Deuteronomul se adresează poporului ca unui tot unitar? De ce mesajele acestei cărți sunt mai bine înțelese atunci când tot poporul este adunat laolaltă? Cum se aplică afirmația lui John Donne – „niciun om nu este o insulă” – bisericii de astăzi?

Deuteronomul

Termenul „Deuteronomul” derivă din traducerea greacă (Septuaginta) a unei expresii care se găsește în Deuteronomul 17:18, „o copie a acestei legi”, care literal înseamnă „a doua dare [o repetare] a acestei legi”. Termenul ebraic pentru „lege” este Tora, care se referă la mai mult decât înseamnă termenul nostru „lege” în sens juridic. Tora înseamnă „învățătură”, în sensul general al termenului, și include toate îndrumările date de Dumnezeu. Expresia din Deuteronomul, „o copie a acestei legi”, descrie într-adevăr conținutul cărții (Deuteronomul 28:61; 29:21 etc.) nu doar pentru că este repetarea Legii care a fost dată la început pe muntele Sinai, ci și pentru că este o trecere în revistă a învățăturilor lui Dumnezeu. Foarte semnificativ, titlul ebraic al cărții, *Debarim*, „cuvinte”, sau „acestea sunt cuvintele” (Deuteronomul 1:1), se referă la cuvintele profetice ale lui Moise, „tot ce-i poruncise Domnul să le spună” (Deuteronomul 1:3). Acest lucru evocă ultimele cuvinte ale cărții Numeri, unde se spune: „Acestea sunt poruncile” (Numeri 36:13; compară cu Deuteronomul 1:6).

De meditat: De ce a trebuit Moise să repete Legea?

Patru discursuri

Moise i se adresează poporului sub forma a patru discursuri, fiecare fiind introdus de aceeași expresie, „lată cuvintele”, sau de echivalentul ei, „aceasta este legea” (Deuteronomul 1:1; 4:44; 29:1; 31:1). Primul discurs este un prolog istoric (Deuteronomul 1–4), în care Moise reconstituie călătoria din trecut a poporului Israel de la Sinai până la hotarele Canaanului (Deuteronomul 1–3). Al doilea discurs este o revizuire a Legii (Deuteronomul 4:44–28:68). Cel de-al treilea discurs este un apel la respectarea legământului (Deuteronomul 29–30). Iar al patrulea discurs este o ultimă chemare de a citi și de a-și aduce aminte Legea, urmată de Cântarea lui Moise, de binecuvântarea și de salutul lui de rămas-bun, înainte de a muri (Deuteronomul 31–34).

Legământul

O analiză mai atentă a structurii cărții Deuteronomul în lumina literaturii Orientului Apropiat antic a scos la iveală o alcătuire sofisticată. Aceasta urmărește modelul tratatelor de legământ antice dintre suzeran și vasal (modelul egiptean și, îndeosebi, cel hitit, începând cu al doilea mileniu î.Hr.) și prezintă următoarele caracteristici:

- Preambul (Deuteronomul 1:1-5)
- Prolog istoric (Deuteronomul 1:6–4:49)
- Stipulații: generale (Deuteronomul 5–11); specifice (Deuteronomul 12–26)
- Binecuvântări și blesteme (Deuteronomul 27–28)
- Loialitate față de legământ și martori (Deuteronomul 29–30)

Dumnezeu în istorie

Această structură de legământ, care confirmă caracterul antic al cărții, împreună cu paternitatea sa literară mozaică sugerează intenția de a scoate în evidență legământul lui Dumnezeu cu poporul Său. Evenimentele istorice, o reamintire a acțiunilor lui Dumnezeu pentru salvarea poporului Său, preced și pun bazele legământului de la Avraam și Egipt până în timpul prezent. Aceste evenimente sugerează o teologie biblică a istoriei care, în esență, este mult diferită de conceptele noastre moderne și occidentale despre istorie. Din perspectiva Bibliei, istoria nu este cursul mecanic al evenimentelor de tip „cauză și efect”; mai degrabă, este urmarea prezenței și a acțiunilor continue ale lui Dumnezeu. Dumnezeu inițiază legământul prin intervenția Sa în istorie. El este cel dintâi care Se mișcă și acționează. Și aceste acțiuni în istorie reprezintă temelia legământului. Dumnezeu face legământul cu poporul Său (Deuteronomul 5:3) pentru că El este Domnul care i-a scos din țara Egiptului (Deuteronomul 5:6).

Termenul ebraic *debarim*, „cuvinte”, care este titlul ebraic al cărții, mai înseamnă și „evenimente” și se referă la istoria sacră a lucrărilor lui Dumnezeu de salvare. Cartea Cronici, care relatează istoria Vechiului Testament, este numită în ebraică *dibrey hayammim*, care înseamnă „cuvintele zilelor”. De asemenea, cuvintele lui Dumnezeu trebuie să fie citite și prin filtrul acestor evenimente ale istoriei.

De discutat și de meditat: Ce lecții despre Dumnezeu putem învăța din faptul că același cuvânt ebraic *dabar* înseamnă și „cuvânt”, și „istorie”?

Principiul dragostei

Principiul fundamental al legământului lui Dumnezeu cu poporul Său este dragostea. Verbul „a iubi” apare des în carte, cu referire nu doar la dragostea lui Dumnezeu pentru Israel (Deuteronomul 4:37; 7:8; 10:15; 23:5 etc.), ci și la dragostea lui Israel ca răspuns față de Dumnezeu (Deuteronomul 6:5; 7:9; 10:12). În Deuteronomul, dragostea divină nu este descrisă doar ca o emoție sentimentală. Dragostea lui Dumnezeu este intensă și infinită și se manifestă prin evenimente care exprimă intensitatea, autenticitatea și natura ei infinită. Datorită acestei dragoste, care a creat cerurile și pământul (Deuteronomul

10:14; 4:35 etc.), Dumnezeu a intrat și în arena evenimentelor omenești și Și-a salvat poporul (Deuteronomul 1:27-31; 4:20). Ca răspuns la dragostea dumnezeiască, Israelul, poporul legământului, este îndemnat de Dumnezeu: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta” (Deuteronomul 6:5). Astfel, iubirea presupune ca ei să-și amintească de Dumnezeu (Deuteronomul 7:18; 9:7; 24:9 etc.), să-L audă, să se străduiască să înțeleagă și să asculte de cuvintele Lui (Deuteronomul 4:1; 6:4; 20:3 etc.), să se teamă de El (Deuteronomul 4:10; 5:29; 17; 19; 31:12 etc.) și să-L slujească (Deuteronomul 6:13; 28:47,48 etc.).

De discutat și de meditat: De ce dragostea este mai mult decât o emoție trecătoare? De ce poruncile lui Dumnezeu „sunt o expresie a principiului iubirii”? – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 607

Chemare la studiu

Cartea Deuteronomul este o chemare puternică la a studia și a-i învăța pe alții cuvintele lui Dumnezeu (Deuteronomul 6:7). Ea a fost apreciată și în comunitatea iudaică, și în cea creștină ca fiind una dintre cele mai mari cărți din Sfintele Scripturi. Aceasta este cartea care conține *Shema Israel*, „Ascultă, Israele” (Deuteronomul 6:4), care a modelat identitatea religioasă iudaică. Ea este și una dintre cele mai citate cărți ale Vechiului Testament în Noul Testament, în care este citată de 80 de ori. Ca atare, Deuteronomul este una dintre cele mai importante cărți din Biblie, având o mare relevanță pentru poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului, când este pe punctul de a intra în Țara Promisă pe care Domnul a pregătit-o pentru el (Ioan 14:2). „Cartea Deuteronomul ar trebui să fie studiată cu atenție de cei care trăiesc astăzi pe pământ.” – Ellen G. White, în *The Advent Review and Herald*, 31 decembrie 1903

De discutat și de meditat: De ce studiul Bibliei ar trebui să fie o componentă importantă în viața spirituală a adventiștilor de ziua a șaptea? Găsește în Biblie exemple de oameni care au pus accentul pe valoarea studiului ca fiind o datorie religioasă.

III. Aplicație

Nu este suficient să auzim și să studiem cuvintele lui Dumnezeu. Noi trebuie să trăim potrivit cu ce am auzit și înțeles. Jacques Doukhan povestește: „Când eram copil, am auzit de la rabinul meu o legendă despre un om care a găsit la piață o trompetă miraculoasă. Vânzătorul s-a lăudat cu calitățile ei extraordinare: «Trompeta aceasta», a zis el, «are o putere uimitoare. Dacă suflă în ea, focul din casă va fi potolit imediat.» De îndată ce a ajuns acasă, omul a vrut să

testeze puterea trompetei. A dat foc casei și a început să sufle în trompetă. Și cu cât sufla, cu atât mai mult focul creștea în intensitate și ardea casa. Omul s-a supărat pe cel care i-a vândut trompeta și s-a dus repede la piață ca să facă plângere împotriva lui. Atunci, vânzătorul a explicat că funcția trompetei nu era de a stinge focul, ci de a-i alerta pe oamenii din oraș care aveau să vină să-l stingă.”

Una dintre cele mai importante deosebiri dintre Dumnezeu și oameni este că atunci când Dumnezeu vorbește, lucrurile se întâmplă. Găsește în Biblie exemple care ilustrează acest principiu. Prin comparație, găsește în istorie, în viața politică și în propria existență situații care să ilustreze discrepanțele dintre cuvinte și acțiuni.

Lecția de istorie a lui Moise

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Toți au mâncat aceeași _____ și toți au băut aceeași _____, pentru că beau dintr-o _____ ce venea după ei, și stâncă era Hristos.” (1 Corinteni 10:3,4)

„Iată cuvintele pe care le-a spus Moise întregului Israel” (Deuteronomul 1:1). Așa începe cartea Deuteronomul. Și, cu toate că Moise și prezența lui domină cartea, de la aceste cuvinte de deschidere până la moartea lui, în țara Moabului (Deuteronomul 34:5), Deuteronomul (ca de altfel întreaga Biblie) este, în realitate, despre Domnul Isus. Fiindcă El este Cel care ne-a creat (Geneza 1; 2; Ioan 1:1-3), care ne susține (Coloseni 1:15-17; Evrei 1:3) și care ne răscumpără (Isaia 41:14; Tit 2:14). Și, într-un sens mai larg al acestor cuvinte, Deuteronomul ne descoperă modul în care Domnul continuă să creeze, să susțină și să-și răscumpeze poporul, în acest moment crucial din istoria mântuirii.

Practic, când copiii lui Israel sunt, în sfârșit, pe punctul de a intra în Canaan, Moise le predă o lecție de istorie, o temă care se repetă în toată Biblia: *Adu-ți aminte ce a făcut Domnul pentru tine în trecut.*

Acest avertisment ar trebui să însemne ceva pentru noi, care suntem la hotarul unei Țări Promise mai bune: „Când retrăiesc istoria noastră, parcurgând fiecare pas al progresului până în situația de acum [...] sunt plină de uimire și de încredere în conducerea lui Hristos. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita felul în care ne-a condus Domnul și lecțiile pe care ni le-a oferit El în istoria noastră.” – Ellen G. White, *Schițe din viața mea*, p. 196

În toată Biblia se simte prezența lui Moise. Deși nu este menționat până în Exodul 2:2, el scrisese cartea Geneza – istoria fundamentală, purtând autoritatea lui Dumnezeu, despre cine suntem, cum am ajuns aici, de ce lucrurile sunt atât de rele și, totuși, cum de avem speranță. Creația, căderea, făgăduința răscumpărării, potopul, Avraam, Evanghelia – toate își au rădăcina în Geneza, iar autorul ei a fost prorocul Moise. E greu să apreciezi influența pe care acest singur om, nu tocmai fără defecte, a fost totuși în stare să o exercite de partea lui Dumnezeu, pentru că L-a iubit și a dorit să-L slujească.

- 1. Citește Exodul 32:29-32, unde este consemnată conversația dintre Domnul și Moise, după comiterea îngrozitorului păcat cu vițelul de aur. Ce perspectivă ne oferă această situație despre caracterul lui Moise și de ce Domnul a putut să-l folosească în chip atât de minunat, în ciuda defectelor pe care le avea?**

Chiar dacă Moise nu avusese nimic de-a face cu păcatul fraților lui, a încercat să mijlocească pentru ei, fiind chiar dispus să-și piardă propria mântuire în favoarea lor. Interesant este că în Exodul 32:32, atunci când Moise îi cere Domnului să „ierte păcatul lor”, verbul folosit înseamnă, de fapt, „a purta”. Astfel, înțelegând gravitatea păcatului și ce presupunea ispășirea lui, Moise l-a cerut lui Dumnezeu „să poarte” păcatele lor. Pentru că, în ultimă instanță, aceasta este singura cale prin care păcatul lor – și orice păcat – poate fi iertat.

Așadar, avem aici, încă de la începutul Bibliei, o expresie grăitoare a procesului de substituție în virtutea căruia Dumnezeu, în persoana Domnului Isus, va purta în El Însuși toată pedeapsa păcatelor noastre – planul dinainte stabilit de Dumnezeu pentru salvarea oamenilor, totodată rămânând credincios principiilor Legii și guvernării Sale.

Într-adevăr, secole mai târziu, Petru avea să scrie despre Isus: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24).

Între timp, în această situație și în reacția lui față de păcatul israeliților, îl vedem pe Moise în rolul de mijlocitor în favoarea poporului căzut, păcătos, o anticipare a ceea ce avea să facă Isus pentru noi (vezi Evrei 7:25).

Să fie dispus să-și piardă mântuirea pentru poporul lui?! Gândește-te mai mult la implicațiile acestor cuvinte. Ce putem învăța de aici cu privire la ce înseamnă să-ți iubești cu adevărat semenii?

În ciuda unor erori pe care încearcă să le promoveze ca adevăruri (precum faptul că universul a luat ființă din „absolut nimic” sau că viața pe pământ a luat naștere la întâmplare, din simple substanțe chimice), știința ne-a oferit și unele perspective uimitoare cu privire la puterea creatoare a lui Dumnezeu. Armonia, echilibrul, precizia multor aspecte ale lumii naturale, chiar și în starea ei căzută, continuă să-i uimească pe aceia care le studiază. Și dacă Dumnezeu poate fi atât de exact în lucrurile fizice, cu siguranță că El este exact și în lucrurile spirituale. Așadar, în versetele introductive ale cărții Deuteronomul putem vedea mai mult din precizia extraordinară a lui Dumnezeu.

2. Care este semnificația profetică a faptului că Deuteronomul 1:3 vorbește despre „al patruzecilea an”?

Deuteronomul 1:1-6

Ce s-a întâmplat după eșecul total, când Moise a trimis iscoadele de la Cades-Barnea ca să inspecteze țara și poporul a respins chemarea de a lua în stăpânire țara? Li s-a spus că nu aveau să intre în Țara Promisă așa cum speraseră. Și cât aveau să aștepte înainte de a intra în ea? „După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara, tot așa, patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre, adică un an de fiecare zi, și veți ști atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi” (Numeri 14:34).

Astfel, Deuteronomul începe de la al patruzecilea an, exact așa cum le spusese Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Cuvântul profetic al lui Dumnezeu este demn de încredere așa cum este Dumnezeu Însuși și ce vedem în versetele de la începutul cărții este o dovadă în plus în această privință; adică Dumnezeu va face ce spune și va face *atunci când* El spune că va face.

Firește, aceasta nu este singura perioadă profetică pe care Dumnezeu a împlinit-o așa cum spusese. Privind înapoi din perspectiva noastră, putem găsi în Daniel 9:24-27, de exemplu, încadrarea temporală a vieții și a lucrării lui Isus pe pământ împlinită exact așa cum spusese Domnul. Vedem că perioada de „o vreme, două vremi și o jumătate de vreme (Daniel 7:25; vezi și Apocalipsa 12:6,14; Apocalipsa 13:5) a fost împlinită în istorie, ca și cele două mii trei sute de seri și dimineți din Daniel 8:14.

Putem vedea că Dumnezeu a împlinit cu credincioșie aceste profeții din trecut exact așa cum au fost prezise. De ce acest lucru ar trebui să ne dea siguranța că ne putem încrede în El și cu privire la lucrurile prezise a căror împlinire este încă în viitor?

După lunga și anevoioasa călătorie prin pustie, Moise, vorbind din partea Domnului (era totuși un profet; de fapt, mai mult decât un profet), a zis: „Vedeți, v-am pus țara înaintea, intrați și luați în stăpânire țara pe care Domnul a jurat părinților voștri, Avraam, Isaac și Iacov, că o va da lor și seminței lor după ei” (Deuteronomul 1:8).

Dar să observăm ce urmează.

3. Care este semnificația cuvintelor din pasajul de mai jos, îndeosebi în lumina faptului că ei au fost pedepsiți de Dumnezeu la propriu, din cauza răzvrătirii de la Cades-Barnea?

Deuteronomul 1:9-11

Aici vedem un alt exemplu de bunăvoință din partea lui Dumnezeu. Chiar și în mijlocul pribegiilor din pustie, ei au fost binecuvântați: „Patruzeci de ani ai avut grijă să-i hrănești în pustie și n-au dus lipsă de nimic, hainele nu li s-au învechit și picioarele nu li s-au umflat” (Neemia 9:21).

Și Moise, arătându-și din nou dragostea pentru poporul lui, l-a cerut lui Dumnezeu să-i facă să se înmulțească de o mie de ori mai mult decât se înmulțiseră deja!

4. Ca urmare directă a binecuvântării lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat și ce pași a făcut Moise pentru a rezolva situația?

Deuteronomul 1:12-17

Astfel, chiar și atunci când Domnul era prezent în mijlocul lor într-un mod atât de evident, exista nevoia de organizare, de structură, de un sistem de asumare a responsabilității. Israel era un *qahal*, o adunare organizată (vezi Deuteronomul 31:30), care în Noul Testament va deveni *eklesia*, termenul grecesc pentru „biserică” (vezi Matei 16:18). Și, deși lucra într-un context diferit, Pavel nu s-a îndepărtat niciodată de rădăcinile lui evreiești, iar în 1 Corinteni 12 îl vedem clar cum descrie nevoia ca oameni calificați să își asume diferite roluri pentru o funcționare corespunzătoare a trupului, exact cum vedem aici, în Deuteronomul, și în *qahal*, sau adunarea organizată din pustie. Astăzi, asemenea lui *qahal* în trecut, biserica trebuie să fie un corp unit, în care oamenii îndeplinesc diferite roluri potrivit cu darurile lor.

Deși uneori auzim despre unii oameni cum se raliază împotriva religiei „organizate” (ce ar prefera ei, o religie „dezorganizată”, în schimb?), Cuvântul lui Dumnezeu, în special Noul Testament, nu recunoaște niciun alt fel de religie decât cea organizată.

Amintirea episodului trist de la Cades-Barnea persistă dureros în primele secțiuni ale cărții Deuteronomul. După cum am văzut, această istorie nefericită stabilește fundalul imediat al cărții Deuteronomul și merită să aruncăm o privire mai îndeaproape spre ea.

5. Cum reacționează oamenii în fața raportului iscoadelor și care au fost urmările reacției lor?

Numeri 14 (vezi și Deuteronomul 1:20-46) _____

Putem extrage multe lecții importante din această istorie, dar o lecție semnificativă, care va reapărea în carte, se poate găsi și în Numeri 14.

6. Deși îl vedem iarăși pe Moise în rolul de mijlocitor, ce anume este semnificativ în motivul pe care l-l prezintă Domnului pentru a nu-i nimic?

Numeri 14:11-20 _____

Să ne gândim la ce l-a spus Moise lui Dumnezeu: *Dacă faci așa, gândește-Te la cum vei ajunge să fii văzut în ochii egiptenilor și ai celorlalte popoare din zonă.* Acest aspect este foarte important fiindcă, în esență, tot ce intenționase Dumnezeu să realizeze cu Israel era nu doar pentru poporul ales, ci și pentru omenire, în general. Națiunea lui Israel trebuia să fie o lumină pentru lume, un martor pentru cei din vechime în ce privește dragostea, puterea și mântuirea găsite în adevăratul Dumnezeu, și nu în idoli fără valoare la care oamenii aceștia se închinau.

Cu toate acestea, după cum a zis Moise, dacă îi ștergea pe acei oameni din cartea vieții, care avea să fie rezultatul? Celelalte popoare aveau să spună: „«Domnul n-avea putere să ducă pe poporul acesta în țara pe care jurase că i-o va da, de aceea l-a omorât în pustie!»” (Numeri 14:16).

Cu alte cuvinte, vedem aici o temă care se regăsește în toată Biblia, și anume că Dumnezeu trebuie să fie glorificat în mijlocul poporului Său – că slava, bunătatea, dragostea și puterea lui Dumnezeu trebuie să fie descoperite în biserică Sa, prin ce face El prin poporul Său. Desigur, poporul Său nu va răspunde întotdeauna așa cum se așteaptă de la el, dar, în cele din urmă, Dumnezeu va fi slăvit prin lucrările Sale de pe pământ.

Citește Efeseni 3:10. Ce spune Pavel aici și cum se întâmplă acest lucru? Cum devine evidentă „înțelepciunea nespus de felurită” a lui Dumnezeu în univers? Dacă avem vreun rol, ca indivizi, care este el în realizarea acestui lucru?

În Deuteronomul 2 și 3, Moise continuă relatarea istoriei israeliților și modul în care, datorită binecuvântării lui Dumnezeu, aceștia i-au înfrânt pe dușmanii lor; când au fost credincioși, Dumnezeu le-a dat biruință, chiar și asupra „uriașilor” (Deuteronomul 2:11,20; 3:13).

Desigur, acest lucru aduce în discuție subiectul dificil pe care trebuie să-l abordăm măcar în trecere: distrugerea acestor popoare. Deși, adesea, copiii lui Israel mai întâi îi vorbeau de pace unui popor străin (Deuteronomul 20:10,11), dacă totuși acesta nu accepta oferta lor, atunci uneori israeliții mergeau și-l nimiceau, ucigând inclusiv femeile și copiii (Deuteronomul 2:33,34).

Unii încearcă să ocolească această chestiune, spunând pur și simplu că astfel de relatări nu sunt adevărate. Totuși, deoarece noi credem că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire (2 Timotei 3:16), aceasta nu este o opțiune pentru adventiștii de ziua a șaptea. Astfel, încă ne confruntăm cu complicata întrebare legată de aceste incidente.

7. Ce i-a spus Dumnezeu lui Avram în Geneza 15:16 și ce lumină aduce textul asupra acestui subiect dificil?

Geneza 15:1-16

Nu există nicio îndoială că multe dintre aceste națiuni păgâne erau extrem de brutale, de nemiloase, și ar fi putut să se confrunte în mod justificat cu mânia și cu pedeapsa lui Dumnezeu cu mult timp înainte. Acest lucru este adevărat, și chiar dacă Dumnezeu a așteptat cu răbdare ca ei să-și schimbe căile și nu au făcut-o – aceasta tot nu schimbă realitatea dură a uciderii tuturor locuitorilor acelor cetăți, inclusiv a copiilor.

Adevărul este că, deocamdată, date fiind informațiile limitate pe care le avem despre întregul context al acelor evenimente, trebuie doar să acceptăm realitatea aceasta grea și să ne încredem în bunătatea lui Dumnezeu, care a fost descoperită în atât de multe feluri. Credița nu înseamnă doar să-L iubim pe Dumnezeu într-o zi frumoasă, într-o pădure încântătoare, plină de privesți și de sunete minunate. Înseamnă și să ne încredem în El în ciuda a ceea ce nu înțelegem pe deplin.

Citește 1 Corinteni 10:1-4 și Ioan 14:9. Cum ne ajută versetele acestea și altele asemănătoare să învățăm să ne încredem în dragostea, în dreptatea și în bunătatea lui Dumnezeu chiar și atunci când vedem lucruri care par greu de potrivit cu această înțelegere despre El?

„Potrivit imaginii biblice despre canaanii, oamenii aceștia erau extrem de nelegiuți și nimicirea lor a reprezentat judecata lui Dumnezeu pentru păcatele lor. Distrugerea canaanitilor nu a fost nici prima, nici ultima dată când Dumnezeu a acționat în felul acesta. Diferențele dintre destinul canaanitilor și destinul omenirii (cu excepția familiei lui Noe), așa cum îl descrie Geneza 6–9, au constat în dimensiunea și în mijlocul distrugerii. [...]

Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca israeliții să facă din *herem* (distrugere totală) o politică generală față de cei din afara lor. În mod explicit, Deuteronomul 7:1 identifică și, astfel, delimitează popoarele-țintă. Israelii nu trebuiau să acționeze la fel împotriva arameilor, a edomiților, a egiptenilor sau a oricărui alt popor (cf. Deuteronomul 20:10-18). [...]

Canaanii au avut parte de un destin cu care, în cele din urmă, toți păcătoșii se vor confrunta: judecata lui Dumnezeu. [...]

Deși, ca popor, canaanii au fost țintele judecății lui Dumnezeu, ei au avut înainte cel puțin patruzeci de ani de avertizare (vezi mărturia lui Rahav din Iosua 2:8-11).” – Daniel I. Block, *The NIV Application Commentary: Deuteronomy* (Zondervan, Grand Rapids, Mich., 2012, pp. 98–99)

Studiu la rând:

2 Corinteni 1 – 7

Evangelizare, subcapitolul „Calea de intrare pentru evangelizare”

1. Care sunt destinatarii cărora le adresează Pavel A doua epistolă către corinteni?

2. Ce trăiri sufletești avea Pavel în timp ce scria această epistolă?

3. Pentru cine este acoperită „Evangelia noastră”?

4. Ce îi ruga Pavel fierbinte pe corinteni?

5. Cine este pionierul pentru lucrarea Evangheliei?

Texte-cheie: 1 Corinteni 10:3,4; Deuteronomul 1:30

I. Privire generală

Potrivit structurii de legământ a cărții, discursul lui Moise începe cu un „preambul” (Deuteronomul 1:1-5), care are două funcții. În primul rând, el semnaleză natura conținutului cărții, după cum indică expresia: „lată cuvintele...” (Deuteronomul 1:1). Aceste „cuvinte” nu se referă doar la cuvintele lui Moise ca proroc și lider al lui Israel, ci și la „cuvintele” lui Dumnezeu, la poruncile Sale (compară cu Numeri 36:13), pe care Moise le va explica mai târziu (Deuteronomul 1:5), și la intervenția lui Dumnezeu în evenimentele istoriei mântuirii. În al doilea rând, preambulul precizează locul și timpul ultimei mărturii a lui Moise oferite poporului: „dincoace de Iordan” (Deuteronomul 1:1), adică în Transiordania, față-n față cu Țara Promisă (Numeri 36:13), și „în al patruzecilea an” (Deuteronomul 1:3), adică în ultimul an al călătoriei lui Israel prin pustie.

După preambul urmează prologul istoric, care trece în revistă evenimentele istorice din care Moise extrage lecțiile pentru poporul său.

Temele studiului:

- **Adu-ți aminte și speră**
- **Dumnezeu luptă pentru tine**
- **Dumnezeu Își împlinește cuvintele**
- **Har și dreptate**

II. Comentariu

Recapitularea istorică a lui Moise acoperă trei evenimente principale din călătoria israeliților: legământul lui Dumnezeu cu poporul Său la Horeb (Deuteronomul 1:6-18), răzvrătirea poporului la oaza de la Cades-Barnea (Deuteronomul 1:19-46) și, în final, cucerirea Țării Promise (Deuteronomul 2:1-3:29).

Dumnezeu face un legământ la Horeb (Deuteronomul 1:6-18)

Horeb este locul unde Dumnezeu S-a manifestat. Horeb și Sinai se referă la același loc, la muntele unde Dumnezeu i S-a descoperit lui Israel, a făcut un legământ cu poporul și i-a dat Legea Sa (Exodul 3:1). Moise subliniază legătura personală apropiată dintre Israel și Dumnezeu, care este numit „Domnul Dumnezeu” (Deuteronomul 1:6), un titlu care este folosit adesea în Deuteronomul. Moise îi reamintește poporului de îndemnul lui Dumnezeu ca ei să pornească: „Ați locuit destulă vreme în muntele acesta” (Deuteronomul 1:6).

Oricât de important era acest măreț moment de închinare, Dumnezeu a considerat că sosise timpul ca ei să treacă la acțiune. Dumnezeu lui Israel nu este Dumnezeul mănăstirilor. Nu este doar Dumnezeul rugăciunilor, al meditației și-atât; El este și Dumnezeul care Își îndeamnă poporul să meargă și să ia în stăpânire țara care le-a fost promisă patriarhilor: lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov (Deuteronomul 1:8; compară cu Geneza 12:7). Iată de ce Dumnezeu este numit „Domnul, Dumnezeul părinților voștri” (Deuteronomul 1:11). Astfel, acest eveniment este prezentat ca fiind împlinirea cuvintelor Sale. Ideea aceasta este întărită de referirea lui Moise la mărirea poporului, care acum se înmulțise de o mie de ori și devenise „ca stelele cerului” (Deuteronomul 1:10), o minune care era, de asemenea, urmarea făgăduinței lui Dumnezeu (compară cu Geneza 15:5; 22:17). Misiunea aceasta presupunea nu doar responsabilitatea grea de a se pregăti de război, ci și nevoia de a se organiza ca națiune: trebuia să-și aleagă niște judecători înțelepți (Deuteronomul 1:13) și drepți (Deuteronomul 1:16).

De discutat și de meditat: De ce Dumnezeu este numit „Dumnezeul părinților voștri”? Cât de importantă este aducerea-aminte a părinților în religia noastră de astăzi? Implică acest lucru o religie care se concentrează doar pe trecut? Dacă nu, de ce nu?

Răzvrătirea poporului la Cades-Barnea (Deuteronomul 1:19-46)

Moise descrie regiunea aceasta ca pe un loc „pe care ni-l dă Domnul Dumnezeul nostru” (Deuteronomul 1:20). Observă folosirea timpului prezent, care subliniază actualitatea și certitudinea darului lui Dumnezeu. Moise le reamintește copiilor lui Israel că, în ciuda încurajării lui Dumnezeu (Deuteronomul 1:20,21) și a asigurării că El avea să lupte pentru ei așa cum făcuse în Egipt (Deuteronomul 1:30; compară cu Exodul 14:14), ei s-au îndoit, s-au temut și au refuzat să-și asume riscurile (Deuteronomul 1:32). Poporul a făcut două greșeli:

În primul rând, israeliții au trimis iscoade pentru a estima puterea locuitorilor Canaanului. Când au văzut că băștinașii erau puternici și uriași, ei s-au speriat și au refuzat să intre în țară. În al doilea rând, când au înțeles că Dumnezeu era supărat din cauza lipsei lor de credință, ei au decis să meargă de capul lor înainte și să lupte cu încumetare împotriva dușmanului, fără sprijinul lui Dumnezeu. Drept urmare, nu numai că israeliții au ratat ocazia de a intra în țară imediat, suferind astfel o mare pierdere, ci Dumnezeu le-a jurat că aveau să peregrineze prin pustie timp de încă patruzeci de ani (Deuteronomul 2:14). Aceeași expresie, „Se jurase”, este folosită cu referire la jurământul pe care l-a făcut Dumnezeu părinților lor. Moise se folosește de toate aceste evenimente pentru a-i reaminti poporului de făgăduința lui Dumnezeu și, de asemenea,

pentru a-l avertiza, înainte să traverseze Iordanul, că trebuia să învețe o lecție din trecut ca să poată avea un viitor sigur.

De discutat și de meditat: Ce lecție de credință se află în cuvintele pe care le-a repetat Moise, și anume că „Dumnezeu va lupta El Însuși pentru voi” (1:30; 3:32)? Cum lămuresc ele metoda de cucerire pe care Dumnezeu o avea în vedere pentru poporul Său? De ce au dat greș israeliții când s-au dus să lupte singuri?

Cucerirea Țării Promise (Deuteronomul 2:1–3:29)

După ce au petrecut un timp îndelungat la Cades-Barnea, copiii lui Israel s-au dus înspre nord, în direcția Țării Făgăduite, dar nu au cucerit-o imediat. Este interesant că au trebuit mai întâi să treacă prin mijlocul unor popoare și ținuturi care nu erau incluse în făgăduința lui Dumnezeu, și anume: Edom, Moab și Amon. În călătoria lor de patruzeci de ani „prin această mare pustie”, israeliții au trăit experiența ocrotirii și grijii deosebite pe care Dumnezeu le-a arătat-o (Deuteronomul 2:7). Abia când s-a dus și „generația care se răzvrătise”, poporul Israel a început să stăpânească țara. Unul câte unul, vrăjmașii canaaniti au fost înfrânți și deposedați de ținutul lor. Apoi, copiii lui Israel au luat în stăpânire țara și s-a organizat împărțirea ei.

Problema cuceririi

Narațiunea biblică despre cucerirea țării se concentrează în principal pe victorii, fără să abordeze în mod direct problemele etice sensibile și complexe asociate acestui proces. Totuși, textul biblic oferă o serie de indicii și de principii care să ne ajute să rezolvăm această problemă:

- Dumnezeu dă. El este Stăpânul și Dătătorul țării. Principiul acesta este afirmat de multe ori (Deuteronomul 1:8,20,25,35). Așadar, nu toată țara le-a fost dată israeliților. Dumnezeu le-a dat unele porțiuni ale țării lui Edom, ca descendenți ai lui Esau (Deuteronomul 2:5), și lui Moab și lui Amon, ca descendenți ai lui Lot (Deuteronomul 2:9,19).

- Dumnezeu ia. El nu a dat țara generației de israeliți care s-au răzvrătit și au peregrinat prin pustie patruzeci de ani. De reținut că nici Moise nu a putut să se bucure de țară, pentru că și el dăduse greș în a se încrede în Domnul (Deuteronomul 3:27). Dumnezeu a luat țara de la amoriți, pentru că atinseră vârful nelegiuirii lor (Geneza 15:16). Faptul că israeliților li s-a interzis să intre în țară și moartea lor în pustie trebuie înțelese ca rezultat al judecării lui Dumnezeu, așa cum a fost distrugerea sau expulzarea canaanitiților din țară.

- Dumnezeu luptă. Acest principiu, care i se repetă lui Iosua (Deuteronomul 3:22), sugerează că Dumnezeu a fost, de fapt, autorul acestei operațiuni de judecată. De remarcat că judecata acesta, care implică eradicarea răului, este și un act al harului în favoarea poporului lui Dumnezeu.

O perspectivă escatologică

Observă aplicația escatologică și mesianică pe care o face Ellen G. White în dreptul viziunii profetice a lui Avraam despre cucerirea Țării Promise în Geneza 15:16-18: „Și glasul lui Dumnezeu s-a auzit cerându-i să nu se aștepte să ia imediat în stăpânire Țara Făgăduinței, arătând spre suferințele urmașilor săi, mai înainte ca aceștia să se așeze în Canaan. I-a fost dezvăluit acum planul de mântuire în moartea lui Hristos, Jertfa cea mare, și venirea Sa în glorie. *Avraam a văzut, de asemenea, pământul, readus la frumusețea lui edenică, ce avea să-i fie dat ca o veșnică stăpânire, ca o împlinire finală și deplină a făgăduinței.*” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 137 (subliniere adăugată).

De discutat și de meditat: De ce planul de mântuire mai extins al lui Dumnezeu necesita ca israeliții să stăpânească Țara Canaanului? De ce Canaanul este descris în termeni care amintesc de Grădina Edenului? De ce sfințenia desăvârșită necesită eradicarea totală a răului?

III. Aplicație

Un înțelept a zis: „Cele mai multe îngrijorări ale mele nu s-au adevărit niciodată.” De ce acest gând este adevărat în special pentru creștini? Să presupunem că te lupti cu un proiect dificil și te îngrijorezi în privința lui. Cum te ajută promisiunea că „Dumnezeu va lupta pentru voi” să faci față îngrijorărilor tale? De ce credința în Domnul te eliberează de stres și îți înlesnește succesul?

Legământul cel veșnic

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Voi pune legământul Meu _____
 _____ din neam în neam: acesta va fi un legământ veșnic, în
 puterea căruia _____ și al seminței tale după
 tine.” (Geneza 17:7)

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Să observăm sintagma „Evanghelia veșnică”: este veșnică pentru că a existat dintotdeauna, a fost dintotdeauna acolo, ne-a fost promisă în Hristos Isus „mai înainte de veșnicii” (Tit 1:2).

Prin urmare, nu este de mirare că Biblia vorbește și în alte timpuri despre „Evanghelia veșnică” (Geneza 17:7; Isaia 24:4; Ezechiel 16:60; Evrei 13:20), pentru că esența Evangheliei este legământul, iar esența legământului este Evanghelia: Dumnezeu, prin harul Său salvator și din dragoste, îți oferă o mântuire pe care tu nu o meriți și pe care nu o poți câștiga în vreun fel; iar tu, ca răspuns, să-L iubești la rândul tău „cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta” (Marcu 12:30, o dragoste care se manifestă prin ascultarea de Legea Sa: „Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3).

Săptămâna aceasta vom analiza conceptul de legământ așa cum este el exprimat în cartea Deuteronomul, unde legământul și tot ce implică el apar foarte clar.

16 octombrie – Dar pentru construcții Conferințe (colectă)

16 octombrie – Ziua Administrării Creștine a Vieții

În întreaga Biblie, legământul și Evanghelia apar împreună. Cu toate că noțiunea de legământ a existat înainte de poporul Israel (de exemplu, legământul cu Noe) și cu toate că făgăduința legământului a fost făcută înainte ca poporul Israel să existe, el a fost exprimat clar prin interacțiunea lui Dumnezeu cu poporul Său începând cu părinții lor, patriarhii.

Și chiar de la început, adevărul central al legământului a fost Evanghelia: mântuirea prin credință și atât.

1. Care a fost făgăduința legământului făcută lui Avram (mai târziu numit Avraam) și cum este Evanghelia descoperită în făgăduința aceasta?

Geneza 12:1-3 _____

Geneza 15:5-18 _____

Romani 4:1-5 _____

Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, a crezut în făgăduințele Sale pentru el și, astfel, a fost socotit neprihănit înaintea Lui. Totuși, această declarație nu implică un har ieftin: Avraam a căutat să respecte prin ascultare partea lui din cadrul legământului, așa cum se vede în Geneza 22, pe muntele Moria. Și aceasta deși „credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire” (Romani 4:5).

Această teamă străbate Biblia ca un ecou. Pavel a amintit acest lucru și în Galateni 3:6, unde citează iarăși din Geneza 15:6 despre credința lui Avraam care i-a fost „[socotită] ca neprihănire”. El se referă la făgăduința care i-a fost făcută prima dată lui Avram în legătură cu faptul că toate popoarele aveau să fie binecuvântate în sămânța lui (Galateni 3:9). Făgăduințele legământului le sunt adresate tuturor, evrei și neamuri, care „au credință” (Galateni 3:7) și care, astfel, sunt socotiți neprihăniți prin credință, fără faptele Legii – oricât de mult i-ar obliga legământul să asculte de Lege.

Chiar și când Ieremia vorbește despre noul legământ, el face aceasta în contextul Legii: „Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea», zice Domnul: «Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu»” (Ieremia 31:33). Cuvintele acestea reflectă limbajul care se regăsește în cartea Leviticul: „Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeuul vostru și voi veți fi poporul Meu” (Leviticul 26:12).

Cum se potrivește cadrul legământului, în care Legea și Evanghelia merg împreună, cu întreita solie îngerească din Apocalipsa 14, mesajul final de avertizare al lui Dumnezeu adresat lumii?

Cum este realitatea făgăduințelor legate de legământ vizibilă în Deuteronomul 9:5,27?

Și aici apare legământul harului: Dumnezeu a lucrat pentru ei – în ciuda greșelilor lor constante. (Cu siguranță, așa trebuie să funcționeze Evanghelia și astăzi.) Harul lui Dumnezeu a fost oferit generațiilor viitoare datorită făgăduinței făcute părinților lor.

În relaționarea sa cu poporul legământului, Moise s-a referit deseori la făgăduințele legământului făcute patriarhilor.

2. Ce spun textele de mai jos despre modul în care acționează făgăduințele legământului?

Exodul 2:24; 6:8 _____

Leviticul 26:42 _____

Și ieșirea evreilor din Egipt, marele simbol al harului salvator al lui Dumnezeu, a fost bazată pe legământul pe care Domnul îl făcuse cu părinții lor. Cu alte cuvinte, chiar înainte ca beneficiarii legământului să se nască, făgăduințele fuseseră date în folosul lor. Astfel, fără să aibă vreun merit, ei au primit eliberarea promisă părinților lor, pe care Dumnezeu a realizat-o pentru ei prin minunile și prin evenimentele ieșirii din Egipt.

Bineînțeles, nu s-a încheiat totul acolo. Ei au mers din Egipt spre Sinai, unde a fost încheiat „în mod oficial” legământul cu ei (vezi Exodul 20). Și elementele esențiale ale aceluia legământ au fost Evanghelia (Vestea bună) și Legea, Cele Zece Porunci, pe care ei au fost îndemnați să le respecte ca o manifestare a relației lor mântuitoare cu Domnul, care deja îi răscumpăraseră (Evanghelia). Astfel, iarăși și iarăși în Deuteronomul, ei au fost chemați să asculte de Lege ca fiind partea lor în legământul ratificat la Sinai.

Ce rol ar trebui să aibă astăzi Legea lui Dumnezeu în viața noastră, a celor care am fost salvați prin har, și de ce Legea este atât de importantă în experiența noastră cu Dumnezeu?

Deși noțiunea de legământ (în ebraică, *berit*), care are rolul de a descrie relația lui Dumnezeu cu poporul Lui, se găsește în întreaga Biblie, cuvântul acesta apare atât de des în Deuteronomul, încât cartea aceasta a fost numită „Cartea legământului”.

3. Analizează Deuteronomul 5:1-21. Ce anume din acest pasaj ne dovedește că în Deuteronomul ideea de legământ (*berit*) este esențială?

La scurt timp după ce copiii lui Israel au fost eliberați din Egipt, Dumnezeu a făcut legământ cu ei, la Sinai, chiar înainte de momentul în care ar fi trebuit să intre în Țara Promisă. Apoi, după un ocol de patruzeci de ani, exact înainte ca ei să fie din nou pe punctul de a intra în Țara Promisă, care era o parte esențială a făgăduinței legământului (vezi Geneza 12:7; Exodul 12:25), Domnul le-a dat din nou, prin gura lui Moise, Cele Zece Porunci, un mod de a sublinia iarăși cât de important era ca și ei să-și reînnoiască obligațiile legământului.

Da, Domnul urma să-și împlinească făgăduințele date în cadrul legământului. Dar și ei erau obligați să-și respecte partea lor din înțelegere: „El Și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, Cele Zece Porunci, și le-a scris pe două table de piatră” (Deuteronomul 4:13). El îl încheiase la Sinai și acum îl încheia din nou, la Moab, chiar înainte ca ei să ia în stăpânire țara care le fusese promisă prin făgăduința făcută părinților cu secole înainte, o manifestare a „legământului celui veșnic” care a precedat până și existența lumii.

„Înainte de a se fi așezat temeliile pământului, Tatăl și Fiul Se uniseră într-un legământ pentru răscumpărarea omului, dacă el ar fi fost biruit de Satana. Ei își strânseseră mâna într-un solemn legământ că Hristos Se va face garant pentru neamul omenesc.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 834

4. Cum înțelegem versetul următor?

Deuteronomul 5:3

Ce le spunea Moise? Cel mai probabil, el sublinia faptul că părinții lor nu mai erau, iar minunatele făgăduințe ale legământului care le fuseseră făcute părinților le erau acum făcute lor. Poate că acesta a fost modul lui Moise de a le spune să nu mai greșească, așa cum făcuse generația precedentă. Făgăduințele (și obligațiile) erau acum ale lor.

Este greu pentru noi, astăzi, să înțelegem cum arăta lumea antică în timpul călătoriei poporului Israel prin pustie. Dacă imperii mari au venit și au trecut lăsând în urmă doar ruine, și poate nici pe acelea, ce am putea ști, peste milenii, despre numeroasele popoare păgâne mult mai mici care au trăit în aceeași zonă cu poporul Israel?

Nu prea multe; dar ceva tot știm: aceste popoare erau înrădăcinate în păgânism, în politeism și în unele practici cu totul degradante, care includeau sacrificarea copiilor. Încearcă să-ți imaginezi cât de degradată și de rea poate fi o cultură sau o religie încât oamenii să le facă așa ceva propriilor copii, și aceasta în numele unui oarecare dumnezeu!

Nu este de mirare că, în toată istoria Israelului antic, iarăși și iarăși, Domnul Și-a avertizat poporul să nu urmeze practicile națiunilor din jurul lui. „După ce vei intra în pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău, să nu te înveți să faci după urâciunile neamurilor acelorora” (Deuteronomul 18:9).

Și aceasta pentru că Dumnezeu chemase această națiune pentru un scop special. Intrând în legământ cu Dumnezeu, ei trebuiau să fie un popor deosebit, un martor, pentru lume, despre Dumnezeul care a creat cerurile și pământul – singurul Dumnezeu.

5. Cum este rezumată relația de legământ dintre Dumnezeu și Israel în versetele următoare? Cum trebuia să se vadă credințioșii lor față de legământ în felul de oameni care ar fi trebuit să devină? Ce lecții putem extrage pentru noi înșine?

Deuteronomul 26:16-19

Cât de semnificativ este faptul că Moise începe aceste patru versete prin cuvântul „astăzi” – altfel spus, *chiar acum, din nou*, Dumnezeu îți poruncește să faci aceste lucruri (și repetă ideea în versetul 17). El le poruncise și până atunci să facă astfel, de aceea pare că le amintește că este nevoie să se reangajeze chiar în acel moment, din nou, să fie credințioși, sfinți și un popor deosebit, ceea ce reprezenta motivul central al existenței lor ca popor al legământului. Ei erau singura națiune care îl cunoștea pe adevăratul Dumnezeu și care știa cum dorea El să trăiască oamenii. La propriu vorbind, ei nu doar că aveau „adevărul prezent”, ci și trebuiau ca, prin felul lor de a fi, să întruchipeze acel adevăr până ce Isus, „Adevărul” Însuși, urma să vină (Ioan 14:6).

De ce ideea de a ne angaja „astăzi” față de Dumnezeu și față de cerințele legământului Său este relevantă și pentru noi, „astăzi”?

Cercetătorii Bibliei au identificat de multă vreme asemănările dintre legământul lui Israel cu Dumnezeu și alte tratate de tip legământ încheiate între diferite împărății. Această paralelă nu ar trebui să fie surprinzătoare. Efectiv Domnul lucra cu poporul Său într-un cadru pe care acesta îl putea înțelege.

În același timp, ideea de legământ, o înțelegere legală între două părți, cu reguli, stipulații și reglementări, poate părea foarte rece și formală. Deși elementul „legal” trebuie într-adevăr să existe (Dumnezeu este Dătătorul „legii”), el nu este suficient de cuprinzător încât să acopere dimensiunile reale ale tipului de relație pe care Dumnezeu îl voia cu poporul Lui. Astfel, în Deuteronomul sunt folosite alte imagini pentru a zugrăvi aceeași idee a legământului dintre Dumnezeu și Israel, dar numai pentru a-i adăuga noi dimensiuni.

6. Ce imagini sunt folosite în versetele următoare pentru a ne ajuta să descoperim ce fel de relație și-a dorit Dumnezeu cu poporul Lui?

Deuteronomul 8:5; 14:1; 32:6,18-20 _____

7. Ce alte exemple ne sunt prezentate în versetele de mai jos care subliniază alte aspecte ale relației de legământ?

Deuteronomul 4:20; 32:9 _____

În fiecare exemplu există noțiunea de familie, care, în mod ideal, ar trebui să fie cea mai apropiată, cea mai strânsă și cea mai iubitoare legătură interumană. Dumnezeu și-a dorit dintotdeauna acest gen de relație cu poporul Lui. Chiar și după ce ei L-au tăgăduit și L-au părăsit în mod rușinos când Se afla pe cruce, după ce a înviat, Isus le-a spus femeilor venite la mormânt: „Duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galileea; acolo Mă vor vedea” (Matei 28:10). El S-a referit la ucenicii Săi ca la „frații Mei”, un exemplu de dragoste și de har. În esență, relația dintre Dumnezeu și omenire a fost dintotdeauna bazată pe har și pe dragoste, oferite, desigur, celor care nu merită.

Ce fel de relație ai cu Dumnezeu? Cum poți să o faci să devină și mai profundă și să înveți să-L iubești și, în același timp, să înțelegi obligația legământului de a asculta de Legea Sa? De ce aceste două noțiuni, dragostea și Legea, nu sunt contradictorii, ci complementare?

„Spiritul de robie este generat de căutarea de a trăi în conformitate cu religia legală, de încercarea de a împlini pretențiile Legii în puterea noastră. Există speranță pentru noi doar atunci când ne așezăm sub legământul lui Avraam, care este legământul harului prin Hristos Isus. Evanghelia care i-a fost predicată lui Avraam, prin care el avusese speranță, a fost aceeași Evanghelie care ne este predicată nouă, astăzi, prin care putem avea speranță. Avraam a privit la Isus, care este atât Autorul, cât și Desăvârșitorul credinței noastre.” – Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary*, vol. 6, p. 1077

„Înainte de a se fi așezat temeliile pământului, Tatăl și Fiul Se uniseră într-un legământ pentru răscumpărarea omului, dacă el ar fi fost biruit de Satana. [...] Legământul acesta a fost împlinit de Domnul Hristos. Atunci când a strigat pe cruce: «S-a sfârșit!», El S-a adresat Tatălui. Înțelegerea fusese pe deplin adusă la îndeplinire. Acum El zice: «Tată, s-a sfârșit. Am împlinit voia Ta, o, Dumnezeul Meu. Am săvârșit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este satisfăcută, 'vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu'» (Ioan 19:30; 17:24).” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 834

Studiu la rând:

2 Corinteni 8 – Galateni 1

Evanghelizare, subcapitolul „Adevăratul scop al evanghelizării prin lucrarea medicală”

1. În ce privește dărnicia, cine este iubit de Dumnezeu?

2. Ce grijă îl apăsa zilnic pe Pavel?

3. Ce rugăciune a făcut Pavel de trei ori, fără a primi răspunsul dorit?

4. Când a fost pus deoparte Pavel pentru lucrarea lui Dumnezeu?

5. **Ce înseamnă adevărata lucrare misionară medicală în domeniul practic al învățăturilor Evangheliei?**

Text-cheie: Geneza 17:7

I. Privire generală

După cum s-a menționat în studiul introductiv, structura cărții Deuteronomul este modelată după structura tratatelor de legământ din Antichitate. Acesta este un indiciu clar că principala intenție teologică a ultimei lecții a lui Moise este legământul lui Dumnezeu cu poporul Său. Noțiunea de legământ este veche, cuvântul *berit*, „legământ”, fiind folosit pentru prima dată în narațiunea despre Noe, cu referire la legământul universal al lui Dumnezeu cu omenirea (Geneza 6:18; compară cu Geneza 9:13). Cu toate acestea, doar odată cu Avraam termenul este folosit cu referire la legământul specific al lui Dumnezeu cu poporul Său (Geneza 15:18). În cartea Deuteronomul, termenul „legământ” apare de 27 de ori și se folosește pentru prima dată în capitolul 4 (Deuteronomul 4:13). Pentru că Dumnezeu este veșnic, principala calitate a legământului Său este aceea de a fi „un legământ veșnic” (Geneza 17:7). Studiul nostru despre „legământ” din această săptămână ne ajută să înțelegem relația lui Dumnezeu cu poporul Său.

Temele studiului:

- **Dumnezeul vieții.** Domnul a pus bazele legământului Său cu copiii lui Israel nu datorită lor sau a ceea ce erau ei, ci datorită Lui și a cine era El – Dumnezeuul vieții.
- **Poporul ales.** Datorită credințioșiei lui Dumnezeu față de părinții lor, El l-a ales pe Israel ca să fie poporul legământului Său.
- **Un popor sfânt.** Chemați de Dumnezeuul vieții să fie poporul legământului, israeliții trebuiau să fie și un popor sfânt.

II. Comentariu

După ce le-a reamintit copiilor lui Israel despre evenimentele din pustie, Moise continuă să le demonstreze că este spre binele lor să se alipească de Dumnezeu și să rămână credincioși înțelegerilor din cadrul legământului lor cu Dumnezeu, „astăzi”. În scopul acesta, Moise folosește două argumente: Primul este că poporul trebuie să rămână credincios datorită statutului lui Dumnezeu, a cine este El „astăzi” – El este Dumnezeuul vieții. Al doilea, poporul trebuie să-l rămână credincios lui Dumnezeu datorită statutului lor, cine sunt ei „astăzi” – poporul Lui ales și, prin urmare, sfânt.

Dumnezeul vieții

Legământul lui Dumnezeu cu poporul Său începe cu Dumnezeu, El l-a inițiat. Iată de ce, înainte de toate, legământul este întemeiat pe acțiunile lui

Dumnezeu de salvare *în favoarea* poporului: „Ochii tăi au văzut tot ce a făcut Domnul, Dumnezeul vostru” (Deuteronomul 3:21). Este un legământ de har. Dumnezeu i-a salvat pe copiii lui Israel nu pentru ce făcuseră ei – ei erau un popor nevrednic și răzvrătit –, ci datorită harului Său.

Un lucru interesant și semnificativ este că aceeași expresie se folosește din nou în următorul capitol (Deuteronomul 4:3) pentru a-i reaminti poporului ce a făcut Dumnezeu *împotriva* acelor care s-au dus după Baal-Peor (compară cu Numeri 25:1-9). Lecția principală care derivă din aceste două situații este următoarea: singura cale pentru a supraviețui este de a ne alipi de Dumnezeu, de „a asculta” și de „a-i învăța” pe alții îndrumările Lui, „ca să trăiți” (Deuteronomul 4:1). Acest principiu este enunțat în mod explicit în Leviticul 18:5: „Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul.” Implicația imediată a acestui principiu este abaterea de la idolatrie, o avertizare care ocupă o mare parte din capitol (Deuteronomul 4:15-40). Fiindcă idolatria este chiar mecanismul prin care poporul lui Dumnezeu se îndepărta de Dumnezeu și, prin urmare, de viață.

Moise descrie idolatria ca pe un proces care ia naștere în noi înșine; căci închinarea la idoli este închinarea la ce facem noi, la cine suntem noi. Acesta este motivul pentru care Moise dă următorul sfat: „Vegheați cu luare aminte asupra sufletelor voastre” (Deuteronomul 4:15). Iată de ce prima poruncă din Decalog, care derivă din afirmarea actului de salvare al lui Dumnezeu (Deuteronomul 5:6), este cea care impune monoteismul (Deuteronomul 5:7), urmată de porunca a doua, care interzice idolatria (Deuteronomul 5:8). Acesta este și motivul pentru care, în același context, porunca de păzire a Sabatului este justificată de actul de salvare (Deuteronomul 5:15), iar repetarea Celor Zece Porunci este urmată de chemarea de a-L iubi pe Dumnezeu (Deuteronomul 6:1-9), care implică aceeași relație exclusivă (vezi următorul studiu).

De discutat și de meditat: Citește Proverbele 3:1,2. De ce Legea lui Dumnezeu este bună pentru viața noastră? În ce fel ne salvează ea de la moarte? De ce porunca despre Sabat din Deuteronomul 5:15 se referă la salvarea lui Israel, în loc să se refere la crearea lumii (compară cu Exodul 20:11)?

Poporul ales

Celălalt argument al lui Moise pentru a-i convinge pe israeliți să țină poruncile lui Dumnezeu îi privește chiar pe ei, deoarece ei au fost aleși de Dumnezeu (Deuteronomul 7:6). Imediat, Moise precizează că Dumnezeu a ales poporul acesta nu pentru că era mai bun decât celelalte popoare, ci pur și simplu datorită credințioșiei Sale față de jurământul pe care l-a făcut cu părinții lui (Deuteronomul 7:8) și pentru că îl iubea (Deuteronomul 7:8). Și fiindcă Își

iubește poporul, Dumnezeu este gelos (Deuteronomul 4:24; 6:15) și nu va tolera ca inimile copiilor Săi să fie împărțite între El și dragostea pentru alți dumnezei. Referirea la „gelozie” este asociată în general cu slăbiciunea și cu păcătoșenia umană. Dar această descriere a lui Dumnezeu ca fiind „gelos” este, în mod paradoxal, reconfortantă. Autorul biblic recurge la această calitate omească pentru a evoca dragostea plină de pasiune și exclusivă a lui Dumnezeu pentru poporul Său. După cum Dumnezeu este descris ca fiind „Unul singur”, unic, și El îl consideră pe poporul Său unic, pentru că îl iubește.

De discutat și de meditat: De ce a fost necesar ca Dumnezeu să aleagă un singur popor, pe Israel, ca să fie canalul Său pentru transmiterea adevărului despre salvarea universală? De ce dragostea specială a lui Dumnezeu pentru un singur popor (Israel), la nivel colectiv, este compatibilă cu dragostea specială a lui Dumnezeu pentru mine? Care este pericolul în a crede că Dumnezeu mă iubește pe mine mai presus de alții? Și totuși, în ce măsură modul acesta de gândire conține în el și ceva adevăr?

Poporul sfânt

Pe de altă parte, după cum Dumnezeu a acționat și a salvat poporul Israel, alegându-l pentru că l-a iubit, era de așteptat ca Israel să răspundă și, de asemenea, să-L aleagă pe El mai presus de ceilalți dumnezei, tot din dragoste. În consecință, această alegere implică supunere doar față de El și față de modul de viețuire „diferit” pe care îl presupune relația cu El. Este semnificativ că definiția de „popor ales” se leagă de însușirea de „popor sfânt” (Deuteronomul 7:6). Termenul ebraic *qadosh*, „sfânt”, înseamnă „a fi pus deoparte”, adică a fi diferit, unic, așa cum Dumnezeu este unic: „Voi să vă sfințiți și să fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (Leviticul 11:44; compară cu Leviticul 11:45).

A fi „sfânt” nu se referă la o calitate imuabilă – a fi perfect așa cum Dumnezeu este perfect și a fi un „sfânt”. Când Își cheamă poporul să fie *qadosh*, „sfânt”, Dumnezeu îl cheamă pe Israel să fie poporul *Lui*, să fie despărțit de celelalte popoare pentru o relație specială cu El (compară cu Exodul 19:6). Prepoziția ebraică *le*, care este atașată de numele lui Dumnezeu [*leYHWH*], exprimă ideea de apartenență specială la Dumnezeu. A fi „sfânt” înseamnă a fi separat pentru o relație specială cu Dumnezeu: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău” (Deuteronomul 7:6). Iar motivul acestei separări este că „Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui” (Deuteronomul 7:6). Așadar, a fi „sfânt” reprezintă un element important în cadrul legământului. Nu este o calitate statică, ci una dinamică, mereu prezentă și relevantă. A fi „sfânt” nu este ceva ce moștenim din trecut datorită patriarhilor sau pionerilor noștri. Această caracteristică a legământului de a fi actual este subliniată

în definiția lui: „Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta, ci cu noi, care suntem toți vii astăzi aici” (Deuteronomul 5:3). A fi „sfânt” este o cerință care privește prezentul, „pe noi, astăzi”.

Acest adevăr prezent este repetat iarăși și iarăși în cartea Deuteronomul tocmai pentru că noi suntem chemați să fim „un popor al Lui” (Deuteronomul 26:17,18). Un alt pasaj este și mai explicit și include în legământ oameni din viitor: „Nu numai cu voi închei legământul acesta [...], cât și cu cei ce nu sunt aici de față astăzi” (Deuteronomul 29:14,15). Câteva versete mai departe, pasajul biblic precizează că acest legământ se referă și la „[copiii] noștri pe vecie” (Deuteronomul 29:29). Pentru că legământul acesta este întotdeauna un „adevăr prezent”, trebuie să-l facem să fie „prezent”; astfel, trebuie să ne „amintim” mereu de el și să continuăm să învățăm despre el (Deuteronomul 6:7; 8:2,18; 9:7).

De discutat și de meditat: Cum putem noi, păcătoși din fire, să fim totuși sfinți? De ce cerința biblică de a fi „sfinți”, și anume de a fi diferiți și separați de lume, ne învață despre cum ar trebui să interacționăm cu lumea actuală?

III. Aplicație

Filozoful evreu Abraham Heschel a descris răspunsul biblic la întrebarea: „Ce înseamnă a trăi?” ca fiind „secretul de a fi *om și sfânt*” – Abraham Heschel, *I Asked for Wonder* (Crossroad, New York, 1983, p. 80). Să luăm în considerare exemplele din Biblie despre oamenii care au fost atât „umani”, adică în contact cu realitatea prezentă a lumii, cât și „sfinți”. Fă o listă cu toate calitățile acestor oameni sfinți: ce i-a făcut să fie umani și ce i-a făcut să fie sfinți? În lumina acestor modele biblice, cum poți aplica principiul de a fi „uman și sfânt” în diferitele situații de mai jos?

- Ești invitată acasă la o prietenă. Prietena ta, care nu este adventistă, te servește cu mâncare pe bază de porc pregătită de ea. Cum poți să fii „umană”, adică să fii amabilă și respectuoasă față de ospitalitatea ei, și totuși să fii sfântă, ca să nu încalci interdicția lui Dumnezeu împotriva hranei necurate?

- Ești în biserică și, în spatele tău, câțiva tineri râd și vorbesc. Cum îi vei învăța să fie reverențioși și să aibă respect față de sacralitatea sanctuarului („a fi sfânt”) într-un mod care să inspire în continuare o relație bună cu ei?

- Cum le poți explica adevărul profetic unor oameni necredincioși și totuși să fii clar, interesant și relevant pentru ei?

- Ești un lider în biserica ta, care este divizată în două tabere. Unui grup îi place să accentueze justiția socială, dragostea frățească și importanța harului, în timp ce celălalt grup accentuează judecata și Legea. Ce sugerezi în vederea gestionării tensiunii apărute?

Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, _____
_____ și cu toată puterea ta.”
(Deuteronomul 6:5)

În religia iudaică, una dintre rugăciunile cele mai importante este preluată din Deuteronomul 6. Este cunoscută drept „Shema”, bazată pe primul cuvânt ebraic din rugăciune, din rădăcina *shama'*, care înseamnă „a asculta” sau chiar „a se supune” – un cuvânt care apare în repetate rânduri nu doar în Deuteronomul, ci în tot Vechiul Testament.

Primul vers din rugăciunea „Shema” sună astfel:

Shema Yisrael Adonai Elohenu Adonai echad.

Acesta înseamnă: „Ascultă, Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn” (Deuteronomul 6:4). De multe ori, când evreii rostesc rugăciunea aceasta își acoperă ochii, ideea fiind aceea ca nimic să nu îi distragă de la a se gândi la Dumnezeu. Acest prim vers din „Shema” este considerat a fi o afirmație a naturii monoteiste a lui *Adonai Elohenu*, „Domnul, Dumnezeul nostru”, și a loialității lui Israel doar față de El și față de niciun alt „dumnezeu”. De fapt, s-ar putea citi și: „Domnul este Dumnezeul nostru.”

Acest singur vers este parte din primul discurs pe care Moise li l-a adresat copiilor lui Israel atunci când aceștia erau pe punctul de a intra în Țara Promisă. Totuși, ce urmează după versul introductiv este o expresie puternică a adevărului care rămâne la fel de crucial acum cum a fost atunci.

După ce le-a relatat copiilor lui Israel istoria lor, Moise a început să le dea îndrumări cu privire la ce trebuiau să facă pentru a lua în stăpânire țara și pentru a prospera în ea. Într-adevăr, cineva ar putea susține că, în cea mai mare parte, Deuteronomul tratează un singur lucru: Domnul le spune israeliților ce trebuie să facă pentru a respecta partea lor din legământul pe care El, în îndurarea Lui, l-a încheiat cu ei ca să împlinească făgăduința făcută părinților lor.

Deuteronomul 6 începe astfel: „Iată poruncile, legile și rânduielile pe care a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru, să vă învăț să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire; ca să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, păzind, în toate zilele vieții tale, tu, fiul tău și fiul fiului tău, toate legile și toate poruncile Lui pe care ți le dau și să ai zile multe” (Deuteronomul 6:1,2).

1. Ce poruncă le dă Domnul Dumnezeu copiilor lui Israel în versetul 5? Ce înseamnă aceasta?

Deuteronomul 6:4,5 _____

Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta...? Ce interesant este că aici, în mijlocul discursului despre legi, avertizări, reguli și prevederi, oamenii sunt chemați să-L iubească pe Dumnezeu. Și nu doar să-L iubească, ci să facă asta cu „toată inima lor, cu tot sufletul lor și cu toată puterea lor”, lucru care arată spre natura absolută a acestei dragoste.

A-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea noastră înseamnă că dragostea noastră pentru El ar trebui să fie supremă, mai presus de dragostea pentru oricine altcineva și pentru orice altceva, deoarece El este temelie întregii noastre ființe, a existenței noastre și a oricărui alt lucru. Dragostea noastră pentru El ar trebui să pună dragostea pentru orice altceva în perspectiva corectă.

În ebraică, pronumele tău/ta din „Domnul Dumnezeul tău... inima ta... puterea ta” este la singular. Da, Dumnezeu i-a vorbit poporului în ansamblu, dar întregul este doar atât de puternic pe cât sunt, individual, diferitele lui părți. Domnul vrea ca fiecare dintre noi, deși suntem parte dintr-un corp mai mare, să-l fim credincioși în mod individual, iar temelie acestei credințe ar trebui să fie dragostea noastră pentru El, pentru ce este El și pentru ce a făcut pentru noi.

Ce înseamnă pentru tine să-L iubești pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta?

Moise le-a spus copiilor lui Israel să-L iubească pe Dumnezeu cu tot ce erau ei. Aceasta era o poruncă. Totuși, cu câteva versete mai înainte, Moise le-a dat o altă poruncă: „Să te temi de Domnul, Dumnezeul tău” (Deuteronomul 6:2).

2. Ce se spune în versetul de mai jos despre dragoste și teamă și cum înțelegem ideea aceasta?

Deuteronomul 10:12 _____

Într-un verset, israeliților li se spune să se teamă de Dumnezeu, într-un altul, să-L iubească, iar în acest verset li se spune și să-L iubească, și să se teamă de El, în același timp. În înțelegerea obișnuită a termenului „teamă”, aceasta ar putea însemna o contradicție, dar nu este. În schimb, teama de Domnul – în sensul de teamă respectuoasă, venerație și respect pentru ce este El, pentru autoritatea, puterea, dreptatea și neprihănirea Lui, în special în contrast cu păcătoșenia, cu slăbiciunea și cu totala noastră dependență de El – ar trebui să fie o reacție naturală. Noi suntem ființe căzute, ființe care au călcat Legea lui Dumnezeu și care, dacă nu ar fi harul Său, merită condamnarea și moartea veșnică.

3. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem cum este posibil să ne temem de Dumnezeu și să-L iubim, în același timp?

Efeseni 2:1-10 _____

În ciuda faptului că am fost „copii ai mâniei” (motiv pentru care ar trebui să ne temem de El), Hristos a murit pentru noi și ne-a dat astfel o nouă viață în El, care include eliberarea de păcat și de condamnarea trecutului (motiv pentru care ar trebui să-L iubim). Și după cum acest lucru este adevărat pentru noi, astăzi, același principiu a fost aplicat și Israelului antic: ei au fost robi în Egipt, condamnați la sclavie și la asuprire, și doar dragostea și bunăvoința lui Dumnezeu le-a adus izbăvirea. „Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea” (Deuteronomul 5:15). Astfel, nu este de mirare că ei L-au iubit și s-au temut de El deopotrivă. Și dacă ei au trebuit să facă așa, cu cât mai mult ar trebui să facem astfel noi, care avem acum marele adevăr că Isus a murit pe cruce pentru noi?

Citește Apocalipsa 14:6,7. Cum trebuie să înțelegem motivul pentru care porunca de a ne „teme de Dumnezeu” ar trebui să fie prima poruncă din mesajul final al Domnului pentru lume? Fiindcă știm ce urmează să se întâmple în lume, de ce această poruncă are sens într-un mod special?

Chiar și în mijlocul regulilor și reglementărilor din Deuteronomul și al tuturor îndemnurilor prin care națiunea iudaică era avertizată să păzească „poruncile, legile și rânduielile Mele”, israeliții trebuiau, înainte de toate, să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima lor, cu tot sufletul lor și cu toată puterea lor. Desigur, aveau un motiv întemeiat să facă astfel.

4. Ce ne învață textele următoare despre dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Lui?

Deuteronomul 4:37; 7:7,8,13; 10:15; 23:5; 33:3 _____

De nenumărate ori în Deuteronomul, Moise le-a spus copiilor lui Israel despre dragostea lui Dumnezeu pentru părinții lor și pentru ei. Dar mai mult decât prin cuvinte, Domnul și-a descoperit această dragoste prin acțiunile Sale. Altfel spus, în ciuda neajunsurilor lor, a eșecurilor și a păcatelor lor, dragostea lui Dumnezeu a rămas neclintită – o dragoste care s-a manifestat evident în purtarea Lui față de ei.

5. „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19). Cum ne ajută acest text să înțelegem de ce ar trebui să-L iubim pe Dumnezeu?

Dragostea lui Dumnezeu pentru noi precedă existența noastră, întrucât planul de mântuire a fost făcut cu mult înainte de „întemeierea lumii” (Efeseni 1:4).

Ellen G. White afirmă: „Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan alcătuit după căderea lui Adam. A fost o descoperire a «tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri» (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 22

Cât de binecuvântați suntem că Dumnezeu este, într-adevăr, un Dumnezeu al dragostei – o dragoste atât de mare, încât a mers pentru noi până la cruce, o dragoste care se jertfește și în virtutea căreia El „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8). Astfel, noi avem astăzi o revelație a dragostei lui Dumnezeu pe care copiii lui Israel probabil nu și-au putut-o nici măcar imagina.

Și dacă, în loc să fie dragoste, Dumnezeu ar fi fost un Dumnezeu al urii sau unul indiferent? Ce fel de lume ar fi fost aceasta? De ce descoperirea dragostei lui Dumnezeu pentru noi este un lucru de care ar trebui să ne bucurăm cu adevărat?

Israel, ca popor, a fost chemat să-L iubească pe Dumnezeu. Dar un asemenea lucru se putea întâmpla doar dacă fiecare om în parte Îl iubea. Ca ființă umană individuală, căreia i-a fost dat liberul-arbitru, fiecare israelit trebuia să facă alegerea de a-L iubi pe Dumnezeu – și ei trebuiau să arate această dragoste prin ascultare.

6. Care este tema comună a acestor texte?

Deuteronomul 5:10 _____

Deuteronomul 7:9 _____

Deuteronomul 10:12 _____

Deuteronomul 11:1 _____

Deuteronomul 19:9 _____

Mai clar de atât cât ar putea fi Cuvântul lui Dumnezeu? După cum Dumnezeu nu S-a limitat la a spune că ne iubește, ci a dezvăluit această dragoste prin ce a făcut și încă face în favoarea noastră, tot astfel și copiii lui Dumnezeu trebuie să-și arate dragostea pentru Dumnezeu prin faptele lor. Și în aceste texte vedem că dragostea față de Dumnezeu este legată inseparabil de ascultarea de El. Iată de ce, atunci când Ioan afirmă: „Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3) sau când Isus spune: „Dacă mă iubiți veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15), ei nu fac decât să afirme învățătura aceasta fundamentală. Dragostea față de Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna manifestată prin ascultare de El. Așa a fost dintotdeauna și așa va fi mereu. Iar această ascultare de Dumnezeu înseamnă ascultare de Legea Lui, de Cele Zece Porunci, care includ și porunca a patra, despre Sabat. Păzirea poruncii a patra nu înseamnă legalism mai mult decât ar însemna păzirea oricărei alte porunci din celelalte nouă.

Când Moise a chemat de nenumărate ori poporul să-L iubească și să-L asculte pe Dumnezeu, a făcut-o *după ce* evreii fuseseră eliberați din Egipt. Cu alte cuvinte, dragostea și supunerea lor era un răspuns la izbăvirea pe care Dumnezeu le-o adusese. Ei fuseseră răscumpărați de Domnul. Acum, urmau să răspundă printr-o ascultare plină de credințioșie față de poruncile Lui. Este vreo diferență astăzi?

Care este experiența ta în ce privește ascultarea de Dumnezeu? Care îți este motivația? De ce aceasta ar trebui să fie dragostea față de El? De asemenea, ce rol ar trebui să aibă teama, în înțelegerea biblică a acestui concept?

Oricât de mult încearcă unii creștini, din diferite motive, să separe Vechiul Testament de Noul Testament, nu se poate, cel puțin nu fără a priva cu totul Noul Testament de adevărata lui semnificație. Noul Testament, cu revelația lui despre Isus și cu explicațiile lui teologice despre viața, moartea, învierea și lucrarea Lui de Mare-Preot, arată spre împlinirea multor profeții și tipuri din Vechiul Testament. În multe feluri, Vechiul Testament formează fundalul, contextul sau baza pentru Noul Testament. Ambele testamente dezvăluie bunăta-tea și dragostea lui Dumnezeu.

7. Ce întrebare a fost pusă în legătură cu „cea mai mare poruncă dintre toate”? Ce a răspuns Isus și de unde și-a luat răspunsul?

Marcu 12:28-30 _____

Este interesant că un cărturar, adică un om care își dedicase viața înțelegerii Legii și modului în care ar trebui să fie ea aplicată, a pus această întrebare. Având în vedere numeroasele legi de care evreii credeau că trebuie să asculte (tradiția iudaică de mai târziu spunea că erau 613), nu este surprinzător că ei voiau ca totul să fie concentrat într-o singură întrebare.

Și ce a făcut Isus? A mers direct la Deuteronomul 6, începând cu: „Ascultă Israele: Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn” (Deuteronomul 6:4), și apoi a citat și următorul verset, care spune să-L iubești pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. El le-a îndreptat astfel atenția spre afirmația-cheie că Domnul era Dumnezeu lor, singurul lor Dumnezeu, și, pe baza celui mare adevăr, le-a amintit că erau chemați să-L iubească în mod suprem.

Ce altceva ar putea fi „adevărul prezent” mai mult decât această poruncă? Și în zilele de pe urmă, când se vor desfășura evenimentele finale și fiecare va fi chemat într-un mod foarte dramatic să aleagă să fie de o parte sau de alta, poruncile lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:12) vor juca un rol crucial.

În ultimă instanță, alegerea de partea cui vom fi, chiar și în fața persecuției, va depinde de cât de autentică este dragostea noastră pentru Dumnezeu. Acesta este factorul decisiv și putem ajunge să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima noastră, cu tot sufletul nostru și cu toată puterea noastră doar atunci când ajungem să-L cunoaștem și să experimentăm personal bunăta-tea, dragostea și harul Lui.

Dacă cineva te-ar întreba cum ajung oamenii să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu L-au văzut personal, ce ai spune?

„Crucea lui Hristos va constitui obiectul studiului și al imnurilor celor mântuiți în toată veșnicia. În Hristos Cel glorios, ei îl vor vedea pe Hristos Cel răstignit. Nu vor uita niciodată că El, a cărui putere a creat și a susținut lumile nenumărate din spațiul infinit, iubitul Fiul al lui Dumnezeu, Maiestatea cerului, El, pe care heruvimii și serafimii strălucitori se bucurau să-L adore, S-a umilit pentru a ridica omenirea căzută. De asemenea, nu vor uita că Isus a suferit vina și rușinea pentru păcat și că a trebuit să suporte gândul că Tatăl Său Și-a întors fața de la El, până când suferințele unei lumi pierdute l-au sfâșiat inima și l-au zdrobit viața pe crucea de pe Calvar. Creatorul tuturor lumilor, Judecătorul tuturor destinelor, a renunțat la slava Sa și S-a umilit din dragoste pentru om – iată ce va provoca pentru totdeauna uimirea și adorarea universului! Când cei mântuiți îl privesc pe Salvatorul lor și văd gloria eternă a Tatălui strălucindu-l pe față, când privesc tronul Său veșnic și știu că Împărăția Sa nu va avea sfârșit, izbucnesc în cântarea entuziastă: «Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și ne-a răscumpărat prin sângele Său prețios pentru Dumnezeu!» – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, pp. 651–652

Studiu la rând:

Galateni 2 – Efeseni 2

Evanghelizare, subcapitolul „Relația dintre lucrarea medicală și cea pastorală”

1. De ce a stat Pavel împotriva lui Petru în public?

2. Cine sunt fiii lui Avraam?

3. Cui trebuie să facem bine în primul rând?

4. Care este temelia pe care suntem zidiți?

5. Când ajunge lucrarea unui slujitor al Evangheliei să fie completă?

Text-cheie: Deuteronomul 6:5

I. Privire generală

În Scripturile ebraice, cuvântul „dragoste” apare cel mai mult în Deuteronomul și în Cântarea cântărilor. Această afinitate dintre cele două cărți sugerează deja natura relațională particulară a dragostei. Deoarece Deuteronomul este, în esență, despre legământ, adică despre **relația** dintre Dumnezeu și poporul Său, dragostea este o temă importantă în această carte. Din nefericire, Deuteronomul nu conține o definiție clară a „dragostei”. Dragostea este misterioasă și dincolo de înțelegerea noastră (vezi Efeseni 3:17). Totuși, ea apare asociată cu Dumnezeu, cu frica și cu Legea.

Temele studiului:

În acest studiu ne vom confrunta cu trei teme complexe și cu întrebările dificile care derivă din ele:

- **Dragostea și Dumnezeu.** Ce este dragostea? Dacă Dumnezeu i-a ales pe israeliți ca popor al Său pentru că i-a iubit, și nu pentru că ei L-au iubit pe El (Deuteronomul 7:8), atunci ce este dragostea? Dacă dragostea începe cu Dumnezeu și nu are niciun temei în obiectul ei, atunci de ce a iubit Dumnezeu? Drept răspuns, din perspectiva umană, cum putem iubi un Dumnezeu pe care nu îl putem vedea? (Vezi 1 Ioan 4:20.)

- **Dragostea și frica.** Dacă „în dragoste nu este frică” (1 Ioan 4:18), cum putem să-L iubim pe Dumnezeu și să ne temem de El în același timp?

- **Dragostea și Legea.** Cum îl putem iubi pe Dumnezeu în mod liber, dacă ni se poruncește să-L iubim? Cum împăcăm aspectul imperativ și legalist al Legii cu natura spontană a dragostei?

II. Comentariu

Citește Deuteronomul 6:1-9

Porunca (Deuteronomul 6:1)

Construcția primei fraze, „iată poruncile...”, arată clar că „poruncile” se referă la ce urmează după aceea: „legile și orânduilele” (Deuteronomul 6:1; compară cu Deuteronomul 5:1) pe care Dumnezeu i-a poruncit lui Moise „să [le] învețe”. Astfel, când rostește primele cuvinte, „iată poruncile”, Moise face aluzie la Cele Zece Porunci pe care tocmai le enumerase (Deuteronomul 5:1-20). În plus, articolul definit dinaintea cuvântului *mitswah*, „poruncă”, sugerează o accentuare. Porunca la care se referă el este *porunca* prin excelență, cea

care le include pe toate. Foarte interesant, același verb *tsawah*, „a porunci”, pe care Moise l-a folosit în introducerea lui reappare în mijlocul pasajului în legătură cu porunca referitoare la dragoste (Deuteronomul 6:6); și acolo, la fel ca în introducere (Deuteronomul 6:1), el apare în legătură cu verbul „a învăța”. Acest ecou sugerează clar că porunca de a iubi este cea pe care Moise o are în vedere atunci când spune „poruncile” (în engleză și în ebraică este „porunca”, la singular). Așadar, atunci când identifică porunca despre dragoste ca fiind „cea dintâi poruncă” (Marcu 12:29-31), Isus este în armonie cu comentariul lui Moise despre Lege.

De discutat și de meditat: De ce porunca de a-L iubi pe Domnul dragostei include toate celelalte porunci? De ce porunca de a ne iubi aproapele este asemenea poruncii de a-L iubi pe Dumnezeu, și nu doar o altă (a doua) poruncă distinctă (Marcu 12:31)?

Ca să te temi de Domnul, Dumnezeul tău (Deuteronomul 6:2)

Urmând firul logicii lui Moise, scopul „poruncilor” este: ca „să te temi de Domnul, Dumnezeul tău”. Cu alte cuvinte, să-L iubești pe Dumnezeu înseamnă, mai întâi de toate, „să te temi de Dumnezeu”, să realizezi că Dumnezeu este. Iubirea implică existența celeilalte persoane pe care o iubim. Să-L iubești pe Dumnezeu nu înseamnă să iubești un principiu abstract, o înțelepciune profundă sau o povestire frumoasă. Să-L iubești pe Dumnezeu nu este o teologie sau o tradiție culturală. Să-L iubești pe Dumnezeu înseamnă să-L iubești pe El ca persoană. Să te temi de El înseamnă să ai și să menții un simțământ acut al prezenței Lui peste tot și în orice moment. Dumnezeu este prezent nu doar în biserică sau când ne rugăm; El este prezent și în birou, și în bucătărie, și în dormitor, și la piață. Dumnezeu este prezent atunci când suntem cu alți oameni sau când suntem singuri, la lumină sau în întuneric. (Vezi Psalmii 139:2-12.)

De discutat și de meditat: Ce înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu ca persoană? De ce nu este posibil să-L iubești pe Dumnezeu fără să realizezi că El este o persoană? Citește Eclesiastul 12:13,14. De ce frica de Dumnezeu este asociată cu imaginea Sa de judecător?

Să păzești toate legile și toate poruncile Lui (Deuteronomul 6:2)

Așadar, a te teme de Dumnezeu înseamnă a umbla cu El, a trăi continuu în prezența Lui. Nu putem iubi pe cineva și să urmăm un alt drum, pe care El nu merge. Dragostea conduce la porunci. În primul rând, pentru că poruncile lui Dumnezeu sunt expresia dragostei Sale: „Pentru că Domnul vă iubește” (Deuteronomul 7:8). În al doilea rând, dragostea conduce la ascultarea de poruncile Sale pentru că Îl iubim pe Domnul: „cei ce-L iubesc și păzesc poruncile

Lui” (Deuteronomul 7:9). De remarcat că sintaxa ebraică a expresiei sugerează că *waw*, conjuncția ebraică „și”, trebuie să fie înțeleasă ca introducând o explicație: „cei care-L iubesc, adică, cei care țin poruncile Lui”. Păzirea poruncilor nu este ceva care se adaugă la dragoste; ea este dragoste. Pentru că Îl iubim pe Dumnezeu, iubim Legea Sa (Psalmii 119:70,92,97).

De discutat și de meditat: Dat fiind că a-L iubi pe Dumnezeu înseamnă să păzim poruncile Lui, cum ne influențează acest lucru înțelegerea despre dragoste? Cum va afecta respingerea poruncilor lui Dumnezeu dragostea noastră pentru El? De ce ținerea poruncilor Lui va influența înțelegerea noastră despre cine este El ca persoană și, deci, dragostea noastră pentru El?

Să-L iubești pe Domnul (Deuteronomul 6:5)

Faptul că Dumnezeu ne poruncește să-L iubim nu este o problemă, pentru că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). „Să-L iubești pe Dumnezeu” este *porunca* prin excelență pentru că nu poate fi altfel; este imperativul absolut datorită statutului lui Dumnezeu, a cine este El. Astfel, deoarece Dumnezeu este dragoste, porunca implică totalitatea ființei noastre. Dragostea izvorăște din inimă, adică dinăuntru, din ce nu se vede, din cele mai intime gânduri și simțăminte, din cele mai profunde intenții ale noastre. Este semnificativ că ultima poruncă din Decalog, „Să nu poftesti” (Deuteronomul 5:21), oferă la sfârșitul Legii cheia pentru toate poruncile. Nu este suficient să *avem* Legea, să *avem* adevărul, să știm că nu ar trebui să ucidem sau să comitem adulter. Mai mult, abținerea de la a comite adulter sau a ucide nu este suficientă; nu ar trebui nici măcar să gândim sau să ne dorim așa ceva (Matei 5:28).

Pentru că dragostea este intensă, plină de pasiune, răspunsul nostru de iubire față de Dumnezeu este presant; ea emană din inima noastră astăzi (Deuteronomul 6:6). Nu este doar un act de aducere-aminte sau o speranță pentru viitor. Dragostea este prezentul și implică viața noastră de zi cu zi. Să-L iubim pe Dumnezeu înseamnă să-L lăsăm să fie relevant în viața noastră. Este un act total. Cuprinde nu doar „toată inima ta”, ci și tot „tot sufletul tău”, care înseamnă „toată ființa ta”. Și nu se oprește acolo. Prin natura ei, dragostea implică excelență, intensitate. Nu Îl putem iubi pe Dumnezeu într-un mod mediocru sau lipsit de vitalitate.

De discutat și de meditat: Se limitează dragostea noastră pentru Dumnezeu la ascultarea de poruncile Lui? Este posibil să-L iubești pe Dumnezeu separat de poruncile Lui? Dacă nu, de ce nu? Cum afectează fanatismul autenticitatea iubirii noastre față de Dumnezeu?

Să-i înveți (Deuteronomul 6:1,7)

După cum lui Moise i s-a poruncit să-l învețe pe popor poruncile lui Dumnezeu (Deuteronomul 6:1), tot așa și nouă ni se poruncește să-i învățăm pe alții. De vreme ce porunca aceasta izvorăște din dragostea Sa, misiunea de a transmite poruncile Sale nu poate proveni din intenția de a forța sau din dorința de profit personal. Dacă oamenii îl acceptă pe Isus sub amenințarea sabiei sau din perspectiva unui profit, ei nu vor înțelege semnificația Legii lui Dumnezeu și cine este El cu adevărat. În mod semnificativ, pasajul acesta a fost ales ca să arate misiunea lui Israel de a fi un martor pentru Dumnezeu. În primul verset din textul ebraic, „Ascultă, Israele: Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Dumnezeu” (Deuteronomul 6:4), litera *’ayin*, cu care se termină primul cuvânt, *shema’* („ascultă”), și litera *dalet*, cu care se termină ultimul cuvânt, „singurul”, formează cuvântul „martor”. Pentru scribii din vechime care copiau Tora, acest verset conținea însăși esența identității poporului Israel și misiunea lui ca popor al lui Dumnezeu – de a da mărturie oriunde în lume, în orice timp, dimineața și seara, când cineva se năștea sau când cineva murea, despre cine este Dumnezeu, și anume, Dumnezeul fără seamă care și-a iubit poporul.

De discutat și de meditat: Ce înseamnă să-i înveți pe alții poruncile lui Dumnezeu? Care este legătura dintre ideea de Dumnezeu unic și cea de Dumnezeu iubitor care dorește să fie iubit? Se limitează misiunea la Lege? Cum ar distorsiona o asemenea înțelegere limitată însemnătatea Legii?

III. Aplicație

Citește Deuteronomul 6:8,9. Acest pasaj, împreună cu altele (compară cu Exodul 13:9,16; Deuteronomul 11:8), este folosit ca sursă pentru a justifica tradiția iudaică a filacteriilor, *tefilin*, și anume a practicii de a lega acest text la mână și pe frunte. Deși nu există nicio dovadă convingătoare cu privire la o aplicație literală a pasajului în timpurile biblice, tradiția aceasta pare să fie foarte veche. Practica este atestată în Noul Testament (Matei 23:5), în scrierile lui Josephus Flavius și în unele vestigii de la Qumran. Este limpede totuși semnificația simbolică a acestui ritual. Vizitează o sinagogă sau caută pe internet, pentru a vedea o demonstrație a acestui ritual, ca să-l vizualizezi mai bine.

De discutat și de meditat: Meditează asupra lecțiilor despre credință și devoțiune care sunt simbolizate în toate gesturile acestei practici:

- **Să le legi.** Legea lui Dumnezeu ar trebui să fie strâns legată de persoana noastră fizică. Legarea sugerează și ideea de credincioșie și de dragoste față de Dumnezeu.

- **La mână.** Legea lui Dumnezeu ar trebui să influențeze acțiunile noastre.
- **Între ochi.** Legea lui Dumnezeu ar trebui să influențeze mintea și discernământul nostru.
- **Să le scrii pe ușorii casei tale.** Legea lui Dumnezeu ar trebui să influențeze căminul nostru.

De discutat și de meditat. Cum ne-ar putea ajuta înțelegerea acestei practici în relația cu Dumnezeu? Cum poate să ajungă să dăuneze relației noastre cu Dumnezeu?

Citește Apocalipsa 14:9. Cum ne poate ajuta practica *tefilin* să înțelegem identitatea de rămășiță a lui Dumnezeu?

Străinul care va fi în cetățile tale

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Să iubiți pe străini, căci și voi _____
_____.” (Deuteronomul 10:19)

După cum am văzut săptămâna trecută, atunci când a fost întrebat de un cărturar în legătură cu „cea mai mare poruncă” (Marcu 12:28), Isus i-a răspuns reiterând că Dumnezeu este unul singur și apoi a spus: „și «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta». Iată porunca cea dintâi” (Marcu 12:30).

Totuși, Isus nu s-a oprit la atât. El a continuat vorbind și despre o „a doua, asemenea ei” (Marcu 12:31), ceva despre care cărturarul nu întrebase. Cu toate acestea, știind cât de importantă era și aceasta, Mântuitorul a spus: „Iar a doua este următoarea: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.» Nu este altă poruncă mai mare decât porunca aceasta” (Marcu 12:31).

Nu există nicio poruncă mai mare decât acestea? Isus a unit dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru aproapele într-o singură poruncă, și acea poruncă era cea mai mare dintre ele. Isus nu venea cu ceva nou, ceva ce evreii nu mai auziseră înainte. Chemarea de a-L iubi pe El mai presus de toate și de a ne iubi semenii ca pe noi înșine era, într-adevăr, preluată din cartea Deuteronomul.

Deuteronomul 10, o continuare a capitolului 9, este, în esență, o reafirmare, din partea lui Dumnezeu, a legământului pe care îl făcuse cu Israel. De fapt, aproape toată cartea este un fel de reînnoire a legământului. Cu alte cuvinte, chiar și după îngrozitorul păcat de la Horeb, când nici nu plecase Moise bine, că ei au și căzut în idolatrie, Domnul tot nu i-a abandonat.

1. Ce se întâmplă în pasajul de mai jos, de unde înțelegem că Dumnezeu Și-a iertat poporul și a reafirmat făgăduința legământului pe care o făcuse părinților lor?

Deuteronomul 10:1-11 _____

Moise a sfârșit tablele cu Cele Zece Porunci (Deuteronomul 9:17) – un semn al legământului rupt (Deuteronomul 32:19). „Pentru a-și arăta scârba față de crima lor, a aruncat tablele de piatră, care s-au sfârșit în fața întregului popor, arătând în felul acesta că, după cum ei au rupt legământul lor cu Dumnezeu, tot astfel Dumnezeu a rupt legământul Său cu ei.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 320

Astfel, faptul că Dumnezeu i-a spus lui Moise să facă niște table noi, „ca cele dintâi”, și să scrie pe ele cuvintele care erau pe primele arată că Dumnezeu Își iertase poporul și nu avea să-l părăsească nici măcar atunci.

2. Ce le spune Dumnezeu israeliților? Care este semnificația imaginilor pe care Domnul le folosește aici?

Deuteronomul 10:14-16 _____

Aici este un amestec de imagini: prepuțul, inima, gâtul. Cu toate acestea, ideea este clară. Circumcizia a fost un semn al legământului, dar numai un semn *exterior*. Dumnezeu dorea inima lor, adică mintea lor, sentimentele lor, dragostea lor. Imaginea gâtului (grumazului) înțepenit arăta pur și simplu cât de încăpățânați erau în refuzul lor de a se supune Domnului. În esență, aici și în altă parte, Domnul le-a spus să înceteze cu loialitatea împărțită și să-l slujească doar Lui, cu toată inima și cu tot sufletul lor.

Gândește-te la toate ocaziile în care Domnul ți-a iertat păcatele. Ce ar trebui să îți spună acest lucru despre harul Său?

Printre aceste avertizări, Moise declară: „Iată, ale Domnului, Dumnezeului tău, sunt cerurile și cerurile cerurilor, pământul și tot ce cuprinde el” (Deuteronomul 10:14). Ce expresie grăitoare a suveranității Domnului, o idee care se regăsește și în alte locuri din Biblie: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!” (Psalmii 24:1).

3. Ce altă declarație face Moise despre Domnul în versetele de mai jos? Ce cere Domnul din partea poporului Său, în consecință?

Deuteronomul 10:17-19

Iehova nu este doar suveranul cerului și al pământului, ci și „Dumnezeul dumnezeilor și Domnul domnilor” (Deuteronomul 10:17). Aceasta nu înseamnă că există alți dumnezei, mai mici, precum presupușii dumnezei la care se închinau păgânii din jurul lor. Mai degrabă, este un mod de a spune: mai mult decât faptul de a fi singurul Dumnezeu („Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu și că nu este alt dumnezeu afară de Mine”, Deuteronomul 32:39), se afirmă totala Lui supremație peste toate puterile, reale sau imaginare, fie din cer, fie de pe pământ.

Textul mai spune și că El este „Dumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat, care nu caută la fața oamenilor și nu primește daruri”. Toate acestea sunt parte dintr-un mesaj mai mare: Iehova este Dumnezeuul vostru și voi, care sunteți poporul Lui, trebuie să ascultați de El.

Și ce contrast izbitor este prezentat aici! Da, Iehova este Dumnezeuul dumnezeilor și Domnul domnilor, Conducătorul suveran și susținător al creației (Coloseni 1:16,17), și totuși El Se îngrijește și de orfani, de văduve și de străini și dovedește această grijă împlinindu-le nevoile fizice imediate. Dumnezeu, care ține seama dacă o vrabie cade la pământ (Matei 10:29), știe despre necazul celor aflați la periferia societății. Cu alte cuvinte, El îi spune poporului: *Bine, voi sunteți un popor ales, sunteți speciali și vă iubesc, dar îi iubesc și pe ceilalți, inclusiv pe cei nevoiași și neajutorați dintre voi. Și așa cum Eu îi iubesc, și voi trebuie să-i iubiți, la rândul vostru. Aceasta este una dintre obligațiile legământului, în ce vă privește, ba chiar una importantă.*

Citește Psalmii 146:5-10. Care este mesajul transmis aici și ce ar trebui să însemne el pentru noi, creștinii de astăzi?

4. „Să iubiți pe străin, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului” (Deuteronomul 10:19). Care este aici mesajul pentru Israelul antic? Care ar trebui să fie mesajul pentru noi?

Cu secole înainte, Domnul i-a spus lui Avraam: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani” (Geneza 15:13; vezi și Geneza 17:8; Faptele 13:17). Firește, așa s-a întâmplat, iar în primele capitole ale cărții Exodul istoria dramatică a salvării lor din Egipt a fost consemnată pentru posteritate ca un tip al răscumpărării și al salvării care ne-au fost oferite în Hristos Isus. În acest verset, Domnul vrea ca ei să-și amintească unde fuseseră și ce fuseseră: străini într-o altă țară.

Cu alte cuvinte, aduceți-vă aminte când ați fost la marginile societății, niște paria, chiar sclavi, și deci la mila celor care erau mai puternici decât voi și care puteau abuza de voi, cum au și făcut adesea. Deși Israel era un popor ales, chemat de Dumnezeu, „o împărăție de preoți” (Exodul 19:6), deși erau niște diferențe între ei și străinii din mijlocul lor, în special în privința serviciilor religioase, când venea vorba de „drepturile omului”, străinul, văduva și orfanul trebuiau tratați în același fel cum se așteptau israeliții să fie tratați.

5. Cum rezumă versetul de mai jos ce îi spune Domnul Israelului antic referitor la modul în care trebuia să îi trateze pe cei slabi din mijlocul lui?

Matei 7:12

Îndemnul acesta adresat evreilor din vechime despre modul în care trebuiau să-i trateze pe cei marginalizați nu reprezenta nicidecum norma în lumea antică, unde cei proscrisi puteau fi tratați, adesea, la fel ca animalele.

Prin contrast, poporul Israel trebuia să fie diferit, o lumină pentru popoare. Iar diferența avea să constea în Dumnezeul căruia I se închinau, în modul în care I se închinau și în tot sistemul adevărului religios pe care Dumnezeu li-l dăduse. Și felul amabil în care îi tratau pe cei marginalizați ar fi putut fi o mărturie grăitoare pentru lume în ce privea superioritatea Dumnezeului lor și a credinței lor. Acesta era, într-un anumit sens, singurul scop al existenței lor: să fie o mărturie pentru Dumnezeul lor înaintea lumii.

Noi am fost chemați să reflectăm caracterul lui Dumnezeu. Pavel scria: „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii până ce va lua Hristos chip în voi!” (Galateni 4:19). La început am fost făcuți „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu” (Geneza 1:27), un chip care, mai târziu, a fost desfigurat de păcat. Când Moise a vorbit despre puterea și maiestatea lui Dumnezeu, el a spus că Dumnezeu nu primește daruri sau mită și că Se îngrijește de cel slab și de cel marginalizat. Dacă Dumnezeu face așa, și noi trebuie să facem la fel.

6. Citește următoarele texte din Deuteronomul. Care este tema lor comună?

Deuteronomul 1:16 _____

Deuteronomul 16:19 _____

Deuteronomul 24:17 _____

Deuteronomul 27:19 _____

Este ceva obișnuit, în curțile de justiție omenești, ca aceleora care sunt slabi, săraci și marginalizați să nu li se facă dreptate așa cum li se face celor bogați, cu putere și cu relații. Nu contează țara, epoca sau cultura și nici cât de mărețe sunt principiile de echitate înscrise în constituții, în legi sau în orice altceva, realitatea rămâne aceeași: cel sărac, cel slab sau cel marginalizat aproape niciodată nu primește dreptatea din partea oamenilor.

Iată de ce este atât de extraordinar ce spune Domnul aici. Nedreptatea, care este peste tot, nu ar trebui să se practice și în Israel, în mijlocul poporului lui Dumnezeu, al aceleora care trebuie să-L reprezinte pe El înaintea lumii. Într-un anumit sens, ca să folosim un termen din epoca modernă, Domnul voia ca Israelul antic să ofere o „justiție echitabilă conform legii”.

Dar acest lucru trece dincolo de jurisprudență. „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul, Dumnezeul vostru” (Leviticul 19:2). Da, ei știau cine era adevăratul Dumnezeu, aveau formele corecte de închinare și aduceau tipul corect de daruri. Era foarte bine. Dar, în final, la ce bun toate acestea dacă îi tratau nedrept pe cei slabi și săraci din mijlocul lor? Cum poți să fii „sfânt” și, în același timp, să te porți urât cu ceilalți? Nu poți. Așadar, indiferent de strictețea cu care aderi la ritualurile religioase corespunzătoare, felul în care te porți cu ceilalți arată adevăratul nivel al vieții tale spirituale.

Citește Amos 2:6; 4:1; 5:11; Isaia 3:14,15; 10:1,2 și Ieremia 2:34. Ce ne spun aceste versete astăzi?

7. Ce principii importante sunt exprimate în versetele următoare cu privire la modul în care trebuie să-i tratăm pe cei care sunt în subordinea noastră?

Deuteronomul 24:10-15 _____

Din nou vedem preocuparea Domnului pentru demnitatea umană fundamentală. Da, cineva îți datorează ceva și este momentul să recuperezi ce-ți aparține, dar arată-i acelei persoane un pic de respect, un pic de demnitate, nu-i așa? Nu da buzna în casa omului ca să reclami acel lucru. Așteaptă afară să vină el să ți-l dea. Deuteronomul 24:12,13 ne spune că, dacă un om sărman ți-a dat haina lui ca „zălog”, cel puțin lasă-l să se învelească peste noapte cu ea. Celelalte versete vorbesc despre modul în care trebuie să ne purtăm cu cei mai neajutorați care se află în subordinea noastră și de care este foarte ușor să abuzăm. Nu-i oprima pe săraci, pentru că este păcat în ochii Domnului, și încă unul cumplit. Iarăși, dacă israeliții trebuiau să fie o mărturie, un popor sfânt care să umble în adevăr în mijlocul unei lumi adâncite în rătăcire, idolatrie și nelegiuire, cu siguranță trebuiau să fie buni cu cei mai slabi și mai marginalizați dintre ei. Altfel, mărturia lor avea să fie egală cu zero.

8. Ce spune Iacov în pasajul de mai jos, care reflectă ce i-a spus Domnul poporului în Deuteronomul? Ce semnificație are faptul că Iacov corelează în aceste versete abuzarea celor săraci cu Cele Zece Porunci?

Iacov 1:27–2:11 _____

Deși nimic din Cele Zece Porunci nu se referă direct la favorizarea celui bogat în detrimentul celui sărac, o aderare strictă la litera legii în timp ce îl tratezi rău pe cel sărac sau nevoiaș este o tăgăduire a mărturisirii de credință și a oricărei pretenții de a păzi poruncile. Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși este cea mai fidelă expresie a Legii lui Dumnezeu – iar acesta este adevărul prezent acum la fel de mult cum a fost în timpul lui Iacov și cum a fost atunci când Moise i-a vorbit lui Israel la granița cu Țara Promisă.

De ce noi, ca adventiști de ziua a șaptea care luăm în serios păzirea Legii, trebuie să fim la fel de atenți și în ce privește cuvintele lui Iacov și cele din Deuteronomul?

Este greu să ne imaginăm cum de până și în vremurile cele mai bune, cum au fost domnia lui David și cea a lui Solomon, poporul Israel, atât de binecuvântat de Dumnezeu, i-a asuprit atât de mult pe cei săraci, pe cei neajutorți și pe cei marginalizați din mijlocul lui.

„De aceea, pentru că pe sărac îl călcați în picioare și luați daruri de grâu de la el, măcar că ați zidit case de piatră cioplită, nu le veți locui; măcar că ați sădit vii foarte bune, nu veți bea din vinul lor. Căci eu știu că nelegiuirile voastre sunt multe și că păcatele voastre sunt fără număr: asupriți pe cel drept, luați mită și călcați în picioare la poarta cetății dreptul săracilor” (Amos 5:11,12).

„Domnul intră la judecată cu bătrânii poporului Său și cu mai-marii Lui: «Voi ați mâncat via.» Prada luată de la sărac este în casele voastre!” (Isaia 3:14)

Studiu la rând:

Efesenii 3 – Filipeni 3

Evanghelizare, subcapitolul „Simplitatea metodelor de lucru”

1. Unde era Pavel când le scria efesenilor?

2. Cui trebuie să ne supunem „în frica lui Hristos”?

3. Cum se ruga Pavel pentru filipeni?

4. Din ce seminție era Pavel?

5. Care este marele scop al reformei sănătății?

Text-cheie: Deuteronomul 10:1

I. Privire generală

Dumnezeu rescriind tablele Legii este imaginea harului și a dragostei Lui răbdătoare pentru Israel. În vremurile străvechi, când un legământ era rupt, reînnoirea lui implica pregătirea unor noi documente ale tratatului. Pe fundalul evenimentului rușinos de la Horeb, Moise îndeamnă poporul să-și reînnoiască legământul și să pregătească un nou jurământ de credință în care se specificau cerințele lui Dumnezeu față de el. Aceste versete adună în jurul principiului iubirii diferite teme, cum ar fi dragostea față de Domnul (cea dintâi poruncă), dragostea ca răspuns la dragostea și la iertarea lui Dumnezeu, dragostea față de aproapele și, mai specific, dragostea față de cel străin (cea de-a doua poruncă), pentru că Dumnezeu îl iubește.

Temele studiului:

- **Legământul cel nou.** Deși legământul este veșnic, este întotdeauna nevoie să fie reînnoit (tăierea împrejur a inimii).
- **Tăierea împrejur a inimii.** Imaginile, un fel de combinație de metafore, dezvăluie un adevăr teologic crucial.
- **Iubirea față de străin.** Să-ți iubești aproapele este de înțeles. Dar și pe străin?

II. Comentariu

Legământul cel nou

Există un paradox în reînnoirea legământului care este veșnic. Din punct de vedere logic, un legământ veșnic nu are nevoie să fie reînnoit. Lecția care derivă din acest paradox se referă la credințioșia lui Dumnezeu în contrast cu lipsa de credințioșie a poporului Său. De reținut că „legământul cel nou” nu implică o Lege nouă. Este aceeași Lege, rescrisă pe noile table. Ce cere Dumnezeu acum este o interiorizare a Legii.

Legea scrisă pe tablele de piatră trebuie să fie scrisă în inima oamenilor. Reînnoirea legământului înseamnă reînnoirea inimii, iar mecanismul acestui proces este dragostea. Ieremia, care folosește pentru prima dată expresia „un legământ nou”, îl definește în termenii următori: „Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor», zice Domnul. «Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel

după zilele acelea», zice Domnul: «Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu» (Ieremia 31:32,33).

Interesant, aceeași experiență legată de un document de legământ nerespectat, sau rupt, este consemnată și în Ieremia. La fel ca Moise, și profetul a trebuit să-și rescrie cartea (Ieremia 36:27,28). De asemenea, când apostolul Pavel se referă la „un legământ nou” (2 Corinteni 3:6), îl interpretează ca pe un legământ spiritual care este scris „nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne” (2 Corinteni 3:3).

De discutat și de meditat: Cum se aplică noțiunea biblică de „legământ nou” din Deuteronomul la înțelegerea noastră despre relația dintre Vechiul și Noul Testament? De ce „legământul nou” presupune aceeași Lege? De ce Dumnezeu a scris Legea pe piatră, în loc să o scrie în inima oamenilor?

Tăierea împrejur a inimii

Firește, cererea lui Dumnezeu ca poporul Israel să-și taie împrejur inima nu trebuie luată în sens literal. Ieremia deplânge faptul că poporul Israel are urechi netăiate împrejur, ceea ce înseamnă că israeliții nu pot auzi Cuvântul Domnului (Ieremia 6:10). Deoarece circumcizia este semnul legământului (Geneza 17:10-13), tăierea împrejur a inimii este o imagine care simbolizează circumcizia lăuntrică pe care Pavel o va descrie mai târziu ca fiind convertirea creștinului (Romani 2:28,29). Aceasta este o procedură pe care doar Dumnezeu o poate realiza (Deuteronomul 30:6).

Moise nu sugerează că tăierea împrejur a cărnii era un lucru greșit. Înainte să intre în țara Canaan, bărbații lui Israel trebuiau să se circumcidă ca un semn al legământului (Iosua 5:2). Tăierea împrejur a inimii îi privește pe aceia care sunt deja circumciși în carne, pe cei care sunt sub legământ. După tăierea împrejur în carne, reînnoirea legământului nu este o nouă circumcizie care ar anula-o pe prima, ci o aprofundare a aceluiași legământ și a legilor sale. După ce au primit litera Legii, ei sunt chemați acum să-și înrădăcineze angajamentul în inimile lor. Aceasta implică nu doar să se abțină de la a face răul, ci și, mai important, să nu dorească să facă răul. Nu doar abținerea de la a face răul, ci și angajarea întregii vieții în facerea binelui. Doar dragostea va face posibil acest angajament. Iată motivul pentru care cerința lui Dumnezeu în această fază este un legământ bazat pe dragoste și, prin urmare, mai solicitant și mai amănunțit.

De discutat și de meditat: Ce anume face ca un legământ bazat pe dragoste să fie mai solicitant decât un legământ bazat pe lege? În același timp, care sunt riscurile accentuării dragostei în detrimentul rigoriei dreptății? Cum se leagă imaginea tăierii împrejur a inimii de imaginea gâtului întepenit?

Dragostea față de străin

Aspectul intrigant este că prima aplicație a poruncii de a-L iubi pe Domnul este de a-l iubi pe străin. De ce Dumnezeu îi cere poporului să-l iubească pe străin? Două tipuri de motive pot fi enumerate aici. Discută și meditează asupra lor în cadrul grupei: (1) motive pentru a justifica această cerință și (2) motive care să-i pregătească să fie un popor sfânt.

De ce să-l iubești pe străin?

- **Pentru că Dumnezeu îl iubește pe străin** (Deuteronomul 10:18). Acest motiv este fundamentat pe credința în Creator, ale Căruia sunt cerurile și pământul (Deuteronomul 10:14). Două principii sunt incluse în acest motiv. Primul este principiul *Imago Dei*, potrivit căruia Dumnezeu l-a creat și pe străin tot după chipul Său. Al doilea derivă din primul și este principiul *Imitatio Dei*, al imitării lui Dumnezeu de către slujitorii Săi.

- **Pentru că poporul Israel a fost străin** (Deuteronomul 10:19). Motivul acesta se întemeiază pe următorul principiu: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Leviticul 19:18).

- **Pentru a se pregăti să-L întâlnească pe Dumnezeu.** Dumnezeu aparține unei alte categorii (Deuteronomul 10:17). El este Cel Sfânt, adică Cel care este diferit în esența Lui de noi, oamenii. Cea mai bună metodă de a învăța să-L iubim pe Dumnezeu ar putea fi să învățăm să-l iubim pe cel care este diferit de noi, pe străin.

- **Pentru a se pregăti să-i întâlnească și să-i cunoască pe ceilalți oameni.** Ca foști sclavi, israeliții au fost nevoiți să învețe să-i vadă pe ceilalți nu ca pe niște stăpâni nemiloși pe care îi urau, ci ca pe „aproapele”, cu care să aibă o legătură strânsă, comuniune, și pe care să-l iubească. Pentru că experiența dragostei devine mai bogată și mai puternică atunci când este trăită de oameni diferiți.

- **Pentru a se pregăti să-și modeleze și să-și împlinescă menirea, ca niște străini ce erau.** În calitate de foști nomazi în pustie, copiii lui Israel au trebuit să învețe calea sfințeniei și valoarea conviețuirii alături de oameni diferiți fără a-și compromite identitatea sfântă. În același mod, Avraam, Iosif și Daniel au trebuit să învețe cum să rezolve, în viețile lor, tensiunea dintre datoria de a fi sfânt și datoria de a iubi.

De discutat și de meditat: În ce fel ne ajută principiul *Imago Dei* să înțelegem că este important să-l iubim pe străin? De ce experiența de a-l iubi pe străin întărește și îmbogățește calitatea dragostei? De ce faptul de a trăi în bună înțelegere printre oameni de alte confesiuni religioase ne întărește credința?

Să-i iubești pe orfan și pe văduvă

Tratatul de legământ din Deuteronomul nu definește „dragostea”, ci lămurește că ea este o categorie divină. Doar cu ajutorul lui Dumnezeu poporul Israel poate să înțeleagă și să împlinească porunca de a iubi. De cealaltă parte, este semnificativ că dragostea față de străin este descrisă în contextul grijii lui Dumnezeu față de orfan și față de văduvă, cărora le face dreptate (Deuteronomul 10:18; compară cu Deuteronomul 24:17-22).

De discutat și de meditat: De ce cerința de a-i iubi pe orfan și pe văduvă este asociată cu cerința de a-l iubi pe străin? Ce au în comun străinul, văduva și orfanul?

III. Aplicație

În *Mizerabilii*, de Victor Hugo, hoțul Jean Valjean înțelege în sfârșit valoarea iertării și a milei atunci când cel care îl găzduise și pe care îl păgubise îi dă lui argintul pe care i-l furase; altminteri, ar fi fost aruncat în închisoare. Gândește-te și analizează următoarele situații:

- Care sunt motivațiile care stau la baza alegerilor tale politice? Alegi cu cine votezi pe baza unei agende naționaliste și a intereselor egoiste sau mai mult pe baza justiției sociale și a grijii față de cei săraci, față de văduve și față de orfani?
- Un cerșetor beat îți cere niște bani pentru că spune că îi este foame și nu a mai mâncat o masă adevărată de câteva zile. Cum vei răspunde cererii lui, neavând nicio garanție că nu își va folosi banii pentru a-și cumpăra alcool?
- O soră din comunitatea ta îți spune că nu te poate suferi dar că, de dragul lui Dumnezeu, se va strădui să-și învingă antipatia față de tine. Cum vei replica?

„Care este neamul acela așa de mare?”

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă _____ cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?” (Deuteronomul 4:8)

Primele trei capitole din Deuteronomul au fost, în esență, o lecție de istorie, care să îi reamintească poporului experiențele prin care trecuse până în acel moment. Când ajungem la capitoul patru, lecția de istorie se transformă mai mult în predică. Relatarea evenimentelor nu era doar pentru cei pasionați de istorie, ci trebuia să slujească și unui alt scop: acela de a le arăta israeliților puterea și harul lui Dumnezeu și faptul că, deși ei greșiseră, Domnul continua să onoreze legământul făcut cu ei.

Capitoul patru începe cu expresia ebraică *we'attah*, (o conjuncție și un adverb), care poate fi tradusă prin „și acum” sau „deci acum”. Tocmai trecuseră în revistă istoria lor recentă, o amintire a ceea ce Dumnezeu făcuse pentru a-i aduce în acel punct; „și acum”, sau „deci acum”, li se cerea să împlinească partea lor de legământ, adică să asculte de Domnul (vezi și Deuteronomul 10:12).

Iată de ce primul verb care apare după „deci acum” este *shama'*, același verb (și la aceeași formă) cu cel folosit la începutul rugăciunii *Shema* și care înseamnă „ascultă” sau „supune-te” – un verb repetat de-a lungul întregii cărți Deuteronomul.

Așadar, începutul capitoului ar suna astfel: *Deci acum, Israele, datorită a ce am făcut pentru tine, tu trebuie să ascuți de...*

- 1. Care a fost avertizarea specifică pe care Domnul le-a dat-o copiilor lui Israel cu privire la „legile și poruncile” Lui și de ce era urgent să fie avertizați în această privință?**

Deuteronomul 4:1,2 (Vezi și Deuteronomul 12:32.) _____

Domnul le spune să asculte de „legile și poruncile” Lui și să nu adauge sau să scoată ceva din ele. De ce ar vrea cineva să *schimbe Legea lui Dumnezeu*?

Cunoaștem răspunsul, firește.

„Satana a perseverat și a fost neobosit în eforturile lui de a-și continua lucrarea începută în cer, de a schimba Legea lui Dumnezeu. El a avut succes în a face lumea să creadă teoria pe care a prezentat-o în cer înainte de căderea lui, și anume că Legea lui Dumnezeu este greșită și are nevoie de revizuire. O mare parte din biserica declarată creștină arată, dacă nu prin cuvinte, cel puțin prin atitudinea ei, că a acceptat acea idee falsă.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 2, p. 107

Când privim la istoria Israelului antic, vedem că israeliții au dat de multe ori de necazuri nu numai pentru că ignorau anumite precepte ale Legii, ceea ce, practic, însemna că „scădeau” din ea după cum se potrivea scopului lor, dar și pentru că „adăugau” la ea, în sensul că introduceau practici care nu erau specificate în Lege și care, conduceau, în cele din urmă, la călcarea ei.

- 2. Vedem în versetele de mai jos un exemplu al principiului despre care Moise i-a avertizat pe copiii lui Israel, deși într-un alt context?**

Matei 15:1-9 _____

Când, în cele din urmă, evreii au ajuns în țara care le fusese promisă, au ignorat deseori avertizările directe cu privire la idolatrie, de exemplu. Drept consecință, ei au adoptat multe practici păgâne, uneori chiar incluzându-le în pretinsa lor închinare la Iehova. Apoi, până în vremea când a venit Isus, ei au adăugat tot felul de tradiții omenești care, după cum Isus Însuși le-a spus, „au desființat Cuvântul lui Dumnezeu”.

Oricum ar fi, fie că s-a adăugat, fie că s-a scos, Legea a fost schimbată și poporul a suferit consecințele.

În ce fel ar trebui să fim atenți să nu adăugăm sau să scoatem din ce ne spune Dumnezeu să facem?

În Deuteronomul 4:3,4, copiilor lui Israel li se mai dă puțină lecție de istorie, care să le servească drept amintire a trecutului sau a oricăror adevăruri spirituale sau practice pe care, în mod ideal, ar fi trebuit să le învețe.

3. Ce s-a întâmplat în versetele următoare? Ce adevăruri spirituale și practice ar fi trebuit poporul să învețe din acest eșec?

Numeri 25:1-15

Oricât de stânjeniți ne simțim citind relatările care ne spun că Israel a nimicit anumite popoare păgâne din jurul lui, pasajul acesta ne ajută, cu siguranță, să găsim o explicație a logicii din spatele poruncii. Poporul Israel trebuia să fie, pentru popoarele păgâne din jurul lui, o mărturie despre adevăratul Dumnezeu – singurul Dumnezeu. Ei trebuiau să fie un exemplu care să arate cum era închinarea la adevăratul Dumnezeu. În schimb, aderând la „dumnezeii” păgâni din jurul lor, israeliții au ajuns într-o răzvrătire fățișă față de adevăratul Dumnezeu, pe care ei trebuiau să-L reprezinte în lume.

Deși expresia „a curvi” are adesea o semnificație spirituală, aceea că Israel s-a dus după dumnezei și practici păgâne (vezi Osea 4:12-14), în cazul acesta limbajul (și restul relatării) sugerează că, într-adevăr, se păcătuia și în sfera desfrâului fizic, cel puțin la început. Din nou, aici, Satana profită de natura umană căzută, folosind femei păgâne pentru a-i seduce pe bărbații evrei care, evident, și-au îngăduit să se lase seduși.

Fără îndoială, actul curviei la nivel fizic a degenerat și în curvie spirituală. În cele din urmă, oamenii implicați au fost prinși în practicile închinării păgâne, în care Israel „s-a alipit de Baal-Peor”, ajungând să se atașeze de acest dumnezeu fals și chiar să-i aducă jertfe. În ciuda tuturor învățăturilor și poruncilor primite, ei au fost dispuși să dea cu piciorul la tot, în înflăcărea pasiunii și a poftei.

Cum a putut să se întâmple așa ceva? Foarte ușor. Împietrindu-și conștiința în fața primului păcat, a celui fizic, ei au fost gata să cadă în plasa următorului, a celui spiritual, care trebuie să fi fost obiectivul suprem al lui Satana. Ei decăzuseră atât de mult încât, potrivit textului, un bărbat își adusese femeia madianită exact în tabără, chiar înaintea lui Moise și a poporului care plângea în afara Cortului Întâlnirii.

Între corpul nostru și mintea noastră există o foarte strânsă legătură. Ce afectează corpul, afectează și mintea și invers. Ce putem învăța din această istorie despre cât de periculoasă poate fi pentru viața noastră spirituală îngăduința față de slăbiciunile fizice?

Mii de oameni au murit din cauza păcatului de la Baal-Peor. Toți cei care se duseseră după Baal-Peor au fost nimiciți. Totuși, mulți nu s-au dat apostaziei. Cine au fost aceștia?

- 4. Cum explică acest text diferența dintre cei care au păcătuit și cei care nu au păcătuit? Care este mesajul important pentru noi aici în ce privește păcatul și ispita, pe de o parte, și puterea lui Dumnezeu în viața noastră, pe de altă parte?**

Deuteronomul 4:4 _____

Să observăm contrastul dintre cuvântul „toți” din versetul de mai sus și cel din versetul 3. „Toți” aceia care s-au dus după Baal-Peor au fost nimiciți, dar cei care s-au alipit de Domnul au fost „toți” vii. Nu a existat nicio cale de mijloc și nu există nici astăzi. Suntem fie pentru Isus, fie împotriva Lui (Matei 12:30).

Termenul ebraic pentru „v-ați alipit”, *dbq*, arată de multe ori spre un angajament puternic de a adera la ceva. Aceeași rădăcină ebraică este folosită în Geneza 2:24, unde bărbatul își va lăsa părinții și se va „alipi” de nevasta lui (vezi și Rut 1:14). În acest context apare de patru ori în Deuteronomul (Deuteronomul 10:20; 11:22; 13:4; 30:20) și în fiecare situație ideea este aceeași: ei, copiii lui Israel, trebuiau să se alipească de Dumnezeul lor – să se consacre Lui și să-și ia puterea și tăria de la El. Omul trebuie să facă alegerea de a se „alipi” de Dumnezeu și apoi, prin puterea Lui, să evite să păcătuiască.

- 5. Ce declarație găsim în Noul Testament care se regăsește și în Deuteronomul 13:4?**

Iuda, vers. 24 _____

1 Corinteni 10:13 _____

Dumnezeu este credincios; Dumnezeu este în stare să ne ferească de cădere. Dar noi trebuie să facem alegerea conștientă de a ne alipi de Dumnezeu, așa cum au făcut cei credincioși la Baal-Peor. Dacă facem astfel, atunci putem fi siguri că, oricare ar fi ispita, putem rămâne credincioși.

Cum ne ajută practici precum rugăciunea, studiul biblic, închinarea și păr-tășia să ne alipim de Domnul?

Versetele care urmează după Deuteronomul 4:4 constituie unul dintre cele mai profunde și mai frumoase pasaje din toată Scriptura (versiunea ebraică este magnifică!). Cineva ar putea susține că, în esență, mesajul din Deuteronomul se găsește concentrat aici și tot restul este doar un comentariu. În timp ce citești aceste texte, gândește-te la diferite modalități prin care principiul de aici ni s-ar putea aplica și nouă.

6. De ce oare i-a spus Domnul lui Israel, prin Moise, cuvintele din versetele următoare?

Deuteronomul 4:5-9 _____

Domnul vrea ca poporul să-și dea seama că a fost chemat, ales, pentru un motiv special. Israelii sunt un neam „mare”, exact așa cum îi spusese Dumnezeu lui Avraam chiar de la prima chemare de a ieși din Haldeea: „Voi face din tine un neam mare” (Geneza 12:2; vezi și Geneza 18:18).

Dar scopul pentru care ei au fost făcuți un neam mare a fost acela de a fi o „binecuvântare” (Geneza 12:2) pentru „toate familiile pământului” (Geneza 12:3). Și, deși binecuvântarea supremă avea să fie că Isus, Mesia, urma să vină din linia lor genealogică, până atunci ei trebuiau să fie lumina lumii. „De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului” (Isaia 49:6). Nu că mântuirea se găsea în ei, ci că, prin ei, adevăratul Dumnezeu, singurul care poate mântui, trebuia să fie descoperit.

Poporul Israel se închina și îi slujea Dumnezeului care a creat universul, Domnului cerului și al pământului; păgânii se închinau la roci, la pietre, la lemn și la demoni (Deuteronomul 32:17; Psalmii 196:37).

Ce diferență covârșitoare!

În aceste versete, Moise a arătat spre două lucruri care au făcut ca poporul Israel să fie deosebit. În primul rând, faptul că Domnul era aproape de ei într-un mod unic, ca, de exemplu, prin intermediul sanctuarului. În al doilea rând, erau deosebiți datorită „legilor și poruncilor așa de drepte cum este toată legea aceasta”.

7. Ce altceva le-a spus Domnul, care ar fi trebuit să-i facă să-și dea seama de chemarea specială care le fusese adresată?

Deuteronomul 4:32-35 _____

Fără îndoială, lui Israel, ca popor, i se oferise atât de mult! Acum, cum avea acesta să răspundă?

După cum am văzut, Deuteronomul 4:1-9 este o exprimare puternică nu doar a statutului special al națiunii, ci și a chemării lui misionare. În toate aceste versete, este întrețesută ideea că ei trebuiau să asculte, să urmeze și să împlinească ce le poruncise Domnul.

8. Citește din nou Deuteronomul 4:6. Ce spune Domnul că va fi considerat ca „înțelepciune” și „pricepere” în ochii acestor neamuri?

La prima vedere, ar putea părea că legile și poruncile conțin în sine înțelepciunea și priceperea. Dar nu aceasta spune textul. Da, Domnul îi învățase legile și poruncile, dar înțelepciunea și priceperea lor derivau din păzirea lor, din ascultarea de ele. Ascultarea – aceasta era înțelepciunea și priceperea lor.

Copiii lui Israel puteau să aibă sistemul cel mai minunat de legi, reguli și reglementări pe care l-a văzut vreodată lumea (de fapt, așa a fost), dar la ce le-ar fi folosit, dacă nu l-ar fi urmat? În schimb, înțelepciunea și priceperea lor derivau din aplicarea legilor lui Dumnezeu în viața lor de zi cu zi. Ei trebuiau să trăiască adevărurile pe care Domnul li le dăduse și puteau face astfel doar ascultând de ele. Toată lumina și tot adevărul nu le-ar fi fost de niciun folos lor sau păgânilor din jurul lor, dacă nu ar fi trăit acel adevăr. Astfel, din nou și din nou ei au fost chemați să asculte, fiindcă ascultarea lor de legi și de porunci, nu legile și poruncile în sine, era ceea ce conta ca să fie o mărturie pentru lume.

„Ascultarea de Legea lui Dumnezeu le-ar fi adus o prosperitate uimitoare în comparație cu națiunile lumii. Dumnezeu le-ar fi putut da înțelepciune și talente în toate domeniile, ar fi continuat să fie Învățătorul lor și i-ar fi înnobilit și înălțat prin supunerea față de legile Sale. Dacă ar fi fost ascultători, ei ar fi fost feriți de bolile de care sufereau celelalte popoare și ar fi fost binecuvântați cu putere intelectuală. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Sa trebuiau să se descopere în toate dovezile prosperității lor. Ei trebuiau să fie o împărăție de preoți și de conducători. Dumnezeu le-a asigurat toate condițiile favorabile pentru a deveni cea mai mare națiune de pe pământ.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 288

Citește Matei 5:13-16. Ce ne spune Isus în aceste versete, care reflectă ce i-a spus și poporului Israel? În special, cum ar trebui să ni se aplice nouă, ca adventiști de ziua a șaptea?

„Încă de la începutul mării lupte din cer, scopul lui Satana a fost acela de a desființa Legea lui Dumnezeu. Tocmai pentru a-și atinge acest obiectiv s-a revoltat împotriva Creatorului și, deși a fost expulzat din cer, a continuat același război pe pământ. Scopul urmărit în mod constant a fost acela de a-i induce în eroare pe oameni și a-i determina să calce Legea lui Dumnezeu. Fie că acest lucru se realizează prin respingerea Legii în întregime, fie prin eliminarea unuia dintre principiile ei, rezultatul va fi același în final. Omul care calcă «o singură poruncă» manifestă dispreț față de toată Legea, iar influența și exemplul lui sunt în direcția neascultării. El «se face vinovat de toate» (Iacov 2:10).” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 582

Cu privire la Baal-Peor, Ellen G. White a scris: „S-au încumetat să umble pe calea oprită și s-au prins în lațul lui Satana. Ademeniți de muzică și de jocuri, ațâțați de frumusețea preoteselor păgâne, s-au lepădat de credințioșia lor față de Dumnezeu. Îndată ce au luat parte la ospăț și la veselie, mintea li s-a întunecat bând vin și lanțurile stăpânirii de sine au fost rupte. Pornirile firești au ajuns să-i stăpânească și, odată ce conștiința li s-a mânăjit prin aceste fapte de destrăbălare, s-au lăsat înduplecați și să se închine înaintea idolilor.” – *Idem, Patriarhi și profeți*, p. 454

Studiu la rând:

Filipeni 4 – 1 Tesaloniceni 2

Evanghelizare, subcapitolul „Solia împotriva tutunului și în favoarea temperanței”

1. Ce anume din datina oamenilor nu trebuie să ne fure?

2. Care este legătura desăvârșirii?

3. Cum îl numește Pavel pe Luca?

4. Ce i-ar fi dat Pavel, pe lângă Evanghelie, bisericii tesalonicenilor?

5. **Cum ia Satana lumea în robie?**

Text-cheie: Deuteronomul 4:8

I. Privire generală

În general, ceea ce face ca o națiune să fie mare sunt realizările ei, puterea ei politică, suprafața țării, reușitele în război sau bogățiile ei. Nimic din toate acestea nu caracteriza poporul Israel în momentul când Moise l-a declarat „mare”. Întrebarea lui retorică: „Și care este neamul acela așa de mare?” (Deuteronomul 4:8) presupune că Israel era națiunea cea mai mare de pe pământ. Acest popor de foști sclavi, de nomazi fără adăpost, cu greu se potrivește descrierii „neamul acela așa de mare”. Măreția poporului Israel nu ține de ce a făcut sau nu a făcut el sau de cine este sau nu este el, ci de Dumnezeu. O întâmplare despre regele prusac Frederic al II-lea surprinde acest mister. Regele l-a întrebat pe medicul său personal: „Poți să-mi dai cel puțin o dovadă despre existența lui Dumnezeu?” Bărbatul a răspuns: „Maiestate, Israel.” (Pentru diferitele surse ale acestei anecdote, vezi Steven Pass, *Christian Zionism Examined* [Eugene, OR, Resource Publications, 2019].) Într-adevăr, descrierea lui Moise despre grandoearea lui Israel ne derutează. Totul l se datorează lui Dumnezeu și legilor Sale.

Temele studiului:

Studiul din această săptămână va fi o reflecție asupra acestui mister și va gravita în jurul a trei teme importante:

- **Legea este desăvârșită.** Nu este nimic de adăugat și nimic de scos din ea.
- **Legea este înțeleaptă.** Viața dinamică și inteligentă a celui care păzește Legea dă mărturie despre Creator.
- **Legea este dumnezeiască.** Dacă poporul Israel nu se „alipește” de Dumnezeu, nu va beneficia de această Lege și nu va fi „un neam mare”.

II. Comentariu

Pe măsură ce studiem valoarea și autoritatea vechilor legi ale lui Moise, vom analiza dacă ele mai sunt relevante pentru timpul nostru. Nu vom înțelege natura acestor legi dacă le reducem la un set de sarcini grele care vor alina ființele umane și le vor priva de judecata și de libertatea lor. Motivația pentru care israeliții „[se vor] întoarce la Domnul și [vor] asculta glasul Lui” (Deuteronomul 4:30) și vor accepta legea cu toate capacitățile lor intelectuale este ca să trăiască (Deuteronomul 4:1), să prospere și să se realizeze ca ființe umane. Prin intermediul Legii, Dumnezeu le-a oferit rețeta vieții tocmai pentru că, fiind Creatorul, El știe ce este mai bine pentru poporul Său.

O lege diferită

Deoarece Legea vine din cer (Deuteronomul 4:36), este concepută să fie diferită de celelalte legi. Cu toate că există câteva aspecte comune între Legea dată de Moise și legile culturilor din împrejurimi, există diferențe fundamentale între cele două sisteme. De fapt, o cercetare recentă a scos la iveală multe diferențe importante între ele.

Prima diferență remarcabilă privește accentul pe care Biblia îl pune pe valoarea ființei umane ca fiind deasupra viețuitoarelor și a materiei. În Babilon, se impunea pedeapsa cu moartea pentru unele furturi, în timp ce Biblia cere doar o compensație financiară echivalentă. În Legea lui Moise, viața omului are întâietate asupra valorilor materiale, iar legea este aceeași pentru toți oamenii. Mai important, legile lui Moise diferă de alte legi orientale prin faptul că fac mereu referire la Dumnezeu. În timp ce în documentele legale din Orientul Apropiat se face referire la Dumnezeu rareori și doar formal, și aceasta în introducere și, uneori, în concluzie, legile biblice sunt pline de referiri la Dumnezeu, care apar ca un leitmotiv de-a lungul textului. Legea nu este urmarea consultărilor și a elaborărilor omenești. Ea este primită ca un dar; este o revelație de sus.

Este semnificativă importanța pe care o acordă Biblia așa-numitelor „legi apodictice”, și anume legilor care sunt absolut normative. Legile biblice vorbesc cu autoritate, iar această trăsătură este cu atât mai frapantă cu cât literatura legală a Orientului Apropiat este dominată de legi cazuistice. Porunca „Să nu uciți” sau „Să nu comiți adulter” este absolută și exactă. Legea lui Dumnezeu nu este justificată pe baza unui proces logic. Doar experiența ascultării ne va permite să-i verificăm justetea. În legile cazuistice știm de ce legea este dreaptă *înainte* de a o verifica prin experiență, în timp ce în legile apodictice ale lui Israel știm abia după aceea. Răspunsul lui Israel față de darul legii lămurește acest proces: „Vom face, apoi vom înțelege” (Exodul 19:8, traducerea autorului). Așadar, legea lui Moise este diferită de toate celelalte deoarece implică o dimensiune care este absentă în altă parte. Israel va asculta prin credință.

O lege universală

Legea lui Moise nu este descrisă ca o expresie a culturii și a înțelepciunii specifice ale lui Israel. Moise afirmă clar acest lucru când se referă la întinderea cosmică și la actul creator din trecut, dinainte de apariția poporului Israel: „Întreabă vremurile străvechi, care au fost înaintea ta [...] și cercetează de la o margine a cerului la cealaltă” (Deuteronomul 4:32). De asemenea, caracterul universal al Legii este atestat de Legea însăși. Unul dintre indiciile cele mai grăitoare cu privire la invitația universală a acestei Legi este referirea ei la Creație.

Este remarcabil că Sabatul, memorialul săptămânii Creației, se află în centrul structural și tematic al Decalogului. Acela este exact locul în care sigiliul era pus pe documentele antice de legământ. Această poziționare a Sabatului sugerează că în centrul Celor Zece Porunci se află conștientizarea faptului că Dumnezeu este Creatorul, ele fiind și un ecou al celor zece cuvinte din săptămâna Creației (vezi cele zece incidente în care se afirmă: „Și Dumnezeu a zis”, din Geneza 1).

În același fel, legile alimentare *kosher*, care fac distincția între hrana curată și cea necurată, ne reamintesc de Geneza 1. Într-adevăr, limbajul din Leviticul 11, unde sunt consemnate aceste legi, conține aceleași cuvinte tehnice și aceleași expresii stilistice (fiarele pământului, târâtoarele, după soiul lor etc.). Mai mult decât atât, enumerarea animalelor din Leviticul 11:2-8 urmează aceeași succesiune ca în Geneza 1:24-26 (ziua a șasea a săptămânii Creației). De exemplu, crearea omului a avut loc ulterior creării, în mod succesiv, a animalelor marine (Leviticul 11:9-12; compară cu Geneza 1:26), a păsărilor (Leviticul 11:13-23; compară cu Geneza 1:26) și, în cele din urmă, a animalelor terestre și a reptilelor (Leviticul 11:24-43; compară cu Geneza 1:26). În final, în Leviticul 11 ca și în Geneza 1:24-26, relația dintre oameni și animale își are corespondentul în relația dintre oameni și Dumnezeu. În Geneza 1:26, datoria de a exercita stăpânirea peste animale este asociată cu faptul că oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu. În mod asemănător, în Leviticul 11, datoria de a face distincție între hrana curată și cea necurată este asociată cu faptul că sfințenia omenească reflectă sfințenia divină: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (Leviticul 11:44,45).

O lege aplicabilă

Deoarece au legătură cu Creația, legile *religioase* și *morale* ale Decalogului, precum și cele alimentare cu privire la animalele curate și cele necurate, sunt universale, prin urmare sunt încă aplicabile oricărei ființe umane. Așa-numitele legi *ceremoniale*, referitoare la templu și la jertfe, trebuiau să dispară o dată cu acestea. În ce privește legile *circumstanțiale*, care sunt de cele mai multe ori cazuistice, au fost și ele sortite să-și piardă caracterul normativ de îndată ce „circumstanțele” care le-au generat nu au mai existat. De exemplu, acesta este cazul legilor referitoare la sclavi, la modul în care oamenii trebuiau să se îmbrace, să lucreze pământul sau să organizeze și să administreze cetatea. Aceste ultime două categorii de legi (ceremoniale și circumstanțiale) nu au fost concepute ca să fie ținute pentru totdeauna. Pe de altă parte, Decalogul și legile alimentare nu aparțin de legile ceremoniale sau de cele circumstanțiale. Ele nu au nimic de-a face cu jertfele.

De fapt, orice lege care nu este nici ceremonială, nici circumstanțială își menține statutul absolut. Acest lucru este valabil pentru legile din sfera comportamentului sexual, a igienei, a relațiilor cu vecinii etc.; majoritatea aces-

tor legi extind și explică legile sau principiile care sunt deja incluse în Decalog. Legea poporului Israel cuprinde, astfel, două legi: o lege absolută și universală și o lege relativă, care depinde de vremuri și de circumstanțe. Această distincție se regăsește în Noul Testament, unde textele care vorbesc despre abolirea Legii sunt contrabalansate de multe alte texte care o înalță. Deși primii creștini, care erau evrei religioși, au ajuns să desființeze legile referitoare la jertfe pentru că acestea făceau referire la Mesia, ei nu au pus niciodată sub semnul întrebării Legea Decalogului, a cărei aplicație Isus a aprofundat-o și a extins-o. Același lucru este valabil și pentru legile alimentare despre consumul de carne (*Kasherut*), la care se face referire în recomandarea apostolică: „să se ferească de [...] dobitoace sugrumate și de sânge” (Faptele 15:20; compară cu Leviticul 17:14). Din aceste observații reiese că principiul Legii în viața religioasă rămâne valabil atât pentru creștini, cât și pentru evrei.

III. Aplicație

Testul înțelepciunii

Citește Deuteronomul 4:6: „Să *le* păziți și să *le* împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!»” (subliniere adăugată).

De discutat și de meditat: Potrivit înțelegerii personale a versetului de mai sus, ce anume în viața ta constituie o dovadă a providenței divine? Spun oamenii despre tine că ești un om „priceput și înțelept”? Ce ar trebui să faci ca să împlinești promisiunea din Deuteronomul 4:6? Cum explici că inteligența și adevărata înțelepciune nu sunt cu adevărat valori în creștinismul tradițional?

Cum să citești Scriptura

Citește Deuteronomul 4:2.

1. Fă o listă cu noi tradiții care au fost adăugate la Legea lui Dumnezeu în alte confesiuni creștine.

2. Ce justificări s-au găsit pentru a motiva aceste adăugări?

3. Avem și noi, adventiștii de ziua a șaptea, obiceiuri și principii care nu au fost incluse în legea lui Moise? Dacă poți, enumeră-le și explică de ce crezi că ești îndreptățit să le ții, deși nu fac parte din cerințele biblice.

4. Ce principii hermeneutice deduci din Deuteronomul 4:22? De ce este important să citim tot textul biblic? Ce părți din Biblie ai tendința să lași deoparte (de exemplu, Vechiul Testament versus Evanghelia, Eclesiastul versus Pentateuhul) și de ce? Caută motive pentru care ar trebui să le incluzi atunci când studiezi Scriptura.

Legea și harul

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă _____, degeaba a murit Hristos.” (Galateni 2:21)

Creștinii din majoritatea confesiunilor religioase vorbesc despre Lege și despre har și înțeleg relația dintre cele două. Legea este standardul lui Dumnezeu pentru sfințenie și neprihănire, iar încălcarea Legii este păcat. „Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). Și pentru că noi toți am călcat Legea – „Dar Scriptura a închis totul sub păcat” (Galateni 3:22) –, doar harul lui Dumnezeu ne poate salva. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efeseni 2:8).

(Desigur, există și detaliul „minor” despre Sabatul zilei a șaptea ca parte din Lege. Totuși, din diferite motive, mulți creștini sunt hotărâți, cel puțin pentru acum, să respingă Sabatul zilei a șaptea venind cu tot felul de scuze care, însă, nu le pot justifica respingerea. Dar acesta este cu totul un alt subiect.)

Chiar dacă este exprimat în diferite moduri și sub scenarii diferite, subiectul despre Lege și har se găsește, cu siguranță, în toată Biblia, inclusiv în cartea Deuteronomul. Da, și Deuteronomul prezintă relația dintre Lege și har într-un context unic.

Dumnezeu este dragoste. Dragostea este principiul de bază al caracterului Său și temelia guvernării Sale. Și pentru că Dumnezeu dorește ca și noi să iubim, ne-a creat ființe morale, cu libertate morală – libertatea inerentă dragostei.

Aspectul esențial al noțiunii de libertate morală este Legea morală. Deși particulele subatomice, valurile oceanului sau animalele respectă *legea naturală*, ele nu respectă și *Legea morală*, nu au nevoie de ea. Doar ființele morale fac acest lucru, motiv pentru care până și în cer Dumnezeu are o lege morală, pentru îngeri.

1. Versetele de mai jos vorbesc despre cădea lui Lucifer din ceruri. „Nelegiuirea” s-a găsit în el și el „a păcătuțit”. Ce dezvăluie folosirea acestor cuvinte aici, în acest context, despre existența Legii morale în ceruri?

Ezechiel 28:15,16

Atât „nelegiuirea”, cât și „ai păcătuțit” sunt termeni folosiți aici, printre noi, oamenii. Dar Scriptura a folosit aceiași termeni pentru ce s-a întâmplat în ceruri, într-o altă parte a creației. Acest lucru ar trebui să ne spună ceva despre ce există în ceruri, precum și pe pământ.

2. „Deci, ce vom zice? Legea este ceva păcătoș? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!»” (Romani 7:7). Cum a putut să existe aceeași noțiune în ceruri, cel puțin în principiu, unde există, de asemenea, ființe morale – îngeri?

Ellen G. White explică: „Voia lui Dumnezeu este exprimată în preceptele Legii Sale sfinte, iar principiile acestei Legi sunt principiile Cerului. Cea mai înaltă cunoaștere la care pot ajunge îngerii este cunoașterea voinței lui Dumnezeu, iar îndeplinirea voinței Sale constituie slujirea cea mai înaltă în care se pot angaja cu toate puterile lor.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 109

Cer, pământ – nu contează: dacă Dumnezeu are ființe morale, El va avea o Lege morală în virtutea căreia să le guverneze, iar călcarea acelei Legi, în cer sau pe pământ, este păcat.

De ce noțiunea de Lege morală este inseparabilă de cea de ființe morale? În absența acelei legi, ce ar defini ce este și ce nu este moral?

Aflat la hotarele Canaanului, poporul ales al lui Dumnezeu este, în sfârșit, pe punctul de a moșteni țara pe care Dumnezeu i-o promisese. Și, după cum am văzut, Deuteronomul cuprinde instrucțiunile finale ale lui Moise către evrei, înaintea ca ei să ia în stăpânire țara. Și, printre aceste instrucțiuni, se află poruncile de care trebuiau să asculte.

3. Ce idee este exprimată în mod repetat în versetele de mai jos și de ce era atât de importantă pentru popor?

Deuteronomul 4:44; 17:19; 28:58; 30:10; 31:12; 32:46; 33:2_____

Chiar și citirea cea mai superficială a cărții Deuteronomul arată cât de important era ca poporul Israel să asculte de Lege. La propriu vorbind, aceasta era obligația lor din cadrul legământului. Dumnezeu făcuse atât de mult pentru ei și avea să continue să facă – lucruri pe care israeliții nu le puteau face pentru ei înșiși și pe care, în primul rând, nu le meritau (adică exact ce este harul). Și ce le-a cerut El în schimb a fost tocmai ascultarea de Lege.

Lucrurile nu stau diferit acum. Harul lui Dumnezeu este cel care ne salvează, dincolo de faptele Legii – „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii” (Romani 3:28) –, iar răspunsul nostru este ascultarea de Lege. Noi ascultăm de Lege, dar nu într-o încercare zadarnică de a fi mântuiți prin ea – „deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3:20) –, ci ca rezultat al mântuirii care ne-a fost dată prin har. „Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

Cartea Deuteronomul ar putea fi privită ca o mare lecție sau parabolă despre har și Lege. Prin har, Dumnezeu ne răscumpără, făcând pentru noi ceea ce noi singuri nu am putea face niciodată (nu mai mult decât ar fi putut poporul Israel să scape din Egipt prin puterea lui) și, ca răspuns, noi trăim prin credință o viață de supunere față de El și față de Legea Lui. Relația lui Dumnezeu cu poporul legământului Său este bazată pe Lege și pe har. Începând de la căderea lui Adam și până la cei care trăiesc în timpul strămtorării și al semnului fiarei – un popor descris ca ținând „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12) –, relația lui Dumnezeu cu poporul legământului Său este bazată pe Lege și pe har. Harul lui Dumnezeu ne iartă pentru că am călcat Legea Sa și, de asemenea, ne face în stare să ascultăm de ea.

Cum putem evita capcana de a deveni legalisti atunci când ascultăm de Lege?

Scepticii, adică acei oameni care caută motive să respingă Biblia, arată deseori cu satisfacție spre unele cuvinte tari ale lui Dumnezeu care apar în Vechiul Testament. Ideea lor este că Dumnezeul Vechiului Testament a fost dur, răzbunător și meschin, mai ales în contrast cu Isus. Acesta nu este un argument nou, dar este la fel de defectuos în timpul nostru cum a fost și la vremea când a fost menționat pentru prima dată, cu secole în urmă.

De nenumărate ori, Vechiul Testament Îl prezintă pe Domnul ca fiind plin de dragoste și de grijă pentru poporul Său din vechime și dorind doar ce era cel mai bine pentru el. Această dragoste se vede clar în cartea Deuteronomul.

4. Care este contextul imediat al versetelor următoare? Ce a simțit Dumnezeu față de poporul Lui, chiar și după ce acesta a păcătuit? Ce ne învață aceasta despre har?

Deuteronomul 10:1-15

Harul și dragostea lui Dumnezeu pentru Israel emană din aceste texte. Observă în mod particular versetele 12 și 13. În realitate, aici este o frază lungă, o întrebare la care este simplu de răspuns: *Ce altceva îți cer Eu, Domnul, să faci, decât [...] să umbli în căile Mele, să Mă iubești, să Îmi slujești și să păzești legile Mele pentru binele tău?*

În tot acest verset, în ebraică, Domnul Se adresează la singular („îți”, „să faci”, „să umbli”, „să iubești”, „să păzești”, „tău”). Cu toate că mesajul lui Dumnezeu este, cu siguranță, pentru întregul popor, la ce ar folosi cuvintele Lui dacă fiecare om, în mod individual, nu le-ar asculta? Întregul nu este mai bun decât suma părților lui. Domnul îi vorbește lui Israel ca națiune adresându-i-Se însă în mod individual, „unu-la-unu”.

Nu putem uita nici finalul versetului 13: să păzești aceste lucruri *l^etov lak*, adică „pentru bine tău”. Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi poruncește poporului să asculte pentru că este în interesul lui să facă așa. Dumnezeu i-a făcut, Dumnezeu îi susține, Dumnezeu știe ce este cel mai bine pentru ei și El dorește pentru ei acest bine suprem. Ascultarea față de Legea Lui, de Cele Zece Porunci, va fi doar în beneficiul lor.

De multe ori Legea a fost comparată cu un gard împrejmuitor, cu un zid de protecție și, rămânând dincoace de zid, copiii lui Dumnezeu sunt protejați de o mulțime de rele care, altminteri, i-ar copleși și nimici.

Cum putem vedea în viața noastră că ascultarea de Legea lui Dumnezeu este, într-adevăr, pentru „binele nostru”?

În cartea Deuteronomul apare și reapare o temă: Domnul Și-a eliberat poporul, pe Israel, din țara Egiptului. Israeliiților li se reamintește ce a făcut Dumnezeu pentru ei: „Și Domnul ne-a scos din Egipt, cu mână tare și cu braț întins, cu arătări înfricoșătoare, cu semne și minuni” (Deuteronomul 26:8; vezi și Deuteronomul 16:1-6). De fapt, în tot Vechiul Testament, istoria exodului este prezentată ca un exemplu al eliberării din robie a poporului lui Dumnezeu prin puterea și prin harul Lui: „Căci te-am scos din țara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei” (Mica 6:4).

Chiar și în Noul Testament apare ideea aceasta, ieșirea din Egipt prin puterea cea mare a lui Dumnezeu fiind un simbol al mântuirii prin credința în Hristos: „Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat, pe când egiptenii, care au încercat s-o treacă, au fost înghițiți” (Evrei 10:29).

5. Citește Deuteronomul 5:6-22, unde Moise repetă Legea, Cele Zece Porunci, condiția de bază a legământului lor cu Iehova. Observă porunca a patra și motivul prezentat pentru ea. Cum se descoperă aici realitatea Legii și a harului?

Moise repetă porunca de bază referitoare la odihna din ziua a șaptea, dar el subliniază ceva în plus. Deși în Exodul porunca fusese scrisă pe piatră, aici Moise extinde cumva ceea ce le fusese deja dat: Să păzească Sabatul ca memorial nu doar al Creației, ci și al eliberării din Egipt. Harul lui Dumnezeu i-a salvat din Egipt și le-a oferit odihnă de truda lor (Evrei 4:1-5). Acum, ca răspuns la harul pe care Dumnezeu li l-a dat, ei trebuiau să-l transmită către ceilalți.

Astfel, acum Sabatul zilei a șaptea devine un simbol grăitor nu doar al Creației, ci și al răscumpărării și al harului. Toți cei care fac parte dintr-o gospodărie – nu doar copiii, ci și servitorii și animalele, până și străinul găzduit acolo – se pot odihni. Sabatul face să ajungă harul care le-a fost oferit evreilor chiar și la cei din afara poporului legământului. Și acest mesaj se găsește în centrul Legii lui Dumnezeu. Ce a făcut Dumnezeu pentru ei din îndurare trebuie să facă și ei pentru alții. Este atât de simplu!

Citește Matei 18:21-35. În ce fel principiul din această parabolă este descoperit în porunca despre Sabat, în special așa cum este subliniat în Deuteronomul?

Aspectul esențial al religiei creștine, al întregii religii biblice, este marea temă a neprihănirii prin credință. „Căci ce zice Scriptura? «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i-a fost socotit ca neprihănire»” (Romani 4:3).

Ellen G. White a formulat ideea aceasta într-un mod foarte sugestiv: „Ce este neprihănirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a arunca în țărână slava omului și de a face pentru om ceea nu este în puterea lui să facă pentru sine însuși. Când își văd propria nimicnicie, oamenii sunt pregătiți să se îmbrace cu neprihănirea lui Hristos.” – Ellen G. White, *The Faith I Live By*, p. 109

Indiscutabil, când te gândești la cine este Dumnezeu și la cât de sfânt este El, în contrast cu cine suntem noi și cât de lipsiți de sfințenie suntem – înțelegem de ce a fost nevoie de un act uimitor al harului ca să ne salveze. Acest act al harului a avut loc la cruce, cu Hristos, cel nevinovat, murind pentru păcatele celui vinovat.

6. Având acest context în minte, citește Deuteronomul 9:1-6. Ce îi spune aici Moise poporului, cuvinte care descoperă într-un mod dramatic realitatea harului lui Dumnezeu? Cum reflectă ce se întâmplă aici principiul neprihănirii prin credință?

Dacă am putea concentra învățătura lui Pavel despre Evanghelie într-o singură frază, atunci probabil aceasta s-ar găsi în Deuteronomul 9:5: „Nu, nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale” te va mântui Dumnezeu. În schimb, El va face acest lucru datorită făgăduinței „Evangheliei veșnice” (Apocalipsa 14:6), o făgăduință care ne-a fost dată „nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii” (2 Timotei 1:9; vezi și Tit 1:2). Dacă făgăduința ne-a fost dată „înainte de veșnicii”, cu siguranță nu putea fi datorită faptelor noastre, pentru că noi nici măcar nu am existat „înainte de veșnicii” și, deci, nu aveam nicio faptă de oferit.

Pe scurt, în ciuda greșelilor tale, a defectelor tale și a „gâtului tău întepenit”, Domnul face această lucrare minunată pentru tine și în tine. Apoi, drept urmare, Domnul îți poruncește să ascuți de El și de legile Lui. Făgăduința a fost deja dată și transmisă mai departe: faptele tale, ascultarea ta, chiar dacă ar fi suficient de bune (dar nu sunt), nu sunt mijloacele prin care se realizează mântuirea ta, ci doar rezultatul acesteia.

Domnul te-a salvat prin har; acum, având Legea Sa scrisă în inima ta și Duhul Său care îți dă putere, mergi și ascultă de Legea Sa!

Trei trilioane de galaxii strălucesc în cosmos. O sută de miliarde de stele compun fiecare galaxie. Două trilioane de galaxii a câte 100 de miliarde de stele fiecare dau 200 000 000 000 000 000 000 000 de stele.

Acesta este un principiu al existenței: orice lucru care ar concepe sau ar crea ceva trebuie să fie mai mare decât ce este conceput sau creat și să-l transcende. Picasso este mai mare decât oricare dintre lucrările lui de artă și o transcende. De asemenea, Dumnezeu care a conceput și a creat cosmosul nostru trebuie să fie mai mare decât cosmosul și să-l transcende.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3). Cu alte cuvinte, Dumnezeu care a creat cele 200 000 000 000 000 000 000 000 de stele și toate celelalte lucruri „S-a micșorat”, a devenit un copilăș, a trăit o viață fără păcat, apoi a murit pe cruce, purtând în El pedeapsa pentru păcatele și pentru răutatea noastră, pentru ca noi să putem avea făgăduința vieții veșnice.

Înainte noastră se află acest adevăr măreț: harul care ne-a fost dat în Isus Hristos pe cruce. Și ce cere Dumnezeu de la noi în schimb? „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om” (Eclesiastul 12:13).

Studiu la rând:

1 Tesaloniceni 3 – 1 Timotei 1

Evanghelizare, subcapitolul „Evanghelizarea prin lucrarea medicală în orașe”

1. Cum va veni ziua Domnului?

2. Cu ce scop trebuie să cercetăm toate lucrurile?

3. Spre ce să ne îndrepte (Domnul) inimile?

4. Care este ținta poruncii?

5. Prin ce se vor deschide porțile pentru intrarea adevărului prezent?

Text-cheie: Galateni 2:21; Deuteronomul 9:1-6

I. Privire generală

Cel care ține Legea a fost mereu acuzat că este un legalist fără suflet sau fără inteligență, un discipol al unei religii retrograde. Această învinuire este nedreaptă. Dimpotrivă, Legea, așa cum este înțeleasă în Israel, presupune o lumină care susține umblarea spirituală a omului și promovează progresul. Psalmistul compară Legea cu o „candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105).

Lecția aceasta este cuprinsă în termenul ebraic *Tora*, înrudit cu cuvântul *or*, „lumină”. Când cineva merge pe cărare noaptea, candela nu doar că va lumina drumul pe care pășește, dar va și îndepărta șerpii. Imaginea folosită de poet a decodat astfel dubla funcție a Legii: de a lumina, de a învăța și, prin urmare, de a ajuta pe cineva să meargă înainte, dar și de a proteja de pericole și de a garanta siguranța celui care merge. Profetul Isaia aduce în discuție aceeași asociere atunci când spune că, dacă oamenii sunt fără Lege, „nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8:20). Fiind o lumină, Legea reprezintă manifestarea harului lui Dumnezeu față de poporul Său. Lumina aceasta ne va ajuta să mergem și, astfel, să supraviețuim pe drumul periculos și întunecat. În sensul acesta, Legea este dată ca noi să „trăim”.

În studiul de față vom analiza legătura paradoxală dintre Lege și harul lui Dumnezeu.

Tema studiului:

- **Harul și Legea:** Care este relația dintre har și Lege și cum interacționează cele două în viața credincioșilor?

II. Comentariu

Probabil mai mult decât oricare altă carte din Vechiul Testament, Deuteronomul este cartea în care harul și Legea sunt înmănunchate în așa fel încât ar fi dificil să le vedem separate. Când vorbește despre Lege, Moise se gândește, în esență, la har. În Deuteronomul, Legea este înțeleasă ca fiind semnul legământului. Acesta este motivul pentru care Legea și harul sunt legate atât din perspectivă divină, cât și din perspectivă umană. Pentru Dumnezeu, Legea este mijlocul prin care voia Lui se realizează pe pământ, în viața oamenilor și în istorie. Pentru poporul Israel, Legea este semnul tangibil al răspunsului său față de Dumnezeu și al relației de legământ cu Domnul său. Cu alte cuvinte, Legea

face harul vizibil și concret în istorie și în viață; harul este cel care face Legea suportabilă și posibil de împlinit.

Harul precedă Legea și conduce la ea

Dinamica aceasta se reflectă în mesajul pe care Adam îl aude în prima poruncă a lui Dumnezeu. Termenul *tsawah*, „poruncă”, este folosit pentru prima dată cu referire la har: „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină»” (Geneza 2:16). Porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului este precedată de darul lui Dumnezeu care constă în toți pomii din grădină. În același mod, cartea Deuteronomul începe cu harul lui Dumnezeu, cu ce a făcut El pentru poporul Său și cu dăruirea țării. Apoi, de la reamintirea acestor fapte concrete, istorice, Dumnezeu trece la Lege și îi cere poporului să o păzească. Acest proces este vizibil în structura legământului din Deuteronomul și se repetă de-a lungul cărții. Cele Zece Porunci încep cu această afirmație: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Deuteronomul 5:6). Recunoașterea a ce a făcut Dumnezeu pentru ei îi conduce pe copiii lui Israel la ascultare de poruncile Lui:

„Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici, la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu...” (Exodul 19:4,5).

Observă că urmează chemarea la ascultare (*shama'*), introdusă de cuvântul „acum”, care este, de asemenea, rezultatul direct a ce a făcut Dumnezeu pentru ei.

În Psalmii 119, cel mai frumos poem despre Lege și har din toată Biblia, psalmistul începe cu observația legată de har: „Să vină, Doamne, îndurarea Ta peste mine, mântuirea Ta, după fângăduința Ta!” (Psalmii 119:41). Apoi, el trece la următorul punct, care este Legea: „Voi păzi Legea Ta necurmat, totdeauna și pe vecie” (Psalmii 119:44). În Deuteronomul se spune: „Pentru că Domnul vă iubește” (Deuteronomul 7:8), „de aceea [să păziți] poruncile” (Deuteronomul 7:11). La nivel uman, poporul se bucură să păzească poruncile lui Dumnezeu din dragoste pentru El. Psalmistul exclamă: „Dar eu mă desfăt în Legea Ta” (Psalmii 119:70; compară cu Psalmii 119:174) sau: „Cât de mult iubesc Legea Ta!” (Psalmii 119:97).

De discutat și de meditat: De ce ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este singurul răspuns logic și serios la harul Său și la actele Sale de salvare? De ce acțiunea ar trebui să conducă la acțiune? Ce crezi despre un politician care, în campania lui, vorbește numai despre dorințele și despre sentimentele lui, fără nicio referire la proiecte și planuri de a rezolva problemele economice și sociale? Ce motive justifică dragostea psalmistului față de Lege?

Legea și harul

Legea este definită ca un dar de la Dumnezeu. Verbul *natan*, „a da”, este folosit de Dumnezeu cu referire la Lege: „Toată legea aceasta pe care v-o pun [dau] astăzi înaintea” (Deuteronomul 4:8). Cele Zece Porunci au fost „date” de Dumnezeu (Exodul 24:12). Psalmistul identifică literalmente Legea cu harul: „Dă-mi îndurarea Ta, ca să urmez Legea Ta” (Psalmii 119:29). Noua Traducere Românească sună astfel: „Binevoiește să mă înveți Legea Ta.” În Noul Testament, Isus evocă această perspectivă atunci când îi învață pe ucenici că în cuvintele Sale, care conțin adevărul, vor găsi libertatea (Ioan 8:32; compară cu Iacov 1:25; 2:12). Este interesant că termenul ebraic obișnuit pentru a indica Legea în Vechiul Testament este *Torá*, care înseamnă „a arăta calea”. Acesta este un termen asociat, de obicei, cu drumul arătat de preot. Un exemplu particular legat de această înțelegere a cuvântului *Torá* se găsește în Hagai 2:11, unde Domnul îl instruește pe profet să-l întrebe pe preot cu privire la cale, la îndrumare, într-un anumit caz. Legea este har pentru că ea ne oferă calea de a ieși din necazuri, calea vieții, calea libertății.

De discutat și de meditat. În ce fel identificarea Legii cu harul influențează mântuirea? În lumina pasajului din Ezechiel 28:15,16, de ce găsim Legea în cer, deși nu este niciun păcat acolo (cel puțin după ce Lucifer și îngerii căzuți au fost izgoniți)? De ce Legea este expresia caracterului lui Dumnezeu și, deci, o modalitate de a-L înțelege și a-L iubi? Citește Cele Zece Porunci și identifică harul în fiecare dintre ele. Explică de ce Decalogul reprezintă harul în Lege.

Caracterul plin de har al Legii

Ca text, Legea lui Dumnezeu este frumoasă. Este o capodoperă a literaturii. Dumnezeu nu doar că a dat dovadă de har prin darea Celor Zece Porunci, ci El le-a și organizat într-un mod artistic. Următorul exercițiu a fost conceput pentru a te ajuta să apreciezi caracterul plin de har al poruncilor lui Dumnezeu:

- În primul rând, citește textul biblic doar pentru a aprecia frumusețea lui estetică.

- Observă asemănările dintre primele cinci porunci (1, 2, 3, 4, 5) și următoarele cinci (6, 7, 8, 9, 10). Compară poruncile care sunt în oglindă (1 cu 6 corelează uciderea oricărui om făcut după chipul lui Dumnezeu cu unicitatea lui Dumnezeu; 2 cu 7 asociază idolatria cu adulterul; 3 cu 8 asociază furtul cu „a lua în deșert” Numele lui Dumnezeu; 4 cu 9 asociază călcarea Sabatului cu mărturisirea falsă; 5 cu 10 asociază cinstirea părinților cu a pofti soțul sau soția altcuiva). Ce lecție extragi din fiecare comparație?

De discutat și de meditat: De ce Sabatul se află în centrul Celor Zece Porunci? Ce lecții putem învăța din această poziționare? Cum afectează călca-

rea poruncii a patra păzirea celorlalte porunci? Cum înglobează Sabatul relația dintre Lege și har? Compară poruncile a patra și a cincea. Ce motive comune împărtășesc? Ce lecții desprinzi din aceste conexiuni?

III. Aplicație

O devotată soție de pastor s-a îmbolnăvit grav. Pastorul s-a rugat constant, și totuși soția lui nu și-a revenit niciodată. El s-a supărat pe Dumnezeu și s-a hotărât să părăsească lucrarea, pentru că Dumnezeu nu a făcut minunea pe care l-o ceruse.

De discutat și de meditat: Ce legătură există între această istorie adevărată și experiența ta cu Dumnezeu? Ce te motivează să ascuți de poruncile Lui? Care este experiența ta legată de relația dintre Lege și har?

În tradiția iudaică antică există o veche parabolă rabinică (*Midrash*) în care se vorbește despre strategia geografică ciudată a lui Dumnezeu când a dat Tora. De ce Dumnezeu nu a dat Tora în Israel, în Roma sau în Grecia? Fiecare națiune avea toate drepturile să creadă că merita acea onoare. Motivul pentru care Dumnezeu a ales o țară a nimănui ca să dea Tora a fost pentru a evita vreun fel de mândrie naționalistă legată de Lege și pentru a permite oricui să aibă acces la ea.

De meditat: De ce obișnuita și evlavioasă mărturisire de credință: „Sunt mândru că sunt creștin” sau chiar: „Sunt mândru că sunt adventist de ziua a șaptea” este nepotrivită (citește 1 Corinteni 1:31; compară cu Psalmii 34:3)? Cum poate afecta mândria unei instituții respectabile eficiența misiunii?

Alege viața

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că _____ . Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta.” (Deuteronomul 30:19)

Aceasta este întotdeauna o poveste tristă: o tânără, în cazul acesta o fată de douăzeci și doi de ani, a fost diagnosticată cu o boală incurabilă: tumoră cerebrală. Chiar și cu toate minunile medicinei moderne, nu se mai putea face nimic decât să se prelungească agonia până la deznodământul inevitabil. Dar această tânără femeie, „Sandy”, nu voia să moară.

Așa că și-a făcut un plan. După ce avea să moară, capul ei avea să fie pus într-un congelator, într-o cuvă cu nitrogen lichid, cu speranța de a-i conserva celulele creierului. Și acolo avea să aștepte cincizeci de ani, o sută de ani, o mie de ani... până într-o zi când, în viitor, tehnologia va fi avansat suficient încât creierul ei, compus din conexiuni neuronale, să poată fi încărcat într-un computer. Și, da, Sandy ar fi putut „trăi”, poate chiar pentru totdeauna.

O poveste tristă, nu doar pentru că o persoană tânără urma să moară, ci și pentru planul în care ea și-a pus speranța de viață. Asemenea multor oameni, Sandy voia să trăiască, dar a ales o cale care, în cele din urmă, sigur nu va funcționa.

Pe măsură ce continuăm cu studiul cărții Deuteronomul, săptămâna aceasta vom analiza oportunitatea care ne este oferită de a alege viața, dar de a alege în termenii pe care Dumnezeu, Dătătorul și Susținătorul vieții, i-a hotărât, în harul Lui.

Nimeni dintre noi nu a cerut să fie aici, nu-i așa? Nu am ales să fim aduși la existență, cum nu am ales nici locul și timpul când să ne naștem și cine să fie părinții noștri.

La fel au stat lucrurile și cu Adam și cu Eva. Ei nu au ales să fie creați de Dumnezeu mai mult decât a putut alege o frunză, o piatră sau un munte. Ca ființe umane, ni s-a oferit nu doar existența (o piatră are existență) și nu doar viața (o amibă are viață), ci viața ca ființe raționale libere, făcute după chipul lui Dumnezeu.

Dar nu noi am ales nici să fim aduși la existență ca ființe raționale libere, făcute după chipul lui Dumnezeu. Totuși, ce ne oferă Dumnezeu este alegerea de a continua să existăm. Îndemnul Său este să alegem viața, viața veșnică în El, pe care o putem avea prin Isus, datorită jertfei Sale.

1. Care sunt cele două opțiuni pe care Dumnezeu i le-a prezentat lui Adam?

Geneza 2:8,9,15-17 _____

Geneza 3:22,23 _____

„În mijlocul Edenului creștea pomul vieții al cărui fruct avea puterea să perpetueze viața. Dacă ar fi ascultat de Dumnezeu, Adam ar fi continuat să aibă acces la acest pom și ar fi trăit veșnic, dar, după ce a păcătuit, i s-a interzis să mai mănânce din pomul vieții și a devenit supus morții. Sentința divină: «Tărână ești și în tărână te vei întoarce» indică dispariția completă.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, pp. 532–533

Așadar, chiar de la început, Biblia ne oferă posibilitatea de a alege între cele două opțiuni: viața veșnică, pe care ar fi trebuit inițial să o avem, și moartea veșnică, ceea ce, într-un anumit sens, înseamnă să ne întoarcem la neantul din care am provenit la început.

De asemenea este interesant și cum „pomul vieții”, despre care Scriptura spune că oferă nemurirea și care apare pentru prima dată în prima carte a Bibliei, re apare în ultima carte. Citește Apocalipsa 2:7 și 22:2,14. Mesajul este că, deși ar fi trebuit să avem acces la pomul vieții, din cauza păcatului am pierdut acest acces; apoi, la sfârșit, odată ce problema păcatului va fi rezolvată pe deplin datorită lui Isus și planului de mântuire, cei mântuiți, aceia care au ales viața, vor avea din nou acces la pomul vieții.

Gândește-te: Cum alegem viața sau moartea prin alegerile noastre zilnice?

În toată Biblia ni se pun înaintea doar două alegeri. Două opțiuni ne sunt prezentate aici.

2. Citește următoarele texte. Care sunt cele două opțiuni, cele două alegeri care sunt fie afirmate direct, fie subînțelese în textele de mai jos și cum sunt prezentate ele?

Ioan 3:16 _____

Geneza 7:22,23 _____

Romani 6:23 _____

Romani 8:6 _____

1 Ioan 5:12 _____

Matei 7:24-27 _____

În final, nu există o zonă de mijloc pentru noi, ființele umane. Înainte ca marea luptă să se termine definitiv, păcatul, Satana, răul, neascultarea și răzvrătirea vor fi eradicate. După aceea, fiecare dintre noi, în mod individual, va avea fie viața veșnică, viața pe care Dumnezeu o plănuise pentru noi toți înainte de crearea lumii, fie moartea veșnică, și anume „pierzarea veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui” (2 Tesaloniceni 1:9). Biblia nu pare să ne prezinte nicio altă opțiune.

Care va fi destinul nostru? Răspunsul, în cele din urmă, ne aparține. Alegerea se află înaintea noastră: viața sau moartea.

În contextul vieții veșnice sau al morții veșnice, de ce adevărul că iadul nu este un loc care îi arde și îi torturează pe oameni veșnic este un adevăr atât de mângâietor? Ce ar spune despre caracterul lui Dumnezeu dacă destinul celor pierduți ar fi, cu adevărat, un chin veșnic într-o stare conștientă?

Spre finalul cărții Deuteronomul, după un lung discurs despre ce li se va întâmpla oamenilor dacă nu ascultă de Domnul și încalcă promisiunile legământului, Deuteronomul 30 începe cu o făgăduință: chiar dacă nu vor asculta și vor fi pedepsiți prin ducerea în robie, Dumnezeu totuși îi va readuce în țară.

3. Care sunt opțiunile prezentate poporului Israel în versetele de mai jos? Cum reflectă ele ce am văzut de-a lungul Bibliiei?

Deuteronomul 30:15-20 _____

Domnul este foarte clar: El, Iehova, a pus înaintea lor două posibilități, în esență același lucru pe care l-a făcut cu Adam și cu Eva în Grădina Edenului. De fapt, cuvintele ebraice pentru „bine” (*tov*) și „rău” (*ra'*) din Deuteronomul 30:15 sunt aceleași cu cele folosite în Geneza în legătură cu pomul cunoștinței binelui (*tov*) și a răului (*ra'*). Aici, ca peste tot în Biblie, nu există o zonă de mijloc, un loc neutru în care să se poziționeze: ei fie Îl slujesc pe Domnul și au viața, fie aleg moartea. Și același lucru este valabil și pentru noi, astăzi.

Viața, binele, binecuvântarea, în contrast cu ce? Cu moartea, cu răul și cu blestemele. Deși, în cele din urmă, am putea spune, și pe bună dreptate, că Dumnezeu le oferă doar binele, doar viața și doar binecuvântările. Dar dacă ei Îi întorc spatele, aceste lucruri rele vor fi urmarea naturală a alegerii lor, întrucât nu mai au parte de protecția Lui specială.

Indiferent de modul în care înțelegem acest lucru, oamenilor le sunt oferite două opțiuni. De asemenea, este foarte clară și realitatea liberului arbitru, a libertății de alegere.

Domnul le spune la propriu: *Astfel dar, în virtutea liberului-arbitru pe care ți l-am dat, alege viața, alege binecuvântarea, alege binele, nu moartea, răul și blestemele.*

Pare atât de evident care este alegerea corectă, nu-i așa? Și totuși, știm ce s-a întâmplat. Marea luptă a fost atât de reală atunci cum este și acum, și noi ar trebui să învățăm din exemplul lui Israel ce se poate întâmpla dacă nu ne predăm cu totul Domnului și nu alegem viața și tot ce presupune această alegere.

Citește Deuteronomul 30:20. Observă aici legătura dintre dragoste și ascultare. Ce trebuia să facă poporul Israel ca să-l rămână credincios Domnului? Cum ni se aplică și nouă, astăzi, aceleași principii?

Deuteronomul 30 începe cu Domnul care spune ce se va întâmpla dacă poporul se va pocăi și se va întoarce de la căile lui rele. Ce făgăduințe minunate le sunt prezentate!

4. Care sunt făgăduințele pe care Dumnezeu li le oferă israeliților, în ciuda faptului că versetele de mai jos vorbesc despre ce avea să li se întâmple dacă nu ascultau? Ce ne învață acest lucru despre harul lui Dumnezeu?

Deuteronomul 30:1-10 _____

Cu siguranță suna foarte încurajator. Totuși, ideea nu era că nu conta dacă se abăteau de la ce poruncise Dumnezeu. Domnul nu oferă nimănui har ieftin. Mai curând, făgăduințele ar fi trebuit să le arate dragostea lui Dumnezeu și, astfel, ca răspuns, ei să Îl iubească, la rândul lor, arătându-și dragostea prin ascultarea de ce le spusese să facă.

5. Ce le spune Domnul în versetele următoare? Care este făgăduința de bază din aceste versete și la ce texte din Noul Testament te poți gândi care reflectă aceeași promisiune?

Deuteronomul 30:11-14 _____

Cu acest limbaj frumos și cu această logică solidă, să urmărim apelul care le este adresat. Domnul nu cere din partea lor ceva greu de făcut. Porunca lui Dumnezeu nu este „mai presus de puterile lor” sau „greu” de înțeles pentru ei. Și nu este nici prea departe de ei ca s-o împlinească. Nu este tocmai sus, în cer, atât de departe încât cineva trebuie să le-o aducă; nici nu este peste mări, într-un loc inaccesibil lor. În schimb, Domnul spune: „Dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca s-o împlinești” (Deuteronomul 30:14). Cu alte cuvinte, o cunoști destul de bine ca să o poți rosti și este în inima ta, așa că știi că trebuie să o împlinești. Prin urmare, nu există nicio scuză pentru neascultare. „Toate poruncile lui Dumnezeu transmit și puterea necesară pentru împlinirea lor.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 333
De fapt, apostolul Pavel citează unele dintre aceste versete în contextul mântuirii în Hristos, prin ele făcând referire la neprihănirea prin credință (vezi Romani 10:6-10).

Iar apoi, după aceste versete din Deuteronomul, copiilor lui Israel li se spune să aleagă viața sau moartea, binecuvântarea sau blestemul. Și dacă, prin har și prin credință, ei aleg viața, o vor avea.

Lucrurile nu stau diferit astăzi, nu-i așa?

Un aspect esențial legat de relația de legământ dintre Domnul și Israel a fost închinarea. Faptul că israeliții erau singura națiune care se închina la adevăratul Dumnezeu îi făcea diferiți de restul lumii din jurul lor, în contrast cu zeii și cu zeitele false ale lumii păgâne, care, în realitate, nu erau nicidecum dumnezei. „Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu și că nu este alt dumnezeu afară de Mine” (Deuteronomul 32:39).

6. Care este avertizarea comună în aceste versete? De ce era ea esențială pentru poporul Israel?

Deuteronomul 4:19; 8:19; 11:16; 30:17 _____

Cu mii de ani în urmă, la fel ca în zilele noastre, copiii lui Dumnezeu au trăit într-o cultură și într-un mediu care, în majoritatea cazurilor, aveau standarde, tradiții și concepte care erau în conflict cu credința lor. Astfel, poporul lui Dumnezeu trebuie să fie mereu în gardă, ca nu cumva căile, idolii și „dumnezeii” lumii să devină și obiecte ale închinării lor.

Dumnezeul nostru este un „Dumnezeu gelos” (Deuteronomul 4:24; 5:9; 6:15) și doar El, în calitate de Creator și de Răscumpărător, este demn de închinarea noastră. Nici aici nu există cale de mijloc: noi fie ne închinăm Domnului, care aduce viață, bine și binecuvântări, fie ne închinăm oricărui alt dumnezeu, care aduce rău, blesteme și moarte.

7. Citește Apocalipsa 13:1-15 și concentrează-te asupra modului în care este prezentată închinarea aici. Apoi, pune în contrast aceste versete cu cele din Apocalipsa 14:6-12. Cum reflectă pasajul din Apocalipsa avertizarea dată în Deuteronomul (și în toată Scriptura, de fapt) cu privire la închinarea falsă?

Oricât de diferit este contextul, problema este aceeași: se vor închina oamenii la adevăratul Dumnezeu și vor avea viață, sau vor ceda presiunii (fie aceasta evidentă sau subtilă) de a renunța la supunerea lor față de El și se vor confrunta cu moartea? În cele din urmă, răspunsul se găsește în fiecare inimă în parte. Dumnezeu nu i-a forțat pe israeliții din vechime să-L urmeze și nu ne va forța nici pe noi. Așa cum vedem în Apocalipsa 13, fiara și icoana ei vor folosi forța. Dumnezeu, prin contrast, lucrează prin dragoste.

Cum putem fi siguri că, nici măcar într-un mod subtil, nu renunțăm la supunerea noastră față de Isus pentru vreun alt dumnezeu?

Atunci, ca și acum, ni se dă tuturor de făcut o alegere. Termenul crucial aici este alegerea. Spre deosebire de concepția unei părți a creștinismului potrivit căreia, chiar înainte ca oamenii să se nască, Dumnezeu îi predestinează pe unii nu doar pentru a fi pierduți, ci și pentru a arde în iad pentru totdeauna, Scriptura învață că propria alegere a omului – de viață sau de moarte, de binecuvântare sau de blestem, de bine sau de rău – va hotărî cu care triadă (viața – binele - binecuvântarea sau moartea – răul - blestemul) se va confrunta, în cele din urmă.

„Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Iisus Hristos, Domnul nostru» (Romani 6:23). Moștenirea celor drepti este viața, în timp ce

partea celor nelegiuiți este moartea. Moise i-a spus poporului Israel: «Iată, îți pun azi înaintea ta viața și binele, moartea și răul» (Deuteronomul 30:15). Moartea la care se referă aceste texte nu este cea pronunțată asupra lui Adam, deoarece toată omenirea suferă pedeapsa pentru păcatul lui. Aceasta este «moartea a doua» pe care Apocalipsa 20:14 o pune în contrast cu viața veșnică.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 544

Studiu la rând:

1 Timotei 2 – 2 Timotei 2

Evangelizare, subcapitolul „Evangelizarea prin intermediul instituțiilor adventiste”

1. Cine este singurul „mijlocitor între Dumnezeu și oameni”?

2. De ce nu trebuia ca episcopii „să fie întorși la Dumnezeu de curând”?

3. Ce aduce „boala cercetărilor fără rost”?

4. Cum se numeau bunica și mama lui Timotei?

5. **Completați cuvintele lipsă: „Nu impuneți prezentarea unui adevăr crucial. Așteptați până când _____.”**

Text-cheie: Deuteronomul 30:19

I. Privire generală

În structura legământului din Deuteronomul, partea care urmează după binecuvântări și blesteme (Deuteronomul 27–28) și după stipulații (Deuteronomul 5–26) culminează cu secțiunea apelului. Dumnezeu le-a reamintit copiilor lui Israel ce a făcut – toate acțiunile Lui de salvare, de când au ieșit ei din Egipt. Apoi, a trecut la următorul pas și le-a cerut israeliților ascultare de Lege și un angajament față de legământ. După aceea, după modelul tratatelor din Orientul Apropiat, discursul lui Moise invocă martorii (Deuteronomul 30:19; 31:19; 32:1-43). Scopul acestor martori este de a susține cererea Sa și de a da apelului Său un caracter universal.

Temele studiului:

- **Marea luptă.** De la începutul istoriei, Biblia tratează despre o luptă cosmică între Dumnezeu, cu Legea Sa de lumină și de viață, și Satana, cu drumul lui de moarte și de întuneric.
- **Obligația de a alege.** Asemenea lui Adam și Evei în Grădina Edenului, Israel este somat de Dumnezeu să facă o alegere între două căi. Paradoxul este că dacă vor alege calea greșită își vor pierde libertatea și, efectiv, nu vor fi în stare să aleagă deloc.
- **Miza problemei.** Viața este miza.

II. Comentariu

Apelul la a lua o decizie

Copiii lui Israel tocmai au zis că binecuvântările și blestemele, cu un accent pus pe blesteme. Având aceste lucruri încă proaspete în minte (Deuteronomul 30:1), ei sunt acum gata să facă o alegere. Pentru a-i pregăti să meargă în direcția bună în cadrul legământului, Moise folosește două argumente. În primul rând, precizează că toate făgăduințele condiționate ale lui Dumnezeu sunt formulate pe baza conjuncțiilor „dacă” (*'im*) sau „când” (*ki*): „*Când* se vor întâmpla toate aceste lucruri... *dacă* te vei întoarce la Domnul Dumnezeuul tău și *dacă* vei asculta de glasul Său...” (Deuteronomul 30:1,2); „*Dacă* vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău, păzind poruncile și rânduielile Lui... *dacă* te vei întoarce la Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău” (Deuteronomul 30:10; compară cu Deuteronomul 30:17). În al doilea rând, Moise îi asigură că păzirea poruncilor nu este mai presus de puterile lor:

„Nu este în cer... dimpotrivă, este foarte aproape de tine” (Deuteronomul 30:12-14).

Nu doar că este în beneficiul lor să asculte de Dumnezeu datorită promisiunilor Sale, dar ascultarea este și la îndemâna lor. Totuși, Dumnezeu nu îi forțează. Israelii au înaintea lor două căi: viața și moartea. Acesta este dreptul lor: să facă o alegere. Moise doar le arată motivele cele mai bune pentru care calea vieții reprezintă alegerea corectă și îi îndeamnă să facă această alegere. La fel ca în tratatele de legământ din vechime, solemnitatea acestui apel este susținută de martori care garantează validitatea legământului. În cazul acesta, martorii sunt de natură cosmică – „cerurile și pământul” – arătând că soarta lumii întregi, mântuirea lumii este în joc. Dacă poporul Israel dă greș în a face alegerea corectă, întregul plan al venirii lui Mesia, Mântuitorul lumii, este compromis.

De discutat și de meditat: De ce Dumnezeu vrea ca noi să alegem? De ce teologia, adică simpla cunoaștere a adevărului, nu este suficientă ca să fim mântuiți? Cineva a zis că diferența dintre un filozof și profetul biblic este că filozoful te face să gândești, în timp ce profetul te face să alegi. Discutați despre diferențele dintre cele două chemări. Alegerea nu implică gândirea? Explică. Cum ajută exercițiul gândirii sau cum devine el o cursă în luarea deciziei corecte?

Alegerea lui Adam

Apelul acesta ne reamintește de o altă chemare, din partea lui Dumnezeu, de a face o alegere care avea să hotărască destinul omenirii (Geneza 2:16,17). Și Adam s-a confruntat cu aceeași alegere între două căi, „viață și moarte”, iar Dumnezeu a făcut și acolo un legământ cu un partener uman. Legământul s-a întemeiat pe Legea Sa. A fost prima Lui poruncă adresată omenirii. Și în cazul acesta, El le-a dat oamenilor argumentele cele mai bune ca să țină Legea Sa: argumentul făgăduinței condiționate de viață, în contrast cu moartea, precum și al posibilității de a asculta, după cum reiese din faptul că Dumnezeu i-a dat lui Adam toți pomii, din care să mănânce după bunul plac.

În mod paradoxal, când Adam și-a folosit libertatea ca să aleagă calea rea, binele s-a amestecat cu răul. El și-a pierdut capacitatea de a discerne clar între bine și rău și, astfel, libertatea de a alege între cele două căi. Ellen G. White spune: „Omul a pierdut totul pentru că a ales să asculte mai degrabă de Amăgitor decât de Acela care este Adevărul, singurul care are priceperea. Prin amestecarea răului cu binele, mintea a devenit confuză, puterile sale mintale și spirituale amorțite. El nu mai putea să aprecieze binele pe care îl revărsase Dumnezeu cu atâta dărnicie.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 25

De discutat și de meditat: Citește Geneza 3:22. Potrivit traducerii, cum explici că, păcătuiind, oamenii au devenit ca Dumnezeu în ce privește distincția între bine și rău? Ce spune, de fapt, versetul acesta?

Aceeași formă a verbului *hayah* tradusă cu „era” în Geneza 3:22 a fost folosită și pentru a descrie condiția permanentă a șarpelui, care includea un timp anterior: „Șarpele era [*hayah*] mai șiret...” (Geneza 3:1). Și aici verbul „a fi” este folosit la modul perfect pentru a descrie o condiție permanentă, și nu ceva ce este în devenire (O traducere mai aproape de sensul original ar fi: „s-a dovedit/s-a arătat a fi” – n.r.). De fapt, aceeași idee a fost deja exprimată de șarpe: „Veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:5). În acest verset, natura cunoașterii implică discernământul: să știi diferența dintre ce este bine și ce este greșit. Acest discernământ a fost posibil doar când Adam era ca Dumnezeu, neprihănit în mod desăvârșit. Singurul mod de a cunoaște binele și răul nu este, așa cum a zis șarpele, să experimentezi răul și binele, ci să cunoști doar binele. Într-adevăr, de îndată ce au cunoscut răul, oamenii și-au pierdut capacitatea de a discerne între bine și rău și, astfel, au pierdut simțul „binelui”. – Jacques B. Doukhan în *Genesis, SDA International Bible Commentary*. Vezi Geneza 3:22.

Închinarea la El

Când a pus înaintea lui Adam și a poporului Israel alegerea între viață și moarte, Dumnezeu nu a cerut doar un „da”. Decizia însemna mai mult decât o simplă afirmare verbală. Ea implica, în primul rând, hotărârea de „a-L iubi pe Domnul”. Totul se rezumă la chestiunea închinării. Problema nu este Legea în sine. Religia nu există de dragul religiei, ci pentru Numele lui Dumnezeu. Separată de Dumnezeu, religia nu este decât o altă tradiție a culturii omenești.

Ascultarea de Lege este valabilă atât timp cât reprezintă expresia iubirii omului față de Dumnezeu. Motivul acelei alegeri exclusive este adevărul absolut că există un singur Dumnezeu: „Nu este alt dumnezeu afară de Mine” (Deuteronomul 32:39). Realitatea monoteismului, care constituie ideea de bază a cărții, este reafirmată. Ca să fie și mai clar, versetul aplică acest adevăr la realitatea despre viață și moarte: „Eu dau viață și Eu omor” (Deuteronomul 32:39). Da, Dumnezeu dă viață, dar cum rămâne cu uciderea? Dacă Dumnezeu este definit ca fiind Dumnezeul vieții, de ce se face această referire la moarte? De fapt, această afirmație se referă la cele două extreme (viață și moarte) pentru a sugera ideea de totalitate, și anume caracterul atotcuprinzător al puterii lui Dumnezeu.

Acesta este un limbaj care denotă monoteismul, de aceea închinarea Îl poate privi doar pe Dumnezeul Creator, care a dat viață și a creat totul. Doar cu

Dumnezeu ne este asigurată viața. Când Deuteronomul explică faptul că de Dumnezeu „atârnă viața ta și lungimea zilelor tale” (Deuteronomul 30:20), o face pentru a le reaminti copiilor lui Israel că viața lor depindea în întregime de El. Singura cale ca ei să supraviețuiască, să rămână vii, era să se „alipească de El” (Deuteronomul 30:20). Și totuși, această alipire pe care o are în vedere profetul nu este una mistică. Răspunsul închinării față de Dumnezeul Creator nu se rezumă la simțăminte, la o mărturisire sentimentală sau la laude, ci este o acțiune concretă, în realitatea vieții: „să umbli pe căile Lui” (Deuteronomul 30:16).

De discutat și de meditat: Discutați despre diferențele dintre misticismul oriental și religia biblică. În ce constă diferența dintre locul lui Dumnezeu și locul religiei în viața noastră? Cum afectează noțiunea evoluției perspectiva închinării?

III. Aplicație

Doi frați au primit aceeași educație și s-au bucurat de aceleași privilegii. Cu toate acestea, doar unul a avut o viață plină de satisfacții, cu un serviciu avantajos și cu o familie care îl împlinea. Celălalt a eșuat total și a sfârșit în închisoare, neavând pe nimeni care să aibă grijă de el. Cum influențează alegerile noastre drumurile pe care le urmăm în viață? În ce măsură alegerile sunt determinate de educație, de bogăție și de contextul de viață? Discutați despre obiectivitatea alegerilor legate de condiția dreptății sociale.

La începutul zilei, atunci când îți iei timp pentru meditația zilnică, gândește-te la munca ta, la partenerul tău de viață (dacă este cazul) și la colegii tăi. Pune-ți următoarele întrebări: Cum pot să-i fac pe oamenii din jurul meu fericiți? Ce schimbări ar trebui să fac în obiceiurile mele pentru a atinge acest obiectiv? Gândește-te la viața ta: Ce alegeri greșite ai făcut care ți-au determinat eșecul? Ce alegeri bune ai făcut care te-au condus spre succes? Unde a fost Dumnezeu în alegerile tale?

Trebuie să te ocupi de un serviciu de închinare prin muzică. Ce primează pentru tine? Dragostea ta pentru Domnul? Cultura din care faci parte? Preferințele prietenilor tăi? Ținând cont că toate aceste elemente sunt esențiale în viața de închinare, ce piese muzicale vei alege care să păstreze un echilibru între datorია de a fi reverențios și nevoia de a te bucura de căldura comunității tale?

Să-și întoarcă inima

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Și, dacă de acolo vei căuta pe Domnul, Dumnezeul tău, Îl vei găsi, dacă _____ și din tot sufletul tău.” (Deuteronomul 4:29)

Un adevăr de viață simplu ne urmărește pe toți: suntem păcătoși. Adesea îi auzim pe unii „experți” criticând ideea creștină despre degradarea fundamentală la care a ajuns omenirea, dar tot ce avem de făcut este să ne uităm la știri o zi-două sau să analizăm rapid istoria umană și veridicitatea acestei doctrine creștine devine evidentă.

Sau, chiar mai ușor, tot ce trebuie să facă cineva este să se uite în oglindă; nu prea departe, de fapt. Oricine are curajul să privească îndelung în interiorul propriei inimi (care poate fi un loc înfricoșător de vizitat) știe cât de adevărat este pasajul din Romani 3:9-23, care se termină cu cuvintele: „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23).

Firește, vestea bună se găsește în următorul verset, care spune că suntem „socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus” (Romani 3:23). Elementul esențial al acestei vești este pocăința: recunoașterea propriului păcat, părerea de rău pentru el, cererea de iertare a păcatului înaintea lui Dumnezeu și, în cele din urmă, abaterea de la el. Pentru că suntem păcătoși, pocăința ar trebui să fie o parte centrală a existenței noastre creștine, iar săptămâna aceasta vom vedea noțiunea pocăinței exprimată în Deuteronomul.

Ebraica biblică, la fel ca majoritatea limbilor, este presărată cu expresii specifice folosite pentru a indica ceva diferit de ce înseamnă, de fapt, cuvintele care le alcătuiesc. O astfel de expresie din Vechiul Testament este *Mi-yitten*. *Mi* este pronumele interogativ „cine?”, iar *yitten* înseamnă „va da”. Astfel, literal, *Mi-yitten* înseamnă „Cine va da?”.

Totuși, în Vechiul Testament expresia denotă ideea de năzuință, de dorință, de ceva ce un om vrea cu ardoare.

De exemplu, după fuga lor din Egipt, când s-au confruntat cu provocări în pustie, copiii lui Israel au strigat: „Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului!” (Exodul 16:3); „O, de am fi murit...” (NTR). Expresia „cum de n-am...” sau „o, de am fi...” derivă din *mi-yitten*.

În Psalmii 14:7, David declară: „O, de ar porni din Sion izbăvirea lui Israel!...” În textul ebraic nu există interjecția „O!”, ci *mi-yitten*.

În Iov 6:8, când el exclamă, „O, de mi s-ar asculta dorința...”, acel „O!” este în ebraică din nou *mi-yitten*.

1. Citește Deuteronomul 5:22-29 și concentrează-te în special pe versetul 29. Ce semnificație are faptul că această interjecție introductivă, „O!”, provine din expresia *mi-yitten*?

Domnul – Creatorul Dumnezeu, Cel care a făcut spațiul și materia, Cel care a adus lumea noastră la existență printr-un cuvânt, Cel care i-a suflat lui Adam în nări suflarea de viață, este Cel care rostește o expresie asociată în general cu slăbiciunea și cu limitele umane. Ce confirmare a liberului-arbitru! Aici vedem că există limite ale intervenției lui Dumnezeu în mijlocul mării lupte. Această utilizare a lui *mi-yitten* descoperă că până nici Dumnezeu nu poate forța voința liberă a omului; căci în clipa în care ar face-o, aceasta nu ar mai fi liberă.

Și după cum noi, oamenii, suntem liberi să păcătuim, în același fel suntem liberi și să-L alegem pe Domnul, să alegem să fim deschiși față de conducerea și călăuzirea Lui, să alegem, ca răspuns la îndemnul Duhului Sfânt, să ne pocăim de păcatele noastre și să-L urmăm. În cele din urmă, alegerea ne aparține nouă și numai nouă, și este o alegere pe care trebuie să o facem în fiecare zi, clipă de clipă.

Care sunt câteva dintre alegerile cu care urmează să te confrunți în următoarele ore sau zile? Cum poți învăța să-ți predai voința lui Dumnezeu, astfel încât, prin puterea Lui, să poți face alegerile corecte?

În Biblie putem găsi dovezi ale preștiinței lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, El știe mai dinainte tot ce se va întâmpla. Fie că este vorba de imperiile lumii care se ridică și se prăbușesc (Daniel 7) sau de acțiunile individuale ale oamenilor, doar cu câteva ore înainte ca acestea să aibă loc – „«Adevărat îți spun», i-a zis Isus, «că tu, chiar în noaptea aceasta, înainte să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori»” (Matei 26:34) –, Domnul cunoaște sfârșitul de la început. Preștiința Lui, chiar și despre alegerile noastre libere, nu are nicio legătură cu libertatea acelor alegeri.

Astfel, Domnul știa, chiar înainte de a-i aduce pe copiii lui Israel în țară, ce aveau să facă odată ajunși acolo.

2. Ce a spus Domnul că vor face copiii lui Israel după ce aveau să intre în țara care le fusese promisă?

Deuteronomul 4:25-28

În versetele de dinainte, Domnul le spune în mod specific să nu-și facă idoli și să nu se închine lor (Deuteronomul 4:15-20). Și totuși, următoarele versete spun, în mare măsură, că făurirea idolilor și închinarea la ei este exact ceea ce ei urmează să facă, în ciuda tuturor avertizărilor. Să observăm că, în Deuteronomul 4:25, Moise spune clar că aceasta nu se va întâmpla imediat. După tot ce tocmai trăiseră, era puțin probabil să cadă în idolatrie chiar atunci. Totuși, de-a lungul timpului, după aproximativ o generație, tendința de „a uita” (Deuteronomul 4:9) ce făcuse Domnul pentru ei și ce îi avertizase avea să-i determine să facă exact ce fuseseră avertizați să nu facă.

3. Ce spune Domnul în versetele următoare că va face pentru ei, în această situație particulară?

Deuteronomul 4:29-31

Harul lui Dumnezeu este uimitor. Chiar și după ce ei se vor deda răului abominabil al idolatriei, chiar și după ce își vor primi răsplata cuvenită pentru păcatele lor, dacă se vor întoarce la Domnul, El îi va ierta și îi va reabilita. Pe scurt, dacă vor alege de bunăvoie să se pocăiască, El le va accepta pocăința.

Verbul folosit în Deuteronomul 4:30 este „a se întoarce”. Aceasta înseamnă că ei vin înapoi la Domnul, unde ar fi trebuit să fie tot timpul. Termenul ebraic *teshuvah*, din aceeași rădăcină cu verbul „a se întoarce”, înseamnă „pocăință”.

Astfel, în esență, orice altceva ar implica pocăința, ea este o întoarcere la Dumnezeu după ce am fost separați de El din cauza păcatelor noastre.

În toată cartea Deuteronomul apare o temă-cheie: ascultați de Domnul și veți fi binecuvântați; nesocotiți-L și veți suferi consecințele. Lucrurile nu stau diferit în Noul Testament. „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământea va secera din firea lui pământea putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică” (Galateni 6:7,8).

Din nefericire, cel puțin după cădere, păcatul pare a fi la fel de ușor și de natural ca respirația. Și în ciuda tuturor avertizărilor și a tuturor făgăduințelor – „Porunca aceasta pe care ți-o dau eu azi nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine” (Deuteronomul 30:11) –, o mare parte din popor a făcut exact așa: a căzut în păcatele despre care Dumnezeu îi avertizase.

Cu toate acestea, Dumnezeu era binevoitor să îi aducă înapoi pe copiii lui Israel dacă, folosindu-și voința liberă, se pocăiau și se întorceau la El.

4. Ce spune Domnul că va face pentru poporul Lui, în ciuda răului pe care Israel l-a săvârșit? Totuși, care a fost condiția pe care se bazau toate aceste promisiuni minunate?

Deuteronomul 30:1-10

Ideea este simplă și clară: dacă dai greș, consecințe teribile vor rezulta pentru tine și pentru familia ta. Așa face păcatul. Totuși, chiar și atunci, te poți pocăi și Domnul te va aduce înapoi și te va binecuvânta.

De nenumărate ori apare în aceste versete aceeași rădăcină ebraică din spatele cuvântului *teshuvah*. În Deuteronomul 30:2, textul spune: „Dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău”; în Deuteronomul 30:8, deși este tradus de cele mai multe ori, și în mod corect, „vei asculta de glasul Lui”, s-ar putea traduce literal: „Te vei întoarce și vei asculta de glasul Domnului.” În final, în Deuteronomul 30:10, „dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău”, apare din nou verbul „a se întoarce”.

Cu alte cuvinte, în ciuda a tot ce li s-a întâmplat, în ciuda încălcării fățișe și a ruperii legământului, Domnul încă nu terminase cu acești oameni și, dacă nu voiau ca El să încheie orice legătură cu ei, puteau să manifeste acea dorință de pocăință.

Deși tratează despre națiune ca întreg, cum reflectă aceste texte cât de importantă este adevărata pocăință și la nivel individual, atunci când, uneori, călcăm legământul pe care l-am făcut cu Domnul?

Deuteronomul 30:1-10 descoperă harul și bunătatea lui Dumnezeu față de păcătoși și față de cei care recidivează, chiar dacă aceștia au fost binecuvântați de Dumnezeu într-un mod unic: „Care este, în adevăr, neamul acela de oameni așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm?” (Deuteronomul 4:7). În ciuda a tot ce El făcuse pentru ei și a faptului că nu aveau nicio scuză sau justificare reală pentru păcat, ei tot au păcătuit (se poate identifica cineva aici?)

Și totuși, chiar și în acest caz, ce s-a întâmplat?

5. Citește Deuteronomul 30:1-10 și concentrează-te asupra a ceea ce presupune pocăința lor, întoarcerea lor la Dumnezeu. Ce era necesar să facă și ce înțelegem de aici că implică adevărata pocăință?

În cele din urmă, ei fuseseră nevoiți să facă alegerea de a se întoarce la Domnul și de a-L asculta *cu toată inima lor*. Într-un anumit sens, adevărata problemă era inima lor, pentru că, dacă aceasta era corectă față de Dumnezeu, acțiunile lor ar fi urmat pe aceeași linie, adică ar fi fost ascultători.

Acesta a fost motivul pentru care li s-a dat minunata făgăduință potrivit căreia, dacă ei aveau să se „întorcă” la Domnul în mod sincer, El avea să lucreze în ei și să le „taie împrejur” inima. În mijlocul robiei lor, ei trebuiau să facă alegerea de a se întoarce la Domnul, și atunci Domnul i-ar fi adus înapoi la El și în țară. Odată ajunși acolo, în țară, El avea să-i binecuvânteze. Iar o parte a binecuvântării era că El avea să lucreze în ei schimbarea inimii, pentru ca ei și copiii lor „să-L iubească pe Domnul din toată inima lor și din tot sufletul lor, ca să trăiască”.

În final, răspunzând îndemnurilor lui Dumnezeu (vezi Faptele 5:31), ei ar fi trebuit să se pocăiască în mod sincer. Deși trata despre un context istoric diferit, Ellen G. White a scris: „Poporul se întrista pentru că păcatele îi aduceau necazuri, nu pentru că Îl dezonorase pe Dumnezeu prin nesocotirea sfintei Sale Legi. Adevărata pocăință este ceva mai mult decât durerea pentru păcate. Ea este o abatere hotărâtă de la rău.” – *Patriarhi și profeți*, p. 557. Și acesta este un adevăr pe care îl putem vedea în Deuteronomul 30:1-10.

Cum putem ști care este diferența dintre părerea de rău pentru consecințele păcatelor noastre, lucru pe care oricine îl poate face, și părerea de rău pentru păcatul în sine? De ce este această distincție importantă?

Desigur, Noul Testament este înțesat de conceptul de pocăință. De fapt, Ioan Botezătorul și-a început lucrarea cu chemarea la pocăință.

6. Cum apare în versetele următoare ideea de „întoarcere”? Cu alte cuvinte, ce le spune Ioan să facă, îndemn care reflectă ce am descoperit în Deuteronomul? De asemenea, de ce ar fi avut aceste cuvinte o relevanță deosebită pentru farisei și pentru saduchei?

Matei 3:1-8 _____

Și Isus și-a început lucrarea tot cu chemarea la pocăință.

7. Ce spune Isus și de ce leagă El pocăința de Evanghelie?

Marcu 1:15 _____

Fie că este Ioan, cel care le vorbește în mod particular liderilor religioși, sau Isus, care Se adresează națiunii în general, ideea este aceeași: Noi suntem păcătoși și, deși Isus a venit să-i salveze pe păcătoși, trebuie să ne pocăim de păcatele noastre. Și pocăința aceasta – fie că vine din partea unuia care păcătuiește în mod constant, din partea unui credincios creștin care cade în mod accidental într-un păcat sau din partea unui nou convertit – implică o întoarcere de la căile noastre greșite. Trebuie să ne recunoaștem păcătoșenia și, manifestând pocăință pentru păcatul în sine (și nu doar pentru consecințele lui), trebuie să facem alegerea conștientă de a-l părăsi și, încrezându-ne cu totul în meritele lui Isus, „să [ascultăm] de glasul Domnului Dumnezeului [nostru]” (Deuteronomul 15:5).

Unii teologi văd în Noul Testament ecouri ale ideii de pocăință așa cum este exprimată în Deuteronomul. De exemplu, când Petru acuză națiunea că L-a crucificat pe Isus, mulți din popor „au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?»” (Faptele 2:37). Adică, fiind conștienți de păcatul lor, le părea rău pentru el (erau „străpunși în inimă”) și voiau să știe ce ar trebui să facă acum ca să fie „la pace” cu Dumnezeu pe care L-au ofensat.

Nu este aproape aceeași situație ca a noastră, a tuturor, și anume a păcătoșilor care L-au ofensat pe Dumnezeu?

Citește Faptele 2:28. Cum a răspuns Petru la întrebarea lor și cum descoperă acest episod principiul din spatele adevăratei pocăințe?

„Cu fiecare pas al înaintării în experiența creștină, pocăința noastră va fi tot mai profundă. Domnul li se adresează acelor pe care i-a iertat și îi recunoaște ca fiind poporul Său, spunându-le: «Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră rea și de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre» (Ezechiel 36:31). De asemenea, El spune: «Voi face legământul Meu cu tine, și vei ști că Eu sunt Domnul, ca să-ți aduci aminte de trecut și să roșești, să nu mai deschizi gura de rușine când îți voi ierta tot ce ai făcut, zice Dumnezeu» (Ezechiel 16:62,63). Atunci, buzele noastre nu se vor mai deschide pentru a exprima laude de sine. Vom ști că singurul nostru motiv de laudă se regăsește numai în Domnul Hristos. Și vom mărturisi împreună cu apostolul Pavel: «Știi că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac» (Romani 7,18). «În ceea ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume» (Galateni 6:14).” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 160–161

Studiu la rând:

2 Timotei 3 – Evrei 2

Evangelizare, subcapitolul „Medicul consacrat și sora medicală misionară”

1. Pentru care motiv „El ne-a mântuit”?

2. Cum a fost născut Onisim?

3. Ce „se vor învechi ca o haină”?

4. Pentru a fi un mare-preot milos, Hristos a trebuit să _____
fraților Săi.

5. În ce sens „vindecarea celor bolnavi este tocmai lucrarea noastră”?

Text-cheie: Deuteronomul 4:29

I. Privire generală

Când copiii lui Israel erau pe punctul de a intra în Țara Promisă, Moise i-a avertizat că, din cauza lipsei lor de credincioșie, într-o zi țara aceea îi „va vărsa din gura” ei (compară cu Leviticul 18:25,28). Imaginea sugerează că poporul lui Dumnezeu are permanent nevoie de pocăință. După cum țara se pocăiește și îi primește înapoi pe locuitorii ei, și ei vor trebui să se pocăiască pentru a se întoarce în țară. Când se vor stabili în ea, israeliții vor fi ispitiți să creadă că au ajuns la destinație și că nu mai este nevoie să fie vigilenți. Încetul cu încetul, ei pot să piardă legătura cu Dumnezeu și cu cerințele Legii Sale, aventurându-se astfel în afara cărărilor celor vechi. Exact acest lucru i se va întâmpla poporului Israel, care va fi amăgit de prorocii falși. Aceștia îi vor crea iluzia păcii, „zicând: «Pace! Pace!» Și totuși nu este pace” (Ieremia 6:14). Atunci, profetul Ieremia îi va îndemna pe israeliți să se trezească și să se pocăiască: „Întrebați care sunt cărările cele vechi” (Ieremia 6:16). Există o aparentă incompatibilitate în conceptul biblic despre pocăință: progresul înseamnă să mergi înapoi.

Temele studiului:

În acest studiu vom examina structura procesului pocăinței, a „întoarcerii la Dumnezeu”, un principiu important în cartea Deuteronomul, care ne va pune față-n față cu următoarele teme:

- **Căutarea după Dumnezeu**
- **Iertarea lui Dumnezeu**
- **Întoarcerea**
- **Împlinirea profeției**

II. Comentariu

La hotarele țării, Moise își repetă avertizările. Faptul că Dumnezeu i-a adus pe copiii lui Israel acolo nu înseamnă că vor sta pentru totdeauna în acea țară. Moise vede potențialele lor eșecuri și, deci, pe exilații din viitor și vrea să îi asigure: Când vor apuca pe căi greșite și vor fi în necaz, ca urmare a judecății, israeliții vor trebui să-L caute pe Domnul, care îi va ierta. Atunci, ei se vor întoarce să umble cu Dumnezeu pe „cărările cele vechi” și Dumnezeu îi va aduce înapoi în țară.

Căutarea după Dumnezeu

Primul pas spre „cărările cele vechi”, care duc la Dumnezeu, rezultă dintr-o stare de nenorocire. Când israeliții înțeleg că se află într-o situație deznădăjduită, care este urmarea necredințioșiei și a idolatriei, singura soluție pentru ne-cazul lor este de a se întoarce la Dumnezeu „cu toată inima lor” (Deuteronomul 4:29). Nu ar trebui să le fie frică să se întoarcă la Dumnezeu și să se încreadă în El pe deplin. De ce? Pentru că Dumnezeu este gata să-i primească. Principalul argument al lui Moise pentru a-i convinge că Dumnezeu este dispus să le răspundă constă în a le descrie modul Său de gândire profund.

Sintagma ebraică *mi yitten*, tradusă cu „O!...”, este o expresie idiomatică al cărei sens literal este: „care va da” sau „care va face să se întâmple”. Ea este deseori folosită pentru a introduce o dorință profundă, un fel de întrebare retorică pentru un rezultat imposibil. Dumnezeu dorește din străfundul inimii Sale ca ei să aibă o „inimă ca să se teamă de Mine” (Deuteronomul 5:29). Prin faptul că le dezvăluie dorința tainică a lui Dumnezeu, arătându-le bunătatea și dragostea Lui pentru ei, Moise îi încurajează pe israeliți să-L caute pe Domnul și să se pocăiască. Problema lor este că își dau seama de gravitatea păcatului și, de aceea, se tem să vină la Judecătorul divin care tocmai i-a zdrobit. Cazul lui Iov ilustrează perfect acest proces misterios. După ce a recunoscut că mâna cea grea a lui Dumnezeu a apăsât asupra lui, Iov face o extraordinară mărturisire de credință: „Da, mă va ucide, dar îmi voi apăra purtarea în fața Lui” (Iov 13:15; în engl., „tot voi nădăjdi în El”). Iov știa că Dumnezeu era singura scăpare din tragica lui situație. Paradoxal, el fuge de Dumnezeu la Dumnezeu. Moise își încurajează poporul să facă la fel.

De discutat și de meditat: Ce aspect al caracterului lui Dumnezeu dezvăluie expresia *mi yitten*? Ce te învață despre Dumnezeu imposibilitatea împlinirii acestei dorințe? Care este situația care îl determină pe Israel să înceapă să-L caute pe Dumnezeu și de ce? Ce înseamnă să-L cauți pe Dumnezeu? De ce avea nevoie Israel să-L caute?

Iertarea lui Dumnezeu

Copiii lui Israel vor fi iertați datorită caracterului plin de îndurare al lui Dumnezeu, și nu datorită meritelor lor. Nu există în ei niciun motiv care să justifice iertarea lui Dumnezeu. Și totuși, El îi va ierta într-un mod cu totul excepțional. Pentru a dovedi acest lucru, Moise le reamintește israeliților de modul în care Dumnezeu i-a cruțat și cum au supraviețuit, înaintea Lui, în ciuda firii lor păcătoase (Deuteronomul 5:24,25). În capitolul precedent, Moise folosește același raționament: „A fost vreodată vreun popor care să fi auzit glasul lui Dumnezeu [...] cum l-ai auzit tu, și să rămâi viu?” (Deuteronomul 4:33).

Convingerea cu privire la harul lui Dumnezeu avea să-i ajute pe evrei să îndrăznească să se apropie de El în ciuda naturii lor păcătoase.

Discutați pe marginea acestei istorii adevărate: Simon Wiesenthal, vânătorul de naziști, povestește cum s-a întâlnit cu un fost ofițer nazist care era pe moarte, într-un spital. Nazistul l-a rugat pe Wiesenthal să-l ierte pentru crimele îngrozitoare pe care le comisese împotriva civililor evrei, iertare fără de care, a susținut el, nu ar fi putut muri în pace. Wiesenthal, care a rămas în tăcere pe durata întâlnirii, a plecat fără să răspundă la cererea nazistului. El încheie întâmplarea cu o întrebare: „Tu ce ai fi făcut?” – Simon Wiesenthal, *The Sunflower* (W.H. Allen, London, 1970)

De meditat: Putea Wiesenthal să ierte? „Tu ce ai fi făcut?” Discutați despre dimensiunea harului prezentă în iertarea oferită de victimă. De ce păcatul este iertat doar atunci când este de neiertat?

Întoarcerea

De reținut că acțiunea întoarcerii începe doar după ce poporul Israel L-a găsit pe Dumnezeu sau, mai degrabă, după ce Dumnezeu i-a răspuns. Verbul ebraic *shuv*, „a se întoarce”, constă în a acorda atenție glasului lui Dumnezeu, în a asculta de poruncile Lui (Deuteronomul 30:2,8) și în „tăierea împrejur” sau schimbarea inimii (Deuteronomul 10:16). Interesant, rădăcina lui *shuv* înglobează ambele cerințe, și anume îndepărtarea de rău și întoarcerea la Dumnezeu, care va fi iarăși găsit pe „cărările cele vechi”.

Această mișcare paralelă implică o perspectivă profundă: cea mai bună cale de a rezista răului este de a face ce e bine. Fiindcă israeliții s-au dovedit incapabili să-și taie împrejur inima, Dumnezeu Însuși va face această operație (Deuteronomul 30:6). El este Cel care va schimba inima copiilor Săi și va crea, astfel, condițiile pentru ca ei să se întoarcă la El, să asculte glasul Lui și să L se supună „din toată inima ... și din tot sufletul” (Deuteronomul 30:2). Această pocăință profundă și totală va face ca Domnul să Se bucure: „Căci Domnul Se va bucura din nou de fericirea ta, cum se bucura de fericirea părinților tăi” (Deuteronomul 30:9). Aceste pasaje din Deuteronomul vor inspira mesajele profeților târzii, potrivit cărora copiii lui Israel nu sunt în stare să se pocăiască de păcatele lor prin ei înșiși (vezi Ieremia 4:22; 13:23; Osea 5:4 etc.).

De discutat și de meditat: De ce era imposibil ca israeliții să-și schimbe inima, să întreprindă ei înșiși acțiunea de tăiere împrejur a inimii? Pe ce s-a bazat Moise când a spus că era imposibil ca poporul să se pocăiască? Dacă într-adevăr a gândit astfel, de ce i-a mai îndemnat la pocăință? Este situația diferită pentru creștini? Explică. Analizând istoria bisericii și analizându-ți propria

viață, ce crezi, creștinii au fost (sunt) în stare să se pocăiască mai mult decât au fost evreii? De ce da? De ce nu?

Împlinirea profeției

Este clar că aici avem o profeție mesianică referitoare la venirea lui Isus Hristos. El este Dumnezeu întrupat, care va veni să inițieze mișcarea de pocăință ce va aduce cu sine noul legământ în inima poporului lui Dumnezeu. Doar coborârea lui Dumnezeu în inimile noastre, în sfera noastră, va face posibilă minunea circumciziei inimii, după cum explică Pavel: „În El ați fost tăiați împrejur nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii pământeste” (Coloseni 2:11). Doar crucea, care adevărește „puterea lui Dumnezeu” (Coloseni 2:12) va face imposibilul posibil prin har. Dorința lui Dumnezeu cuprinsă în expresia idiomatică *mi yitten* va fi atunci împlinită.

De discutat și de meditat: Cum se aplică făgăduințele din Deuteronomul la prima și/sau la a doua venire a lui Isus? De ce este necesar ca poporul lui Dumnezeu să se pocăiască înainte de a doua Sa venire? Cum modelează ideea ebraică de pocăință, care implică întoarcerea la „cărările cele vechi”, noțiunea de pocăință a poporului lui Dumnezeu din vremea sfârșitului? Ținând seamă de lecțiile din Deuteronomul, cum se va realiza tăierea împrejur a inimii?

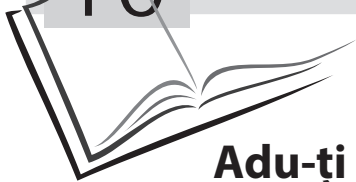
III. Aplicație

Testează-ți adevărata pocăință: Adu-ți aminte de întâmplările legate de propria experiență de pocăință. De câte ori i-ai cerut iertare unei persoane pe care ai rănit-o? Când spui „îmi pare rău”, adaugi și „dar”, acuzând persoana pe care ai rănit-o?

Testează-ți căutarea după Dumnezeu: Discutați despre următoarele sfaturi pedagogice: Dacă tu cauți și nu găsești, nu vei crede; dacă nu cauți și găsești, nu vei crede; doar dacă tu cauți și găsești, vei crede. Cum se aplică această observație paradoxală la experiența căutării și găsirii lui Dumnezeu? Cât de adevărată este? De ce unii oameni par să-L găsească pe Dumnezeu când Îl caută, în timp ce alții par să-L găsească deși nu L-au căutat?

Practică pocăința:

- **Exercițiu personal:** Citește Psalmii 51, rugăciunea de pocăință a lui David.
- **Roagă-te pentru îndurare** (Psalmii 51:1).
- **Recunoaște-ți fărădelegile** (Psalmii 51:3).
- **Fii responsabil față de cel împotriva căruia ai păcătuit** (Psalmii 51:4).
- **Cere-I lui Dumnezeu o inimă nouă** (Psalmii 51:7-12).

Adu-ți aminte și nu uita!

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Adu-ți aminte și nu uita _____
 _____ în pustie. Din ziua când ai ieșit din țara Egiptului
 până la sosirea voastră în locul acesta, _____ îm-
 potriva Domnului ați fost!” (Deuteronomul 9:7)

Doă expresii se repetă frecvent în Biblie: *a-ți aduce aminte* și *a uita*. Ambele se referă la ceva ce are legătură cu omul, ce se petrece în mintea noastră. Ambele sunt verbe și sunt opuse: *a-ți aminti* înseamnă să nu uiți și *a uita* înseamnă să nu-ți amintești.

Dumnezeu îi spune deseori poporului Său să-și aducă aminte de toate lucrurile pe care le-a făcut pentru el; să-și amintească de harul și de bunătatea Lui față de el. Mare parte din Vechiul Testament constă în apelul profeților către poporul evreu de a nu uita ce făcuse Domnul pentru el. Dar, de asemenea, cel mai important lucru era ca ei să nu uite care era chemarea lor în El și ce fel de oameni trebuiau să fie, ca răspuns la acea chemare. „Dar tot voi lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară” (Psalmii 77:11).

Este vreo diferență pentru noi, astăzi, atât la nivel colectiv, cât și, cu atât mai mult, la nivel personal? Cât de ușor este să uităm ce a făcut Dumnezeu pentru noi!

Săptămâna aceasta, așa cum este exprimat în Deuteronomul, vom analiza acest principiu important: de a ne aminti și de a nu uita intervenția lui Dumnezeu în viața noastră.

Prima dată când apare în Biblie sintagma „adu-ți aminte” este în Geneza 9, când, după potopul universal, Domnul i-a spus lui Noe că avea să pună curcubeul pe cer ca un semn al legământului Său că nu avea să mai distrugă niciodată pământul prin potop.

1. Cum este folosită sintagma „adu-ți aminte” în versetele următoare și ce putem învăța din utilizarea ei despre modul în care ar trebui să ne aducem aminte de ce a făcut Dumnezeu pentru noi?

Geneza 9:8-17

Firește, Dumnezeu nu are nevoie de curcubeu pentru a-și aminti de promisiunea și de legământul Lui. El doar a vorbit într-un limbaj pe care oamenii îl puteau înțelege. Mai curând, curcubeul este pentru noi, oamenii, ca să ne amintim de făgăduința lui Dumnezeu și de legământul Lui de a nu mai distruge iarăși lumea prin ape. Cu alte cuvinte, curcubeul avea rolul de a-i ajuta pe oameni să-și amintească de acest legământ special pe care Dumnezeu îl făcuse; de fiecare dată când avea să apară curcubeul, poporul lui Dumnezeu avea să-și aducă aminte nu doar de judecata lui Dumnezeu asupra lumii, pentru păcatul ei, ci și de dragostea Lui pentru lume și de promisiunea Lui de nu mai trimite vreodată un potop.

Curcubeul pe cer devine chiar și mai important pentru noi, astăzi, când, pe baza continuității legilor naturii, mulți oameni de știință resping din capul locului ideea că a fost vreodată un potop. Ellen G. White a scris că, înainte de potop, mulți oameni au avut aceeași gândire potrivit căreia continuitatea legilor naturii excludea posibilitatea ca un potop să poată avea loc. Ea a scris că înțelepții susțineau că „legile ei sunt așa de trainic stabilite, încât nici chiar Dumnezeu în persoană nu le poate schimba.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 97

Astfel, înainte de potop, oamenii au susținut, pe baza legilor naturii, că așa ceva nu putea să se întâmple; după potop, oamenii au susținut, pe baza legilor naturii, că nu a existat niciodată. Cu toate acestea, Dumnezeu ne-a spus despre potop în Cuvântul Său și a dat lumii un semn, legat nu doar de potop, ci și de promisiunea Lui de a nu mai aduce un altul. Astfel, dacă ne aducem aminte ce înseamnă curcubeul, putem avea asigurarea, scrisă pe cer în aceste frumoase culori, că orice cuvânt al lui Dumnezeu este sigur.

Data viitoare când vei vedea un curcubeu, gândește-te la promisiunile lui Dumnezeu. Cum poți învăța să ai încredere în toate acele promisiuni?

În Deuteronomul 4 am citit despre minunatele îndemnuri pe care Domnul i le-a dat poporului Său prin Moise, cu privire la marile lor privilegii în calitate de popor ales al lui Dumnezeu. El îi eliberase din Egipt, „prin încercări, prin semne, minuni și lupte, cu mână tare și braț întins, și cu minuni înfricoșate, cum a făcut cu voi Domnul Dumnezeu vostru, în Egipt și sub ochii voștri” (Deuteronomul 4:34). Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu doar că a intervenit decisiv pentru voi, dar El a făcut-o în moduri care ar trebui să vă ajute să vă amintiți și niciodată să nu uitați lucrurile mari pe care le-a făcut pentru voi.

2. Ce le-a spus Domnul israeliților să-și amintească și de ce era atât de important să țină minte acele lucruri?

Deuteronomul 4:32-39

Moise le îndreaptă atenția israeliților înapoi, de-a lungul istoriei, chiar până la Creație și îi întreabă în mod retoric dacă s-a făcut vreodată pentru cineva în toată istoria ceea ce s-a făcut pentru ei. De fapt, el îi îndeamnă să întrebe, adică să cerceteze pentru ei înșiși și să vadă dacă ceva din ce au experimentat ei se mai întâmplase vreodată înainte. Prin faptul că le-a pus câteva întrebări, Moise încerca să-i facă să realizeze ce făcuse Domnul pentru ei și cât de recunoscători și de mulțumitori ar fi trebuit să-l fie pentru acțiunile Lui pline de putere în viețile lor.

Un loc central între aceste evenimente îl avea eliberarea din Egipt și apoi, poate chiar mai uluitor, faptul că El le-a vorbit la Sinai, ceea ce a făcut posibil ca ei să audă „cuvintele Lui din mijlocului focului”.

3. Prin urmare, ce a dorit Moise să înțeleagă poporul din aceste cuvinte, despre ce făcuse Dumnezeu pentru ei?

Deuteronomul 4:40

Domnul nu a făcut aceste lucruri fără să aibă un scop în vedere. El își răscumpărase poporul, împlinindu-și partea din cadrul legământului. Ei au fost eliberați din Egipt și au fost pe punctul de a intra în Țara Promisă. Dumnezeu Și-a făcut partea; acum, ei au fost chemați să și-o facă pe a lor, care însemna, pur și simplu, să asculte.

Cum reprezintă acest model planul de mântuire, așa cum este exprimat în Noul Testament? Ce a făcut Isus pentru noi și cum trebuie să răspundem, la rândul nostru? (vezi Apocalipsa 14:12)

4. Ce le spune Domnul să facă aici și de ce acest avertisment este atât de important pentru popor?

Deuteronomul 4:9,23 _____

Verbele domină introducerea din ambele versete: „la seama” și „nu dați uitării”. Domnul le spune astfel: *ia seama să nu dai uitării*. Cu alte cuvinte, să nu cumva să uiți ce a făcut Domnul pentru tine și legământul pe care l-a încheiat cu tine. Verbul „a lua seama”, *smr*, (care este folosit, într-o formă diferită, și în Deuteronomul 4:9, fiind tradus cu „veghează asupra ta”) este întâlnit de-a lungul Vechiului Testament și înseamnă „a ține, a veghea, a păstra sau a păzi”.

Destul de interesant, prima dată când apare în Scriptură este chiar înainte de păcat, când Domnul îi spune lui Adam să „păzească” grădina pe care i-o dăduse (Geneza 2:15). Totuși, acum Domnul îi spune poporului, fiecărui om în parte (verbul este la singular), să vegheze asupra lor ca nu cumva să uite. Aceasta nu se referă la „a uita” în sensul pierderii memoriei (deși, de-a lungul timpului și în următoarele generații putea să se întâmple și așa), ci mai mult în sensul de a deveni relaxați în privința obligațiilor legământului lor.

5. Citește din nou Deuteronomul 4:9 (vezi și Deuteronomul 6:7 și 11:19), dar concentrează-te asupra ultimei părți – îndemnul de a-i învăța pe copiii și pe nepoții lor. În ce fel preocuparea aceasta îi putea ajuta să nu uite?

Nu este o coincidență că, exact după ce le spune să nu uite, să nu permită ca aceste lucruri „să se depărteze de inima lor”, Moise le spune să transmită aceste lucruri noii generații generație și următoarei care avea să vină. Nu doar că urmașii lor aveau nevoie să audă despre ele, ci, poate chiar mai important, prin repetarea și prin repovestirea întâmplărilor despre ce făcuse Dumnezeu pentru ei, întreg poporul avea să nu uite ce însemnau acele lucruri. Prin urmare, ce altă cale mai bună exista de a păstra cunoașterea despre ce făcuse Domnul pentru poporul Lui ales?

În ce fel este de folos nu doar pentru ceilalți, ci și pentru tine să povestești experiențele pe care le-ai avut cu Domnul? Cum te-a ajutat povestirea modului în care te-a condus Dumnezeu să nu uiți căile pe care El te-a călăuzit?

Un misionar a povestit cum, cu mulți ani înainte, el și soția lui pierduseră unul dintre bagaje după ce aterizaseră pe un aeroport. „Chiar acolo”, a spus el, „lângă banda rulantă a bagajelor și în public, ne-am pus pe genunchi și ne-am rugat, cerându-l Domnului să ne ajute să ne recuperăm bagajul pierdut.” Apoi, mulți ani mai târziu, s-a întâmplat același lucru: ei au ajuns în aeroport, dar nu și unul dintre bagaje. De data aceasta, i-a spus soției direct: „Nu-ți face griji, acum știm că asigurarea se va ocupa de tot.”

6. Având această întâmplare în minte, citește Deuteronomul 8:7-18. Ce avertizare îți dă Domnul poporului Său aici și ce ar trebui să însemne ea pentru noi, astăzi?

Gândește-te ce aveau să primească, dacă Îi erau credincioși Domnului. Ei nu doar că aveau să intre în posesia unei țări minunate și bogate, „țara unde vei mânca pâine din belșug, unde nu vei duce lipsă de nimic” (Deuteronomul 8:9), dar acolo ar fi fost binecuvântați din abundență: turme de ori și cirezi de vite, aur și argint, case frumoase. Cu alte cuvinte, urmau să aibă parte de tot confortul material pe care această viață îl poate oferi.

Dar apoi, ce urma să se întâmple? Aveau să se confrunte cu pericolul care paște întotdeauna bogăția și bunăstarea fizică: cel de a uita că ele sunt doar ale Domnului, „care îți va da putere să le câștigi” (Deuteronomul 8:18).

Poate nu de la început, dar pe măsură ce anii treceau și ei se bucurau de tot confortul material de care aveau nevoie, aveau să uite de trecutul lor, de modul cum îi condusese Domnul prin „toată pustia aceea mare și grozavă” (Deuteronomul 1:19), și să creadă că, într-adevăr, istețimea și talentele lor îi făcuseră în stare să reușească atât de mult.

Tocmai acest lucru i-a avertizat Domnul să nu facă (și, din nefericire, în special când citim în profeții de mai târziu, este exact ce au făcut). Astfel, în mijlocul prosperității, Moise le spune să-și aducă aminte că doar Domnul făcuse acele lucruri pentru ei și să nu fie amăgiți de binecuvântările materiale pe care El li le dăduse. Secole mai târziu, Isus Însuși ne-a avertizat în parabola semănătorului despre „înșelăciunea bogățiilor” (Marcu 4:19).

Indiferent câți bani sau câte proprietăți avem aici, toți suntem „carne și sânge” și ne așteaptă o groapă în pământ. Ce ar trebui să ne spună acest lucru despre pericolele care derivă din bogăție, prin faptul că ea ne poate face să uităm câtă nevoie avem de Singurul care ne poate scăpa de acel mormânt?

7. Ce a vrut Domnul în mod anume ca ei să nu uite niciodată și de ce?

Deuteronomul 5:15; 6:12; 15:15 _____

Deuteronomul 16:3,12; 24:18,22 _____

După cum am văzut, în tot Vechiul Testament Domnul a îndreptat constant mintea poporului înapoi la exod, la eliberarea lor miraculoasă din Egipt, înfăptuită de Dumnezeu. Până azi, mii de ani mai târziu, evreii practicanți țin sărbătoarea Paștelui, un memorial a ceea ce Domnul a făcut pentru ei atunci. „Când veți intra în țara pe care v-o va da Domnul, după făgăduința Lui, să țineți acest obicei sfânt. Și când vă vor întreba copiii voștri: «Ce înseamnă obiceiul acesta?» să răspundeți: «Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, când a lovit Egiptul și ne-a scăpat casele noastre»” (Exodul 12:25-27).

Pentru biserica de astăzi, Paștele este un simbol al eliberării care ne-a fost oferită în Hristos: „Căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:7).

8. Ce li se spune credincioșilor dintre neamuri să-și aducă aminte, în versetele următoare? Cum se aseamănă cu ce li s-a spus evreilor să-și amintească, în Deuteronomul?

Efeseni 2:8-13 _____

Pavel a vrut ca acești oameni să-și amintească ce făcuse Dumnezeu pentru ei în Hristos, din ce îi salvase și ce aveau acum datorită harului Său. În ce-i privește pe copiii lui Israel, nu era nimic în ei înșiși care să-i recomande înaintea lui Dumnezeu. Doar harul Său, oferit lor, chiar dacă erau „străini de legămintele făgăduinței”, i-a făcut să fie ce au devenit în Hristos Isus.

Fie că este vorba de evreii din pustie, de creștinii din Efes sau de adventiștii de ziua a șaptea de oriunde din lume, cât este de important să ne amintim întotdeauna, și să nu uităm, ce a făcut Dumnezeu pentru noi în Hristos. „Ar fi bine pentru noi ca, în fiecare zi, să petrecem o oră meditănd asupra vieții lui Hristos. Să cercetăm viața Sa punct cu punct și să lăsăm imaginația să prindă fiecare scenă și, în special, pe cele din partea finală. Când ne ocupăm în felul acesta de jertfa Lui cea mare, pe care a adus-o pentru noi, încrederea noastră în El va fi mai statornică, iubirea noastră față de El va crește și noi vom fi tot mai mult pătrunși de Spiritul Său.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 83

„Cât de mari sunt mila și îndurarea lui Dumnezeu față de făpturile Sale greșite, atunci când așază curcubeul cel frumos în nori, ca un semn al legământului Său cu oamenii! Domnul declară că, atunci când va privi curcubeul, își va aminti de legământul Său. Aceasta nu vrea să spună că El uită vreodată, ci că ne vorbește în limbajul nostru, ca să-L putem înțelege mai bine. Planul lui Dumnezeu a fost acela ca, atunci când copiii generațiilor ce urmau să vină aveau să întrebe ce înseamnă arcul acela frumos care îmbrățișează cerul, părinții lor să le povestească istoria potopului, spunându-le că Cel Preaînalt a făcut arcul curcubeului și l-a așezat în nori, ca o asigurare a faptului că apele nu vor mai acoperi niciodată pământul. Astfel, din generație în generație, el va da mărturie despre iubirea divină față de om și îi va întări încrederea în Dumnezeu.” – *Idem, Patriarhi și profeți*, pp. 106–107

De la nașterea creștinismului nu a mai existat o biserică sau o comunitate de credincioși care să fi fost părtașă la bogăția și la confortul de care se bucură astăzi biserica în unele țări ale lumii. Întrebarea este: *Cu ce cost?* În cele mai multe cazuri, cu cât oamenii au mai mult, cu atât mai încrezători în ei înșiși devin și tind să depindă mai puțin de Dumnezeu. Bogăția și prosperitatea, oricât de plăcute ar fi, vin la pachet cu multe capcane spirituale periculoase.

Studiu la rând:

Evrei 3 – Evrei 9

Evanghelizare, subcapitolul „Avertismente cu privire la o lucrare echilibrată”

1. Ce alimentează tăria mărturisirii noastre?

2. Ce este „ca o ancoră a sufletului”

3. Ce a făcut Legea desăvârșit?

4. După Lege, cum au loc curățirea și iertarea?

5. Care sunt pericolele care îi vor „copleși și doborî” pe cei care se dedică din tot sufletul lucrării misionare medicale?

Text-cheie: Deuteronomul 9:7

I. Privire generală

Există, la intrarea în Auschwitz, o placă comemorativă pe care sunt scrise cuvintele lui George Santayana: „Cel ce nu își amintește trecutul este condamnat să-l repete.” După lecția despre pocăință, urmează, natural, lecția despre aducere-aminte. Ca să-ți amintești, la fel ca în cazul pocăinței, va trebui să te întorci în trecut și să îl readuci în prezent. Prin urmare, este crucial să înțelegem de ce este important să ne aducem aminte, ce să ne aducem aminte și cum să ne aducem aminte pentru a avea parte de o pocăință autentică.

Temele studiului:

Studiul de față ne va confrunta cu unele teme care ne vor ajuta să ne aprofundăm înțelegerea cu privire la noțiunea de aducere-aminte:

- **Adu-ți aminte de Creație:** Prea puțin din ceea ce credem are cu adevărat sens dacă nu ne amintim de originile noastre.
- **Adu-ți aminte de potop.** Chiar și în mijlocul catastrofei, Dumnezeu Își aduce aminte de poporul Său.
- **Adu-ți aminte de ieșirea din Egipt.** Faptul de a ne aminti de evenimentele salvării din trecut (ce a făcut Dumnezeu pentru poporul Său) susține și întărește credința în Dumnezeu, Cel care va continua să salveze.
- **Adu-ți aminte că altădată erai dintre neamuri:** Cât de important este să nu uităm niciodată ce a făcut Dumnezeu pentru noi!

II. Comentariu

Mai mult decât oricare altă carte din Biblie, Deuteronomul este un text despre aducere-aminte cu cele 19 ocurențe ale verbului *zakar*, „a-și aminti, a-și aduce aminte”. Ca atare, cartea conține un spectru bogat al folosirii acestui verb, cu toate aplicațiile lui variate, și oferă o învățătură teologică bazată pe evenimentele din experiențele trecute ale israeliților. De cele mai multe ori, verbul „a-și aduce aminte” îl are pe Dumnezeu ca subiect și îl privește, cel mai adesea, pe poporul Său; Dumnezeu Își aduce aminte de legământ, de relația cu poporul Său. Verbul „a-și aminti” apare și cu „Israel” ca subiect, iar obiectul aducerii-aminte este Dumnezeu, acțiunile Sale și legământul Său. În general, evenimentul exodului este cel care captează atenția (Deuteronomul 5:15; 15:15; 16:3,12; 24:18,22). Dar, din când în când, Moise se referă la anii pelerinării prin pustie ca la un timp al punerii la probă (Deuteronomul 8:2) sau al disciplinării poporului. Ideea este că toate aceste evenimente trecute servesc drept material formativ pentru a modela credința poporului.

Dincolo de cartea Deuteronomul, verbul „a-și aminti” este un important motiv biblic. Pe parcursul acestui studiu vom medita asupra a patru evenimente-cheie din Biblie: (1) Crearea din nimic, (2) salvarea de la potop, (3) exodul sau ieșirea poporului Israel din Egipt și din propria încăpățănare, 4) convertirea neamurilor de la păgânism. Toate aceste evenimente au ceva în comun: ele reprezintă actul lui Dumnezeu de salvare din întuneric la lumină, de la moarte la viață, din nelegiuire la neprihănire.

Adu-ți aminte de Creație (Exodul 20:8)

Verbul „a-și aduce aminte” este folosit în porunca a patra pentru a ne reaminti de primul eveniment din istoria umană, de crearea cerurilor și a pământului de către Dumnezeu și de ziua a șaptea a săptămânii Creației, Sabatul, care a fost, de asemenea, prima zi din istoria omului. Acest verb nu este doar o evocare a celui mai îndepărtat eveniment din istoria omenirii, ci și, mai important chiar, un apel la a ne aduce aminte de rădăcinile noastre – de unde venim. El conține lecția că „El ne-a făcut, ai Lui suntem” (Psalmii 100:3). De fapt, acest verb face referire la Creator, Făcătorul nostru, fără de care noi nu am fi aici.

Creația este primul eveniment de care să ne amintim, pentru că este cel care vorbește despre originile noastre. În mod semnificativ, porunca a patra, care ne îndeamnă să ne aducem aminte, este în paralel cu porunca a cincea (Exodul 20:12), care ne îndeamnă să ne cinștim părinții. Acest paralelism nu este vizibil doar în structura Decalogului, ci apare și în structura gramaticală a verbelor. Ambele verbe, „a-și aduce aminte” și „a cinști”, sunt folosite la imperativul pozitiv. Toate celelalte porunci sunt scrise la forma negativă.

Ține minte că Sabatul (sau originea noastră) este legat de primii părinți, de rădăcinile noastre. Dacă nu ne amintim de trecut, de origini, nu vom propăși din punct de vedere spiritual. Ambele porunci, a patra și a cincea, conțin promisiunea viitorului. După cum Sabatul promite o zi a odihnei în viitor pentru omenire (Psalmii 95:11; compară cu Evrei 3:11; 4:3-7), porunca de a ne cinști părinții promite o viață lungă (compară cu Efeseni 6:2).

Adu-ți aminte de potop (citește Geneza 8:1)

Acest pasaj conține prima ocurență a verbului *zakar*, „a-și aduce aminte”. Dumnezeu este subiectul, indicând că El a salvat omenirea. Folosirea acestui verb nu înseamnă că Dumnezeu are vreun deficit de memorie, ci că El a salvat omenirea din adâncul uitării. Acum, oamenii au supraviețuit potopului și astfel nu vor fi uitați. Când textul biblic spune că Dumnezeu își aduce aminte de creațiile Sale se referă la intervenția salvatoare a lui Dumnezeu ca împlinire a promisiunii Sale, la vremea hotărâtă (Geneza 19:29). În cazul acesta, verbul *zakar*

înseamnă sfârșitul potopului, care este marcat în timp cu exactitate (Geneza 8:3-6), la fel cum Sabatul indică un timp bine stabilit, la sfârșitul lucrării de creare a lumii noastre. De remarcat și faptul că ziua de Sabat joacă un rol în calendarul potopului. Observă mai jos cum aceste perioade de șapte zile contribuie la formarea structurii în chiasm a narațiunii, al cărei centru este „Dumnezeu Și-a adus aminte” (tabel de Jacques B. Doukhan, *Genesis, SDA International Bible Commentary*, p. 151):

7 zile de așteptare a lui Dumnezeu (Geneza 7:4)

7 zile de așteptare din partea lui Dumnezeu (Geneza 7:10)

40 de zile de creștere a apelor (Geneza 7:17)

150 de zile apele au fost mari pe pământ (Geneza 7:24)

Dumnezeu Și-a adus aminte (Geneza 8:3)

150 de zile apele au descrescut treptat (Geneza 8:3)

40 de zile de descreștere a apelor (Geneza 8:6)

7 zile de așteptare din partea lui Noe (Geneza 8:10)

7 zile de așteptare din partea lui Noe (Geneza 8:12)

Adu-ți aminte de ieșirea din Egipt (Deuteronomul 9:7)

Amintirea ieșirii din robie este, cu siguranță, apelul la aducere-aminte care apare cel mai frecvent în Biblie. În cazul acesta, verbul „a-și aduce aminte” îl are ca subiect pe Israel. Poporul își aduce aminte nu doar de intervenția salvatoare a lui Dumnezeu, care l-a scos din robia Egiptului, ci și de propria nevrednicie. În mod specific, Deuteronomul 9:7 ar trebui să-i aducă aminte poporului Israel cât de încăpățânat a fost față de Dumnezeu, opunând rezistență eforturilor Sale de a-l salva. Dublul imperativ, unul în forma pozitivă, „Adu-ți aminte!”, iar celălalt în forma negativă, „Nu uita!”, este emfatic, amintindu-i cu putere poporului de încăpățânarea lui absurdă. Dacă israeliții au fost suficient de nesăbuiți încât să uite că Dumnezeu îi salvase din Egipt, unde fuseseră niște sclavi reduși la stadiul de animale, și să creadă că Dumnezeu le dăduse Țara Promisă datorită meritelor și neprihănirii lor, însemna că sufereau de o formă severă de amnezie. Prin urmare, Moise îi somează de două ori să-și aducă aminte, prima dată într-o formă pozitivă și apoi într-o formă negativă, ca să se asigure că își vor aminti. Insistența aceasta adaugă greutate la mânia și la judecata lui Dumnezeu care au urmat ieșirii lor din Egipt. Principalul exemplu folosit pentru a ilustra situația dramatică a poporului Israel este răzvrătirea de la Horeb, care a dus la făurirea de noi table. De atunci încolo, ieșirea din Egipt va reprezenta evenimentul prin excelență pe care israeliții vor fi datori să și-l amintească și să-i învețe pe copiii lor, din generație în generație (Deuteronomul 6:7; 32:7). Și

astăzi evreii „își amintesc” de istoria exodului, în cadrul citirii anuale a hagadei de Paște. În același mod, creștinii din toate confesiunile își aduc aminte de Cina Domnului (care, la rândul ei, reprezintă amintirea exodului) cu ocazia Paștelor.

Adu-ți aminte că altădată erai dintre neamuri (Efeseni 2:8-13)

După cum a procedat Moise cu Israelul din vechime, la fel face și Pavel cu neamurile care s-au convertit la noul legământ: „Nu te făli față de neamuri. Dacă te fălești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine” (Romani 11:18). Acești noi convertiți se comportau în același fel ca Israelul din vechime. Și unii, și alții se făleau și erau aroganți, crezând, în nesăbuința lor, că erau demni de harul lui Dumnezeu. Cu toții „uitaseră”. Așa cum israeliții au uitat cât de nevredenici erau, la fel și neamurile au uitat întunecimea și ticăloșia contextului lor de dinainte.

De discutat și de meditat: 1. Cum îți „aduci aminte” de Creație și de primul „Sabat”, atunci când păzești Sabatul? 2. Cum îți aduci aminte de exod, atunci când celebrezi Cina Domnului? 3. Care sunt consecințele istorice ale faptului că biserica și-a uitat rădăcinile iudaice?

III. Aplicație

Învăță să-ți amintești: Obişnuim să învățăm pe de rost pasaje întregi din Biblie. Meditează și discută despre valoarea învățării pe de rost a versetelor. Ținând cont de faptul că o mare parte din Biblie a fost scrisă pentru a fi învățată pe de rost, lansează-ți singur provocarea să înveți pe de rost istoria Creației, un text care a fost alcătuit în mod unic, cu paralelisme și repetițiile lui, pentru a fi încredințat memoriei. Găsește, în istoria Creației, versuri și cuvinte care se repetă; reflectează asupra motivelor care ar putea justifica aceste repetiții.

Ilustrație: Ia o floare naturală și una artificială și arată-le grupei. În ce constă superioritatea florii naturale față de floarea artificială și de ce? În ce constă superioritatea florii artificiale față de cea naturală și de ce? Discutați despre importanța rădăcinii florii și a florii însăși.

Autocritică: Adu-ți aminte de valorile care au fost accentuate în trecut de către pionierii bisericii noastre și care au fost uitate astăzi. Ce ar trebui să faci ca să-ți reîmprospătezi memoria? Cineva a spus că noi suntem niște pitici care stăm pe umerii unor uriași. Discutați despre autocritică.

Viața în biserică: Comunitatea ta este alcătuită din oameni în vârstă, care își aduc aminte de tăria rădăcinilor, și din tineri cărora le plac viața și frumusețea noii flori. Aplică propria reflecție la serviciile de închinare, la muzica și la predicile din cadrul programului de închinare al bisericii voastre locale. Vino cu soluții concrete, care să fie acceptate și îndrăgite de ambele părți.

Deuteronomul în scrierile de mai târziu

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Și, dacă de acolo vei căuta pe Domnul, Dumnezeul tău, Îl vei găsi, _____ și din tot sufletul tău.” (Deuteronomul 4:29)

Unul dintre cele mai fascinante lucruri la Biblie, mai ales la Vechiul Testament, este cât de des face referire la ea însăși; adică scriitorii de mai târziu ai Vechiului Testament fac referire la cei timpurii, folosindu-i în scrierile lor pentru a-și susține punctul de vedere.

De exemplu, psalmul 81 face referire la cartea Exodul și apoi citează aproape cuvânt cu cuvânt din preambulul Celor Zece Porunci, atunci când psalmistul scrie: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului” (Psalmii 81:10).

În tot Vechiul Testament se face referire la Geneza – în special la istoria Creației – ca în Ieremia 4:23: „Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri, și lumina lor a pierit!” (vezi și Geneza 1:20).

Și, da, de multe ori, scriitorii de mai târziu ai Vechiului Testament, precum profeții, au făcut referire la cartea Deuteronomul, care a jucat un rol central în viața de legământ a poporului Israel de la începuturi. Săptămâna aceasta ne vom îndrepta atenția către modul în care cartea a fost folosită de scriitorii de mai târziu. Ce părți din Deuteronomul au folosit aceștia și ce au subliniat ei – concepte care au relevanță și pentru noi, astăzi?

Regele Iosia, al lui Iuda, care avea opt ani atunci când a urcat pe tron, a domnit treizeci și unu de ani (640 î.Hr.–609 î.Hr.), înainte de moartea sa pe câmpul de luptă. În anul al optsprezecelea al domniei sale, s-a întâmplat ceva care, cel puțin pentru o vreme, a schimbat istoria poporului lui Dumnezeu.

1. Ce lecții putem învăța din întâmplarea relatată în 2 Împărați 22?

Teologii au ajuns de mult la concluzia că așa-numita „cartea Legii” (2 Împărați 22:8) era Deuteronomul, la care se pare că poporul nu mai avusese acces timp de mulți ani.

„Iosia a fost profund mișcat când a auzit pentru prima dată lectura îndemnurilor și avertizărilor raportate în acest manuscris vechi. Niciodată mai înainte nu-și dăduse seama atât de profund de claritatea cu care Dumnezeu pusese înaintea lui Israel «viața și moartea, binecuvântarea și blestemul» (Deuteronomul 30:19) [...] Cartea abunda în asigurări cu privire la bunăvoința lui Dumnezeu de a-i mântui în chip desăvârșit pe aceia care aveau să-și pună încrederea deplină în el. Așa cum lucrase la eliberarea lor din robia egipteană, tot așa avea să lucreze și la întemeierea lor în Țara Făgăduinței și la așezarea lor în fruntea popoarelor pământului.” – Ellen G. White, *Profetei și regi*, p. 393

În capitolul următor, putem vedea cu câtă seriozitate a căutat regele Iosia „să păzească poruncile, învățăturile și legile Lui din toată inima și din tot sufletul lui” (2 Împărați 23:3; vezi și Deuteronomul 4:29; 6:5; 10:12; 11:13). Și această reformă a inclus curățarea și îndepărtarea „tuturor urâciunilor care se vedeau în țara lui Iuda și în Ierusalim, ca să împlinescă astfel cuvintele legii scrise în cartea pe care o găsisse preotul Hilchia în Casa Domnului” (2 Împărați 23:24).

Deuteronomul era plin de avertizări și de îndemnuri împotriva adoptării practicilor popoarelor din jurul lor. Acțiunile lui Iosia și toate lucrurile pe care le-a făcut, care au inclus uciderea celor care erau, probabil, preoți idolatri din Samaria (2 Împărați 23:20), au scos la iveală cât de mult se abătuseră copiii lui Israel de la adevărul care le fusese încredințat. În loc să rămână un popor sfânt, așa cum ar fi trebuit să fie, ei au făcut compromis cu lumea, chiar dacă de multe ori au gândit: *Suntem în relații bune cu Domnul, mulțumim!*

Ce amăgire periculoasă!

În casele noastre sau în instituțiile bisericii, ce fel de lucruri ar putea fi nevoie să îndepărtăm cu desăvârșire ca să-l putem servi Domnului cu toată inima și cu tot sufletul?

Deuteronomul prezintă foarte clar că Legea și legământul au ocupat un loc central nu doar în relația lui Israel cu Dumnezeu, ci și în scopul pentru care evreii existau ca națiune, ca popor „ales” (Deuteronomul 7:6; 14:2; 18:5).

- 2. Citește Deuteronomul 10:12-15, în care se subliniază mult ideea aceasta despre Lege și despre statutul de popor ales al lui Israel. Totuși, ce vrea să spună Biblia prin expresia „cerurile cerurilor”? Ce vrea să sublinieze Moise prin ea?**
-
-

Nu este absolut clar ce vrea să spună expresia „cerurile cerurilor”, cel puțin nu în contextul imediat, dar Moise arată spre maiestatea, puterea și grandoa-rea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, nu doar cerul însuși, ci „cerurile cerurilor” îi aparțin. Cel mai probabil este o expresie idiomatică ce arată spre suveranitatea totală a lui Dumnezeu asupra întregii creații.

- 3. Citește următoarele versete, care se bazează pe expresia care apare prima dată în Deuteronomul. În fiecare dintre ele, observă care este ideea principală și cum vedem influența cărții Deuteronomul acolo.**

1 Împărați 8:27 _____

Neemia 9:6 _____

Psalmii 148:4 _____

În Neemia 9 este deosebit de clară tema care îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind Creatorul și singurul căruia ar trebui să I se dea închinare. El a făcut totul, chiar și „cerurile cerurilor și toată oștirea lor” (Neemia 9:6). De fapt, Neemia 9:3 spune că el a „citit din cartea Legii”, cel mai probabil, ca pe vremea lui Iosia, cartea Deuteronomul, ceea ce explică de ce, câteva versete mai jos, leviții, în mijlocul laudelor și al închinării la Dumnezeu, au folosit această expresie, „cerurile cerurilor”, care derivă direct din Deuteronomul.

Dumnezeu este Creatorul nu doar al pământului, ci și al „cerurilor cerurilor”. Și când ne gândim că același Dumnezeu a fost pe cruce! De ce este închinarea un răspuns atât de potrivit la ce a făcut Dumnezeu pentru noi?

Cu ani în urmă, un tânăr agnostic era un căutător pasionat al adevărului – oricare ar fi fost acel adevăr și oriunde l-ar fi condus. În cele din urmă, el a ajuns nu doar să creadă în Dumnezeu, ci a acceptat și solia Bisericii Adventiste de Ziua Șaptea. Versetul lui favorit din Biblie era Ieremia 29:13: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.” Totuși, ani mai târziu, studiindu-și Biblia, el a descoperit acel verset din nou, dar în cartea Deuteronomul. Adică Ieremia l-a preluat de la Moise.

4. Citește pasajul de mai jos. Care este contextul acestei făgăduințe făcute lui Israel și cum ar putea să aibă legătură cu noi, astăzi?

Deuteronomul 4:23-29 _____

După cum am văzut deja, cartea Deuteronomul fusese redescoperită în timpul domniei regelui Iosia și tot sub domnia lui Iosia și-a început Ieremia slujirea. Nu este de mirare, așadar, că influența cărții Deuteronomul poate fi văzută în scrierile lui Ieremia.

5. Ce le spune Ieremia oamenilor să facă și cum se leagă aceasta cu ce fusese scris în Deuteronomul?

Ieremia 7:1-7 _____

Din nou și din nou, în Deuteronomul, Moise a accentuat faptul că existența lor în Canaan era condiționată și că, dacă nu ascultau, nu aveau să rămână în locul pe care Dumnezeu îl alesese pentru ei. Uită-te la avertizarea specifică din Ieremia 7:4, implicația fiind că, deși, într-adevăr, acela era Templul lui Dumnezeu și ei erau poporul ales, nimic din toate acestea nu avea să conteze dacă erau neascultători.

Și ascultarea includea modul în care ei îi tratau pe străini, pe orfani, pe văduve – o idee care se referă direct la cartea Deuteronomul și la unele stipulări ale legământului care prevedeau obligațiile lor: „Să nu te atingi de dreptul străinului și al orfanului și să nu iei zălog haina văduvei” (Deuteronomul 24:17; vezi și Deuteronomul 24:21; 10:18,19; 27:19).

Citește Ieremia 4:4 și compară cu Deuteronomul 30:6. Care este mesajul pentru poporul Israel și cum se aplică el și la poporul lui Dumnezeu de astăzi?

O mare parte din scrierile profeților constă în apeluri la credințioșie. Și nu doar la credințioșie în general, ci în special la credințioșia față de partea pe care o aveau de îndeplinit în cadrul legământului. Cartea Deuteronomul conține tocmai reafirmarea legământului lui Dumnezeu cu Israel. După un ocol de patruzeci de ani, Domnul era acum pe punctul de a împlini mai multe dintre promisiunile Sale – partea Lui din cadrul legământului. Astfel, Moise îi îndeamnă să împlinească și ei responsabilitățile care le reveneau.

6. Ce îi spune Domnul poporului în versetele de mai jos și ce legătură are cu cartea Deuteronomul?

Mica 6:1-8 (vezi și Amos 5:24 și Osea 6:6) _____

Cercetătorii Bibliei au văzut în versetele din Mica ceea ce este cunoscut ca „procesul legământului”, în care Domnul Își judecă poporul, sau îi aduce acuzații, pentru încălcarea legământului. În cazul acesta, Mica spune că Domnul „are o judecată cu poporul Său” (Mica 6:2), în care cuvântul „judecată” („plângere”, în KJV), ebr. *riv*, poate însemna o dispută legală. Cu alte cuvinte, Domnul face o plângere împotriva lor, aceasta fiind o imagine care implică aspectul legal al legământului (pe lângă cel relațional). Nu ar trebui să ne surprindă acest lucru pentru că, la urma urmei, elementul central al legământului era Legea.

Mica împrumută limbajul direct din Deuteronomul: „Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe care ți le dau astăzi, ca să fii fericit” (Deuteronomul 10:12,13). Totuși, în loc să citeze direct, Mica îl modifică, schimbând „litera legii” din Deuteronomul cu „spiritul legii”, care se referă la a fi drept și îndurător.

Aici pare să fie vorba de faptul că, indiferent de aspectul exterior al religiei și al pioșeniei (o mulțime de jertfe de animale), nu în aceasta consta relația de legământ a lui Israel cu Dumnezeu. La ce bun toată această evlavie exterioară dacă, de exemplu, „ei poftesc ogoare, pun mâna pe ele, dacă doresc case, le răpesc; asupresc pe om și casa lui, pe om și moștenirea lui” (Mica 2:2)? Israel ar fi trebuit să fie o lumină pentru lume, despre care popoarele să spună cu uimire: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” (Deuteronomul 4:6). Prin urmare, ei trebuiau să se poarte cu înțelepciune și cu pricepere, ceea ce presupunea să-i trateze pe oameni cu dreptate și cu milă.

Una dintre cele mai renumite rugăciuni din Vechiul Testament se află în Daniel 9. După ce a descoperit, citind în cartea lui Ieremia, că timpul pentru „dărâmurile” lui Israel (Daniel 9:2), adică cei șaptezeci de ani, urma să se termine în curând, Daniel a început să se roage cu ardoare.

Și ce rugăciune a fost aceasta! O cerere mișcătoare și plină de lacrimi, în care mărturisește păcatele sale și păcatele poporului său, recunoscând, în același timp, dreptatea lui Dumnezeu în mijlocul nenorocirii care se abătuse asupra lor.

7. Ce teme poți găsi în pasajul de mai jos care se leagă direct de cartea Deuteronomul?

Daniel 9:1-19

Rugăciunea lui Daniel este un rezumat exact al avertizărilor pe care le promise poporul în Deuteronomul, cu privire la consecințele nerespectării părții lor din legământ. De două ori Daniel face referire la „Legea lui Moise” (Daniel 9:11,13), care, cu siguranță, includea Deuteronomul și în cazul acesta s-ar putea să se fi referit în mod specific la el.

După cum se spusese în Deuteronomul, ei fuseseră alungați din țară (vezi Deuteronomul 4:27-31 și Deuteronomul 28) pentru că nu ascultaseră, exact ce spusese Moise că avea să se întâmple (Deuteronomul 31:29).

Cât de tragic a fost și că, în loc ca națiunile din jur să spună despre ei: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput” (Deuteronomul 4:6), Israel a devenit o „ocară” (Daniel 9:16) tocmai pentru acestea.

În toate lacrimile și rugămințile lui, Daniel nu a pus niciodată întrebarea pe care atât de mulți oameni o pun atunci când îi lovește un dezastru: „De ce?” Aceasta pentru că, datorită cărții Deuteronomul, știa exact de ce se întâmplaseră toate. Cu alte cuvinte, Deuteronomul i-a dat lui Daniel (și altor exilați) un context prin care să înțeleagă că răul care venise peste ei nu era un destin orb, o întâmplare nefericită, ci urmarea neascultării lor, cu privire la care fuseseră avertizați.

Dar, și poate cel mai important, rugăciunea lui Daniel exprima realitatea că, în ciuda acelor evenimente, exista speranță. Dumnezeu nu îi abandonase, indiferent cât de mult părea astfel. Deuteronomul le-a oferit nu doar un context pentru înțelegerea situației, ci promisiunea restaurării.

Citește Daniel 9:24-27, profeția despre Isus și despre moartea Lui pe cruce. De ce oare i-a fost dată această profeție lui Daniel (și nouă) în contextul exilului lui Israel și al făgăduinței întoarcerii?

„Mica 6:1-8 este unul dintre cele mai de seamă pasaje din Vechiul Testament. La fel ca Amos 5:24 și Osea 6:6, el rezumă mesajul profeților din secolul al VIII-lea î.Hr. Pasajul începe cu exemplul unei judecății a legământului, în care profetul somează poporul să asculte acuzația pe care Iehova o aduce împotriva lui. Munții și dealurile sunt jurații, pentru că erau acolo de mult timp și fuseseră martori ai modului în care Se purtase Dumnezeu cu Israel. În loc să-i acuze direct pe copiii lui Israel de ruperea legământului, Dumnezeu îi întrebă dacă au vreo acuzație împotriva Lui. «Ce am făcut? Cu ce te-am ostenit?» În fața nedreptății, unii dintre oamenii săraci poate au «obosit în facerea binelui». În prezența oportunităților de a deveni bogați peste noapte, unii proprietari s-ar putea să fi obosit să păzească legile legământului.” – Ralph L. Smith, *Word Biblical Commentary*, Mica–Maleahi, vol. 32, p. 50

„În reforma care a urmat, regele și-a îndreptat atenția să distrugă orice urmă de idolatrie care mai era. Locuitorii țării practicaseră atât de mult obiceiurile popoarelor înconjurătoare, închinându-se chipurilor de lemn și de piatră, încât se părea peste puterea omului de a îndepărta orice urmă a acestor păcate. Dar Iosia a stăruit în străduința lui de a curăța țara.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 401

Studiu la rând:

Evrei 10 – Iacov 3

Evangelizare, subcapitolul „Lucrarea pentru toate clasele sociale”

1. În ce scop trebuie să veghem unii asupra altora?

2. Ce responsabilități ne revin datorită norului „așa de mare de martori”?

3. Care două jertfe Îi plac lui Dumnezeu?

4. În ce domeniu „dacă nu greșește cineva ... este un om desăvârșit”?

5. Prin ce metode predicarea lui Pavel ajungea la toate popoarele?

Text-cheie: Deuteronomul 4:29

I. Privire generală

Fiind prima secțiune din revelația biblică, este de așteptat ca Tora, adică cele cinci cărți ale lui Moise (Pentateuhul), să fie partea din Biblie la care se va face referire cel mai mult în scrierile de mai târziu. Cartea Geneza, cu raportul ei despre evenimentele creării cerurilor și pământului, cu istoria Turnului Babel și, mai ales, cu istoriile patriarhilor și cu aceea a lui Iosif, va rămâne vie în memoria poporului Israel, a profeților și a psalmiștilor. În același fel, celelalte cărți din Pentateuh – Exodul, Leviticul și Numeri – vor fi prezente în serviciul de închinare și vor inspira meditațiile preoților, ale regilor și ale profeților. Pe parcursul acestei săptămâni ne vom concentra asupra cărții Deuteronomul, care a avut asupra evoluției spirituale a poporului lui Israel un impact mai mare decât oricare altă carte a Bibliei. Fiindcă a fost cartea care i-a reamintit poporului despre Lege, Deuteronomul a rămas punctul de referință pentru a începe reformele sau pentru a-i muștra pe oamenii care se rătăciseră de la preceptele Legii.

În cercetarea noastră cu privire la citarea sau menționarea cărții Deuteronomul în scrierile de mai târziu, vom descoperi teme familiare care vor fi reîmprospătate și reorientate potrivit cu noile contexte istorice, pentru a face să fie din nou relevante „cărările cele vechi”.

Temele studiului:

- **Reforma lui Iosia:** Lecții de la un lider credincios.
- **Rugăciunea lui Neemia:** Mai multe adevăruri profunde bazate pe redeșeptare și pe reformă.
- **Rugăciunea lui Daniel:** Deplângerea pierderii.
- **Religia lui Mica:** Despre ce înseamnă cu adevărat religia autentică.

II. Comentariu

Reforma lui Iosia

Mai întâi de toate, întoarcerea radicală la Lege trebuie să fie atribuită caracterului lui Iosia și evlaviei lui profunde. Niciodată în istoria lui Israel nu a mai fost vreun rege atât de aproape de idealul Torei. Idolii care fuseseră acumulați de predecesorii lui au fost „nimiciți cu desăvârșire” de el, potrivit cu idealul cărții Deuteronomul (Deuteronomul 12:2,3). Astfel, Dumnezeu a binecuvântat domnia lui Iosia (639–608 î.Hr.), care a durat mai mult de treizeci de ani, fiind cu mult mai lungă decât domniile celor dinaintea lui. Iosia avea numai opt ani atunci când a devenit rege. În al doisprezecelea an al domniei lui, a luat prima hotărâre ofici-

ală care implica restaurarea templului în Ierusalim, o preocupare care, în mod evident, se află în centrul cărții Deuteronomul (Deuteronomul 12:1-7). Așadar, prima lucrare de restaurare a lui Iosia a privit întregul sistem religios.

Templul din Ierusalim a fost reparat și curățat. Toți idoli canaaniti și asirieni au fost îndepărtați și toată țara a fost implicată în această reconstrucție prin intermediul darurilor. Dar abia în al optsprezecelea an de domnie a avut loc următorul pas. De data aceasta, reforma nu a mai avut legătură doar cu ritualurile, ci a avut un caracter spiritual bine determinat. Când regele l-a întrebat pe marele-preot Hilchia în legătură cu progresul restaurării, Hilchia a descoperit „cartea legii în Casa Domnului” (2 Împărați 22:8). Acest manuscris original scris de Moise i-a fost înmănat lui Șafan, scribul regal. Apoi, el a mers la rege să i-l citească. Potrivit raportului biblic, când Iosia a auzit cuvintele acestei cărți, a fost tulburat, înțelegând că ea vorbea despre mânia lui Dumnezeu și despre blesteme. Împăratul și-a sfâșiat hainele ca un semn al căinței și le-a dat ordine preoților și altor slujbași de la curtea împărătească să o consulte pe profetesa Hulda. Acesta este unul dintre rarele exemple în care un împărat caută la un profet soluția unei probleme. O serie de indicii sugerează că această „carte a legii” era Deuteronomul, în care sunt folosite aceleași cuvinte (compară cu Deuteronomul 31:24-26). Pasajele tulburătoare care îl intrigă și îl răscolesc pe rege sunt, probabil, Deuteronomul 28 și 29, care fac cunoscute cele două căi – calea vieții și calea morții, cu respectivele binecuvântări și blesteme care reprezintă condițiile legământului. De asemenea, ele mai conțin referiri la mânia Domnului (Deuteronomul 29:20) și îndemnul lui Moise către Israel să apuce pe calea cea dreaptă (Deuteronomul 28:13).

Regele Iosia a fost mișcat. De îndată ce lectura s-a încheiat, el a înțeles gravitatea situației și a întreprins imediat o reformă, care a trecut dincolo de niște simple măsuri cultice, transformându-se într-o trezire spirituală profundă în toată țara. Iosia a reafirmat centralizarea cultului la Ierusalim și reforma lui a ajuns dincolo de granițele lui Iuda, până la Israelul din nord. Datorită cărții Deuteronomul, el a putut să promoveze unitatea spirituală a poporului, o realizare de care niciun rege nu mai fusese în stare vreodată.

De discutat și de meditat: Ce metode a folosit Iosia ca să trateze problema lipsei de unitate care divizase poporul lui? Care a fost atitudinea personală a lui Iosia când a adresat chemarea la pocăință?

Rugăciunea lui Neemia

Asemenea reformei lui Iosia, și reforma lui Neemia a fost declanșată de citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Și în cazul acesta poporul a citit din aceeași „carte a Legii” (Neemia 9:3), în același context spiritual al unei nevoi inten-

se după pocăință (Neemia 9:1,2). Adunarea și postul special au avut loc „în a douăzeci și patra zi a aceleiași lună [luna a șaptea]” (Neemia 9:1; compară cu Neemia 8:14). Aceasta s-a întâmplat cu ocazia Zilei Ispășirii, o zi de smerire, urmată imediat de perioada festivă a Sărbătorii Corturilor, care includea și „a opta zi” a sărbătorii (ziua a douăzeci și treia), adunarea care încheia sărbătoarea (compară cu Neemia 8:18; Leviticul 23:39). Să reținem că aceasta este aceeași perioadă de douăzeci și patru de zile în timpul căreia Daniel postea și era în jale (Daniel 10:1-3).

Rugăciunea lui Neemia este plină de referiri la cartea Deuteronomul. Ea începe cu o binecuvântare și o invocare a Creatorului, „care este mai presus” (Neemia 9:5; compară cu Deuteronomul 6:4) și care a creat „cerurile cerurilor” (Neemia 9:6). Aceasta este o expresie la superlativ, care indică cel mai înalt loc al locuinței lui Dumnezeu, unde își au sălașul îngerii Săi, „oștirea cerului”, care l se închină (Deuteronomul 10:14; compară cu 1 Împărați 8:27). Rugăciunea continuă cu o aducere-aminte a legământului – tema de bază în jurul căreia este structurată cartea Deuteronomul – și a tot ce a făcut Dumnezeu pentru Israel: modul în care le-a purtat de grijă în timpul celor patruzeci de ani prin pustie (Neemia 9:21; compară cu Deuteronomul 2:7; 8:4; 29:5), răspunsul încăpățânat și răzvrătit al copiilor lui Israel, care și-au înțepenit grumazul (Neemia 9:16; compară cu Deuteronomul 1:26-33; 31:27). Ei nu s-au pocăit de faptele lor nelegiuite (Neemia 9:35; compară cu Deuteronomul 28:45-47). Astfel, Neemia deplânge faptul că poporul lui Dumnezeu culege acum roadele neascultării din trecut și se află sub blestemul legământului (Neemia 9:35-37; compară cu Deuteronomul 28:47,48).

Neemia își încheie rugăciunea cu un ultim gând legat de taina legământului. Expresia ebraică *ubekol zo't*, cu care începe concluzia lui Neemia și care este tradusă cu conjuncția adversativă „dar”, este o expresie idiomatică ce înseamnă „și cu toate acestea”. Neemia este uimit de paradoxul acestui legământ, care este făcut în ciuda neleguirii împăraților, prinților și preoților (Neemia 9:34,37).

De meditat și de discutat: De ce locuința lui Dumnezeu este numită „cerurile cerurilor”? De ce Neemia începe cu referirea la Dumnezeu Creator și cu închinarea pe care oștirea cerului l-o oferă?

Rugăciunea lui Daniel

Asemenea lui Neemia, și profetul Daniel, care trăiește în aceeași atmosferă de rugăciune și de jale, citește în „Legea lui Moise” și se tânguiește din cauza nenorocirilor care s-au abătut peste poporul lui Dumnezeu ca urmare a lipsei lor de credincioșie (Daniel 9:13; compară cu Deuteronomul 28:15-68).

Religia lui Mica

Mica își începe discursul la fel ca Moise, cu aceeași întrebare emoționantă: „Și ce alta cere Domnul de la tine...?” (Mica 6:8; compară cu Deuteronomul 10:12). Această întrebare constituie una dintre cele mai importante preocupări legate de religie. Cum pot oamenii să se apropie de Dumnezeu și să răspundă așteptărilor Sale? Răspunsul tradițional ar fi: jertfe, daruri scumpe, fapte bune pentru El. Răspunsul lui Mica, asemenea celui oferit de Moise, nu se referă la oferirea de daruri exterioare din partea închinătorului, ci implică „să faci dreptate, să iubești mila” față de oamenii în nevoie (Mica 6:8). Mica evocă în cuvintele sale mesajul cărții Deuteronomul. Expresia „să faci dreptate” și cuvântul-cheie „dragoste” sunt comune ambelor texte. Mica nu spune că jertfele și darurile sunt greșite, ci că toate actele religioase n-au nicio valoare fără relația corespunzătoare cu Dumnezeu și cu semenii.

De discutat și de meditat: Potrivit exemplelor lui Iosia, Neemia și Daniel, care este prima cerință pentru a începe procesul pocăinței? De ce consultarea profeților (Moise, Hulda, Ieremia etc.) a fost necesară pentru a da naștere la pocăință în viața poporului lui Dumnezeu și pentru a aduce binecuvântările Sale?

III. Aplicație

Divizări

Ești un lider al bisericii și suferi când vezi divizare în comunitatea ta. Alege una dintre opțiunile următoare:

- Lei partea unuia dintre grupuri și acuza celălalt grup spunând că este greșit.
- Asculți ambele grupuri, recunoști unde au dreptate și le ajuți să vadă valorile celuilalt grup.
- Îți dai seama că ești parte din problemă și chemi ambele „tabere” să se roage cu tine, analizând dacă nu cumva ai greșit în cadrul disputei.

Biserica locală

Care ar trebui să fie reacția ta față de domeniile din viața bisericii locale în care ea nu trăiește lumina care i-a fost dată? Care sunt cele mai bune modalități de a căuta să faci o reformă? Ce principii putem extrage din aceste relatări pe care să le aplicăm în propria biserică?

Deuteronomul în Noul Testament

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu _____ .»” (Matei 4:4)

Noul Testament este îmbibat cu Vechiul Testament. Aceasta înseamnă că scriitorii inspirați ai Noului Testament au citat din scriitorii inspirați ai Vechiului Testament ca o sursă de autoritate. Isus Însuși a spus: „Este scris” (Matei 4:4), care însemna: „Este scris în Vechiul Testament”; și tot El a spus că trebuie „să se împlinescă Scripturile” (Marcu 14:49), referindu-Se la Scripturile Vechiului Testament. Și când Isus S-a întâlnit cu cei doi ucenici pe drumul spre Emaus, în loc să facă o minune pentru a le arăta cine era El, „a început de la Moise și de la toți prorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24:27).

Fie că citează direct din Vechiul Testament sau fac aluzii și referiri la întâmplări sau profeții, scriitorii Noului Testament folosesc în mod constant Vechiul Testament pentru a-și susține și chiar pentru a-și justifica afirmațiile.

Printre cărțile Vechiului Testament care au fost deseori citate sau la care s-a făcut referire s-a numărat și Deuteronomul (alături de Psalmii și Isaia). Matei, Marcu, Luca, Faptele apostolilor, Ioan, Romani, Galateni, 1 și 2 Corinteni, Evrei, Epistolele pastorale și Apocalipsa, toate fac referire la Deuteronomul.

Săptămâna aceasta vom analiza câteva dintre aceste exemple și vom vedea ce adevăr, adevărul prezent, putem extrage din ele.

1. Cum a răspuns Isus la ispitele lui Satana în pustie și care este lecția importantă pe care o putem lua pentru noi din răspunsul Lui?

Matei 4:1-11 _____

Isus nu S-a contrazis cu Satana și nici nu a intrat într-o dezbateră cu el. Mântuitorul doar a citat din Scripturi, deoarece, fiind Cuvântul lui Dumnezeu, el este „viu și lucrător, mai tăietor decât o sabie cu două tășuri” (Evrei 4:12). Și, în fiecare caz, Cuvântul pe care El l-a citat a fost din Deuteronomul. Ce interesant este că Isus, în pustie, a ales să citeze texte care îi fuseseră date lui Israel tot în pustie!

În prima ispitire, Isus face referire la Deuteronomul 8:3. Moise le povestise copiilor lui Israel din vechime despre modul în care Domnul Se îngrijise de ei în toți acei ani de peregrinări, dându-le inclusiv mană – totul fiind parte dintr-un proces de șlefuire prin care Domnul căuta să-i învețe lecții spirituale. Și printre aceste lecții se număra și aceea că „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. *Dumnezeu te-a hrănit cu pâine fizică, dar El poate să-ți dea și hrană spirituală. Nu o poți lua pe prima fără s-o iei și pe a doua.* Isus a folosit imaginea pâinii ca o tranziție spre Deuteronomul și pentru a-l muștra pe Satana și îndoiala pe care acesta încerca să l-o insuflă.

La a doua ispită, Isus merge înapoi la Deuteronomul 6:16, unde Moise a îndreptat atenția poporului spre răzvrătirea de la Masa (vezi Exodul 17:1-7), spunând: „Să nu ispitiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, cum L-ați ispitit la Masa.” Termenul pentru „a ispitit” poate să însemne și „a încerca” sau „a testa”. Domnul le descoperise deja de nenumărate ori puterea și bunăvoința Lui de a se îngriji de ei; și totuși, în momentul în care a venit necazul, ei au strigat: „Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?” (Exodul 17:7). Și din această întâmplare S-a inspirat Isus, din Cuvântul lui Dumnezeu, ca să-l muștre pe Satana.

La a treia ispită, Satana caută să-L determine pe Hristos să i se închine. Isus îl muștră pe Satana și îl duce înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu din Deuteronomul, unde Domnul Își avertizase poporul cu privire la ce avea să se întâmple dacă se îndepărta de El și se închina la alți dumnezei. „Să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să-l slujești” (Deuteronomul 6:13).

Cum putem învăța să luăm mai multă putere pentru viața noastră din studiul personal al Cuvântului lui Dumnezeu, ca să reflectăm pe deplin caracterul lui Isus și, asemenea Lui, să rezistăm ispitelor lui Satana?

În Deuteronomul 10, Moise povestește istoria lui Israel și din nou folosește acele întâmplări pentru a îndemna poporul la credincioșie.

2. Care este mesajul esențial adresat poporului în versetele următoare și de ce este el relevant pentru biserica lui Dumnezeu de astăzi?

Deuteronomul 10:17-19 _____

Expresia „care nu caută la fața oamenilor” este tradusă dintr-o figură de stil ebraică a cărei semnificație literală este: El nu „ridică fața omului ca să se uite la el”. Se crede că expresia deriva dintr-un cadru juridic în care, în instanță, judecătorul sau regele vedea fața celui judecat și, pe baza statutului acestuia (o persoană importantă sau cineva ne semnificativ), emitea un verdict. Aici, în Deuteronomul, implicația este că Domnul nu îi tratează pe oameni în felul acesta, în ciuda puterii și a autorității Sale supreme. El este drept cu fiecare om, indiferent de statutul lui. Desigur, acest adevăr a fost descoperit în viața lui Isus și în modul în care El i-a tratat chiar și pe cei mai disprețuiți din societate.

3. Cum se inspiră textele de mai jos din Deuteronomul 10:17?

Faptele 10:34 _____

Romani 2:11 _____

Galateni 2:6 _____

Efeseni 6:9 _____

Coloseni 3:25 _____

Oricât de variate ar fi circumstanțele în fiecare dintre aceste referințe (în Efeseni, Pavel le spune stăpânilor să fie atenți la modul în care se poartă cu sclavii; în Romani, el spune că, atunci când vine vorba despre mântuire și condamnare, nu există nicio diferență între evrei și neamuri), toate fac referire la Deuteronomul și la ideea că Dumnezeu „nu se uită la fața omului”. Și dacă El nu face astfel, cu siguranță nici noi nu ar trebui să facem.

Putem vedea o descoperire a Evangheliei în special în modul în care Pavel folosește Deuteronomul în Romani: toți suntem ființe căzute, care avem nevoie de harul salvator al lui Dumnezeu. Și vestea bună este că, indiferent de statutul nostru, tuturor ne este oferită mântuirea în Isus Hristos.

Cât de des, chiar în mod subtil, „te uiți la fața oamenilor” și de ce crucea ne arată cât este păcătoasă atitudinea aceasta?

4. Ce spune Pavel în versetele următoare, care este relevant și pentru noi, astăzi? Cum folosește el Deuteronomul 27:26 și 21:22,23 pentru a-și susține ideea?

Galateni 3:1-14

Din nefericire, este ceva obișnuit în creștinism să se folosească această epistolă ca o justificare pentru a nu ține Legea, Cele Zece Porunci. Firește, argumentul acesta este folosit, de fapt, ca un motiv pentru a nu ține porunca a patra, de parcă păzirea acelei singure porunci, spre deosebire de celelalte nouă, ar fi o expresie a legalismului despre care tratează Pavel aici.

Și totuși, Pavel nu vorbea împotriva Legii și, cu siguranță, nimic din acest pasaj nu ar putea justifica în vreun fel călcarea poruncii despre Sabat. Cheia poate fi găsită în Galateni 3:10, unde Pavel scrie că „toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt un blestem” și apoi el citează Deuteronomul 27:26. Problema nu este ascultarea de Lege, ci „bizuirea pe Lege”.

Pavel vrea să spună că noi nu suntem salvați prin faptele Legii, ci prin moartea lui Hristos în locul nostru, care ne este atribuită prin credință. Aici, accentul cade pe ce a făcut Hristos pentru noi la cruce. Și, pentru a demonstra acest lucru, el face referire din nou la Deuteronomul, de data aceasta la Deuteronomul 21:23. Pavel spune ca Isus: „Este scris”, arătând autoritatea Vechiului Testament, și acum citează dintr-un text referitor la cazul în care cineva care a comis o infracțiune capitală și a fost condamnat pentru ea a fost atârnat pe lemn, poate ca un exemplu pentru a-i descuraja pe ceilalți.

Totuși, Pavel folosește imaginea aceasta ca un simbol pentru moartea lui Hristos în locul nostru: Hristos a devenit un „blestem pentru noi” prin faptul că S-a confruntat cu blestemul Legii, și anume moartea, cu care toți oamenii vor trebui să se confrunte, pentru că toți au călcat Legea. Dar vestea bună a Evangheliei este că blestemul care ar fi trebuit să fie al nostru a devenit al Său la cruce, „ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit” (Galateni 3:14).

Sau, după cum scria Ellen G. White: „Nimeni altul, ci numai Hristos putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 63

Gândește-te cum ar fi să primești pedeapsa dreaptă pentru oricare dintre greșelile pe care le-ai comis. Cu toate acestea, Hristos a purtat pedeapsa pentru greșelile noastre pentru ca noi să nu mai fim nevoiți să o purtăm. Care ar trebui să fie răspunsul tău la sacrificiul Lui?

De nenumărate ori, Domnul îi avertizase pe copiii lui Israel să nu se ia după obiceiurile popoarelor din jur. Dimpotrivă, ei trebuiau să fie martori pentru acele națiuni (Deuteronomul 4:6-8). În Deuteronomul 18:9-14, Moise îi avertizează din nou cu privire la practicile specifice ale acestora, care erau o „urâciune înaintea Domnului” (Deuteronomul 18:12). În contextul de atunci, el le spune că ei trebuie să fie „fără pată” sau să se țină „în totul totulului tot numai de Domnul” (Deuteronomul 18:13).

5. Ce le spune Moise israeliților în Deuteronomul 18:15-19? Apoi compară cu Faptele 3:22 și 7:37. Cum aplică Petru și Ștefan textul din Deuteronomul 18:18?

Referindu-se la legământul de la Sinai, Moise vorbește despre modul în care, la momentul dării Legii lui Dumnezeu (Exodul 20:18-21), copiii lui Israel au vrut ca el să se poarte ca un mediator, ca un mijlocitor între ei și Dumnezeu. Atunci le-a promis Moise, de două ori (Deuteronomul 18:15,18), că Domnul le va ridica un proroc ca el. Printre altele și dat fiind contextul, ideea era că acest profet „ca Moise” avea să fie un mijlocitor între ei și Domnul.

Multe secole mai târziu, atât Petru, cât și Ștefan citează textul acesta cu referire la Isus. Pentru Petru, Isus era împlinirea a ce fusese spus „prin gura tuturor sfinților Săi proroci” (Faptele 3:21) și, prin urmare, liderii trebuiau să asculte de El și de cuvântul Lui. Cu alte cuvinte, Petru folosește acest text, despre care evreii știau, și îl aplică direct la Isus, cu gândul că ei aveau nevoie să se pocăiască pentru ce Îi făcuseră lui Isus (Faptele 3:19).

După aceea, în Faptele 7:37, când Îl vestea pe Isus, deși într-un context diferit de cel al lui Petru, Ștefan a făcut și el referire la bine-cunoscuta făgăduință și a afirmat că ea arăta spre Isus. Ștefan spunea că Moise, în rolul lui în istorie și în conducerea evreilor, Îl prefigurase pe Isus. Altfel spus, așa cum făcuse și Petru, Ștefan căuta să le arate oamenilor că Isus era împlinirea profeției și că ei trebuiau să asculte de El. Contrar învinuirii care i-a fost adusă, și anume că a rostit „cuvinte de hulă împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu” (Faptele 6:11), Ștefan L-a proclamat pe Isus ca fiind Mesia, o împlinire directă a ceea ce promisese Dumnezeu prin Moise.

Cum ne arată aceste versete locul central ocupat de Isus în întreaga Biblie și de ce înțelegerea noastră trebuie fie, de asemenea, hristocentrică?

Cartea Evrei, în toată profunzimea și în caracterul ei sublim, a fost, în multe privințe, doar un lung îndemn adresat creștinilor evrei. Și îndemnul acesta a fost: *Rămâneți credincioși Domnului!*

Desigur, această credințioasă ar trebui să izvorască din dragostea noastră pentru Dumnezeu, pentru ce este El, pentru caracterul și bunătatea Lui, cel mai grăitor exprimate la cruce. Totuși, uneori, ființele umane au nevoie să li se aducă iarăși aminte care vor fi teribilele consecințe ale îndepărtării de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, avem nevoie să ne reamintim că, în final, dacă nu acceptăm ce a făcut Isus pentru noi, faptul că a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre, va trebui să o plătim noi înșine, și aceasta înseamnă „plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 22:13), urmată de pieirea veșnică.

6. Ce spune Pavel în aceste versete și cum se aplică și la noi, astăzi?

Evrei 10:28-31

Interesant este că, pentru a-i îndemna pe credincioșii evrei să îi rămână loiali lui Dumnezeu, Pavel citează din Deuteronomul. El folosește ilustrația din Deuteronomul 17:6 pentru a sublinia că, dacă lipsa de credințioasă a putut să conducă la moarte sub vechiul legământ, „cu atât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului?” (Evrei 10:29). Cu alte cuvinte, voi aveți mai multă lumină și mai mult adevăr decât au avut ei și știți despre sacrificiul Fiului lui Dumnezeu pentru păcatele voastre; astfel, dacă renunțați la credința voastră, condamnarea voastră va fi mai are decât a lor.

Apoi, Pavel se întoarce imediat la cartea Deuteronomul, de data aceasta la Deuteronomul 32:25, ca să-și susțină argumentația. Având în vedere ce le fusese oferit în Hristos și marea purtare de grijă pe care o arătase față de ei, Domnul, care a zis: „răzbunarea este a Mea”, „va judeca pe poporul Lui” pentru apostazia lui și pentru lipsa lui de credințioasă. La urma urmei, El i-a judecat pe părinții lor, care nu beneficiaseră de privilegiile pe care le aveau acești evrei din perioada Noului Testament, și anume revelația mai cuprinzătoare despre dragostea lui Dumnezeu descoperită la cruce. Astfel, în esență, Pavel spunea: *Aveți grijă!*

„Domnul va judeca pe poporul Lui” (Deuteronomul 32:36). Care este singura ta nădejde la judecată? (Vezi Romani 8:1.)

După cum Vechiul Testament se citează pe sine (adică unii profeți, de exemplu, citau sau făceau referire la texte din cele cinci cărți ale lui Moise), și Noul Testament este plin de citate directe, de referiri și de aluzii la Vechiul Testament. Cărțile Psalmii, Isaia și Deuteronomul sunt printre cele mai citate. De asemenea, deseori scriitorii Noului Testament citau din ce este cunoscut sub denumirea de Septuaginta (LXX), uneori numită și „Vechiul Testament grecesc”, care era cea mai veche traducere grecească a Bibliei ebraice. Primele cinci cărți ale Bibliei, cunoscute sub numele de Tora sau Pentateuh, au fost traduse în secolul al III-lea î.Hr., iar restul Vechiului Testament, cam prin secolul al II-lea î.Hr.

De asemenea, se mai pot învăța o mulțime de lucruri despre interpretarea Bibliei din modul în care scriitorii inspirați ai Noului Testament au folosit Vechiul Testament. Și o primă lecție pe care am putea-o învăța este că scriitorii Noului Testament nu au ridicat niciodată vreo întrebare în legătură cu autenticitatea sau cu autoritatea cărților Vechiului Testament. De exemplu, nimic din scrierile lor nu scoate la iveală vreo îndoială cu privire la istoricitatea relatărilor din Vechiul Testament, de la existența lui Adam și a Evei și căderea lor în păcat, la potop sau la chemarea lui Avraam ș.a.m.d.

Studiu la rând:

Iacov 4 – 1 Petru 5 Evanghelizare, subcapitolul „Lucrarea pentru oamenii înstăriți și cu influență”

1. De unde vin luptele și certurile între noi?

2. Până când suntem îndemnați să fim „îndelung răbdători”?

3. Spre cine privesc ochii Domnului?

4. Ce spune Petru despre beții, ospete și chefuri?

5. Care trei aspecte trebuie să existe mai mult în lucrarea lui Dumnezeu?

Text-cheie: Matei 4:4

I. Privire generală

Deuteronomul este una dintre cele patru cărți ale Vechiului Testament (Geneza, Deuteronomul, Psalmii și Isaia) printre cele mai citate în Noul Testament. Potrivit specialiștilor în Biblie, Deuteronomul este cartea din care Isus a citat cel mai mult, în special în momentele cruciale ale misiunii Lui mesianice. Motivul popularității ei are legătură cu genul în care este scrisă, asemena unei predici, cu tonul pedagogic și cu învățătura ei teologică. Moise nu doar citează legile; el le comentează și scoate la iveală conținutul lor teologic și scopul lor profund, pentru a le aplica în viața israeliților.

Deuteronomul conține multe învățături care vor constitui principiile teologice fundamentale ale credinței creștine. Aici găsim tensiunea teologică dintre rigoarea Legii și vestea bună a harului lui Dumnezeu. Pavel extrage din această carte ideea că Legea descoperă păcatul (Romani 7:7) și că neprihănirea se câpătă doar prin credință (Romani 1:17; 10:6,8,17; compară cu Deuteronomul 30:12-14), precum și speranța că, într-o zi, poporul lui Dumnezeu va fi una cu neamurile (Romani 15:10; compară cu Deuteronomul 32:43). Iată de ce Deuteronomul a fost comparat cu Epistola către romani, din Noul Testament. Studiul din această săptămână este dedicat locului și semnificației cărții Deuteronomul în Noul Testament.

Temele studiului:

- **Stă scris:** Isus folosește Cuvântul lui Dumnezeu.
- **Trăiește prin Cuvânt:** O lecție profundă despre locul în care oamenii își pot găsi sursa vieții și existenței lor.
- **Legea și harul:** Modul în care Noul Testament folosește Deuteronomul pentru a explica Legea și harul.
- **Un proroc ca mine:** Isus arată înapoi spre Deuteronomul, care a arătat înainte spre El.

II. Comentariu

Studierea cărții Deuteronomul din perspectiva Noului Testament oferă o teologie cuprinzătoare și echilibrată. Ea ne învață despre nevoia vitală după Cuvântul lui Dumnezeu, prin care trăim. Vom aprecia valoarea principiului „Este scris” și nevoia stringentă după Cuvântul lui Dumnezeu. Vom înțelege mai bine interacțiunea dintre Lege și har și, astfel, vom îmbunătăți relația noastră cu Dumnezeu dreptății și al harului. Vom crede în profețiile mesianice.

Stă scris

Faptul că Isus folosește expresia „Este scris” (Matei 4:4) pentru a-și introduce citările din Deuteronomul arată clar că, din perspectiva Lui, cartea aparține corpusului Scripturilor inspirate. Aceasta este o expresie tehnică deja folosită în timpurile Vechiului Testament (Iosua 1:8; 1 Împărați 2:3; Neemia 10:34 etc.) și mai târziu în Noul Testament (Marcu 9:13; Faptele 1:20; 1 Corinteni 1:19 etc.) cu referire la autoritatea Scripturilor. Forma pasivă a verbului reprezintă intenția gramaticală de a sugera subiectul divin din spatele acestor scrieri.

Este interesant că nu doar Isus, ci și Satana face referire la Scripturile inspirate și ambii folosesc expresia convențională „Este scris” pentru a-și introduce citatele. Dar numai Isus arată spre Dumnezeu, nu și Satana. Diavolul se concentrează doar pe minuni și Dumnezeu nu este important în teologia lui. Isus, pe de altă parte, se concentrează pe Dumnezeu, Singurul la care ar trebui să ne închinăm (Matei 4:10). Căci este posibil să cunoaștem bine Scripturile și să cităm tot timpul din ele și, cu toate acestea, să-L ignorăm sau chiar să-L respingem pe Dumnezeul care le-a inspirat.

Trăiește prin Cuvânt

Când, la sfârșitul celor patruzeci de zile de post în pustie Isus a fost ispitit de Satana să transforme pietrele în pâine – o aluzie la minunea cu mana –, El a citat un verset din Deuteronomul, în care Moise le-a vorbit israeliților, la sfârșitul celor patruzeci de ani în pustie: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4; compară cu Deuteronomul 8:3). Acest verset se referă, desigur, la Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum a fost înțeles de Septuaginta (prima traducere grecească a textului ebraic) și cum este citat în Noul Testament grecesc. Dar textul ebraic implică mai mult decât cuvintele care ies din gura lui Dumnezeu. Acesta spune, literal: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura lui Dumnezeu” (Deuteronomul 8:3).

De asemenea, versetul ebraic face aluzie și la crearea ființelor umane de către Dumnezeu (Geneza 2:7). Moise sublinia că din gura lui Dumnezeu, nu din pâine, primesc oamenii viața. Era important ca israeliții să înțeleagă această lecție. Răsfățați prin mana care le era dată regulat și sigur, israeliții s-au obișnuit cu această resursă naturală și, într-adevăr, este posibil să fi uitat că venea de la Dumnezeu. Isus îi reamintește lui Satana că nici măcar puterea minunii nu era ceea ce conta, ci Dumnezeu Însuși.

Legea și harul

La fel ca în Deuteronomul, apostolul Pavel înalță atât Legea, cât și harul, deși avertizează împotriva înțelegerii greșite a celor două principii. Când Pavel

analizează blestemele din Deuteronomul împotriva acelor care țin Legea (Galateni 3:10; compară cu Deuteronomul 27:26), el insistă că nu Legea în sine îi va mântui pe cei care cred. Pavel le argumentează galatenilor că nu ar trebui să se încreadă în Lege în ce privește mântuirea, deoarece rigoarea Legii îi va face, de fapt, vrednici de moarte. Efortul lor omenesc de a asculta de Lege este condamnat să eșueze și, prin urmare, să facă să intre în vigoare blestemul. Totuși, Pavel continuă: „Cine face aceste lucruri va trăi prin ele”, cu referire la legile lui Moise (Deuteronomul 4:2; compară cu Leviticul 18:5).

Motivul din spatele acestui paradox rezidă nu doar în valoarea Legii, ci și în credința în harul lui Dumnezeu: „Cel neprihănit prin credință va trăi” (Galateni 3:11), un principiu preluat din Geneza 15:6. Apoi, Pavel explică și oferă cheia pentru acea „contradicție”: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii” (Galateni 3:13), care este legat de păzirea Legii. Pavel nu promovează respingerea Legii, ci, dimpotrivă, întărește nevoia de Lege. Deși vom trăi după Lege, tocmai această viață de credincioșie ne va duce la credința în Isus Hristos, care a murit pentru eșecul păcătosului. Dar suntem sortiți să suferim blestemul atunci când ne bazuim doar pe faptele Legii făcute de noi, excluzând dimensiunea milei (Evrei 10:28; compară cu Deuteronomul 17:2-6; 19:15; Evrei 10:30; compară cu Deuteronomul 32:35,36). Astfel, va fi chiar mai rău dacă ignorăm îndurarea lui Dumnezeu și respingem sau „insultăm” Duhul harului care a fost manifestat la cruce (Evrei 10:29).

Un proroc ca mine

Când, sub inspirație, Moise prezice venirea unui proroc ca el (Deuteronomul 18:15-19), nu se referă doar la venirea în viitor a profeților în general. Au mai fost profeți înainte de Moise (Geneza 20:7; 37:5-9; Numeri 11:25). Moise îl are în vedere pe viitorul Mesia, la fel cum profeții de mai târziu au vestit despre El. Așadar, când Isus a venit și a făcut minunea extraordinară de înmulțire a pâinilor, evreii și-au amintit imediat de minunea manei și s-au gândit că prorocul „ca Moise” venise (Ioan 6:14). Nu este de mirare că Petru și Ștefan, care știau despre această profeție mesianică, au folosit-o ca argument pentru a-i convinge pe evreii din acea vreme care așteptau un Proroc ca Moise (Faptele 3:22,23).

III. Aplicație

Cum aplici Scripturile?

Gândește-te la următoarele exemple de bună cunoaștere a Scripturilor, dar fără a lua în serios natura lor inspirată:

- **Aplicația hermeneutică:** Unii pun la îndoială adevărul istoric, etic și teologic al textului și/sau interpretează Scripturile din punctul de vedere al propri-

ilor presupoziii culturale (teorii evoluționiste, presiune socială și politică etc.). Ce pericol reprezintă acest fel de gândire pentru credința unui om? Care este remediul?

- **Aplicația existențială.** Unii cred că Scripturile nu au un impact asupra vieții personale și profesionale, de parcă Dumnezeu Scripturilor (Vechiul și Noul Testament) ar fi doar un Dumnezeu dintr-un alt timp, care nu are nimic de-a face cu viața noastră de fiecare zi și cu lumea actuală. Cum s-ar putea ca pentru gânditorul existențial Dumnezeu și Scripturile să devină mai relevante?

Cum păzești legile din Biblie?

- **Sabatul.** Ce poți face ca să te pregătești pentru sosirea Sabatului de la începutul săptămânii, astfel încât să poți trăi această zi ca pe un timp de bucurie, ca pe un dar de la Dumnezeu pentru tine, și nu ca pe o corvoadă?

- **Zecimea.** Te plângi când trebuie să pui deoparte din salariul tău pentru Dumnezeu? De ce crezi că se întâmplă asta? Ce poți face pentru a-ți redefini atitudinea față de zecime?

Cum înțelegi profețiile mesianice?

Discută cu grupa ta următoarele răspunsuri:

- Ca preziceri reale, care au fost înțelese ca atare de profetul care le-a rostit.
- Ca reflecții care se aplică doar la situațiile de atunci.
- Ca profeții cu dublă aplicație (trecută și viitoare), reinterpretate de scriitorii Noului Testament.

Învierea lui Moise

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Arhanghelul Mihail, când se împotriva Diavolului și se certa cu el _____, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui _____, ci doar a zis: «Domnul să te mustre!»” (Iuda, vers. 9)

După cum am văzut de-a lungul întregului trimestru, Moise este personajul central dintre oameni, în cartea Deuteronomul. Viața, caracterul și mesajul lui străbat întreaga carte. Deși Deuteronomul este despre Dumnezeu și despre dragostea Lui pentru ‘am yisra’el, poporul Israel, Dumnezeu l-a folosit deseori pe Moise pentru a-și descoperi această dragoste și pentru a-i vorbi poporului Său.

Acum, când suntem aproape de finalul acestui trimestru, la încheierea studiului nostru despre cartea Deuteronomul, am ajuns și la sfârșitul vieții lui Moise, cel puțin al vieții lui de aici, de pe pământ.

Ellen G. White a redat astfel: „Moise știa că trebuie să moară singur; niciunui prieten pământesc nu-i era îngăduit să-i slujească în ceasurile de pe urmă. Scenele viitoare erau învăluite în mare taină și solemnitate și inima lui se zbătea, dându-se înapoi din fața lor. Cea mai grea încercare pentru el era despărțirea de poporul grijii și al iubirii sale – poporul cu care își unise viața și interesele atâta timp. Dar învățase să se încreadă în Dumnezeu și, cu credință necondiționată, s-a predat, împreună cu poporul, iubirii și îndurării Sale.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 470–471

După cum viața și slujirea lui Moise au descoperit multe despre caracterul lui Dumnezeu, la fel au făcut și moartea și învierea lui.

De nenumărate ori, chiar și în mijlocul apostaziei și al pribegiei lor prin pustie, Dumnezeu le-a purtat de grijă în mod miraculos copiilor lui Israel. Altfel spus, oricât de lipsiți de merite erau (și de multe ori au rămas așa), harul lui Dumnezeu s-a revărsat peste ei.

Pe lângă abundența de hrană pe care Domnul le-a oferit-o în mod miraculos în pustie, o altă manifestare a harului Său a fost apa, fără de care ei ar fi pierit repede, mai ales într-un deșert arid și fierbinte. Vorbind despre experiența aceea, Pavel a scris: „Și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stânca era Hristos” (1 Corinteni 10:4). Ellen G. White a adăugat că „ori de câte ori, în călătoriile lor, aveau nevoie de apă, acolo, din despicătura stâncii, apa țâșnea în șuvoi lângă tabăra lor.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 411

1. Citește Numeri 20:1-13. Ce s-a întâmplat aici și cum înțelegem pedeapsa Domnului în dreptul lui Moise?

Pe de o parte, nu este greu să vedem și să înțelegem frustrarea lui Moise. După tot ce făcuse Domnul pentru ei, semnele, minunile și eliberarea miraculoasă, iată-i, în sfârșit, la granițele Țării Promise. Și apoi, ce s-a întâmplat? Dintr-odată rămân fără apă și încep să conspire și să cârtească împotriva lui Moise și a lui Aaron. Cumva Domnul nu mai putea să le dea apă acum așa cum făcuse de atâtea ori înainte? Bineînțeles că putea, și urma să o facă din nou.

Cu toate acestea, să analizăm cuvintele lui Moise în timp ce lovește stânca, și încă de două ori: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” (Numeri 20:10). Aproape că se poate auzi mânia din vocea lui, căci el începe prin a-i numi „răzvrătiți”.

Problema nu a fost atât de mult legată de mânia lui în sine, care era destul de aprinsă, dar de înțeles; însă el a zis: „Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”, de parcă el sau oricare altă ființă omenească ar fi putut scoate apă din stâncă. În mânia lui, Moise a părut că uită pe moment că numai puterea lui Dumnezeu, care lucra printre ei, putea să facă o asemenea minune. El, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știe lucrul acesta.

Cât de des spunem sau facem anumite lucruri într-un acces de mânie, chiar dacă pe moment considerăm că mânia este justificată? Cum putem învăța să ne oprim, să ne rugăm și să căutăm puterea lui Dumnezeu pentru a spune și a face ce este bine înainte să spunem și să facem ce este rău?

2. Citește din nou Numeri 20:12,13. Ce motiv specific îi dă Domnul lui Moise pentru interdicția de a trece dincolo de Iordan? (Vezi și Deuteronomul 31:2 și 34:4.)

Potrivit acestui text, păcatul lui Moise era mai mult decât încercarea de a-l lua locul lui Dumnezeu – ceea ce oricum era destul de grav. El a manifestat și lipsă de credință, care, pentru cineva ca Moise, era de nescuzat. La urma urmei, acesta era bărbatul care, de la rugul aprins (Exodul 3:2-16) în continuare, avusese o experiență cu Dumnezeu, spre deosebire de majoritatea celorlalți; și totuși, conform textului, Moise nu a crezut în Domnul, adică a dat dovadă de lipsă de credință în ce spusese El. Drept urmare, a dat greș în a-L sfinți înaintea copiilor lui Israel. Cu alte cuvinte, dacă Moise și-ar fi păstrat calmul și ar fi făcut ce era drept, manifestând credință și încrezându-se în Dumnezeu în mijlocul apostaziei lor, el L-ar fi slăvit pe Domnul înaintea poporului și ar fi fost iarăși un exemplu pentru ei despre ce însemnau credința și ascultarea.

De asemenea, observă și modul în care Moise a nesocotit ce îi spusese Domnul în mod specific să facă.

3. Citește Numeri 20:8. Ce îi spusese Domnul lui Moise să facă și ce a făcut Moise, în schimb? (Numeri 20:9-11)

În versetul 9 îl vedem pe Moise luând toiagul, „cum îi poruncise Domnul”. Până aici, toate bune. Dar de la versetul 10, în loc să-i vorbească stâncii din care apa ar fi țâșnit apoi ca o manifestare a puterii uimitoare a lui Dumnezeu, Moise a lovit-o; și nu o dată, ci de două ori. Da, să lovești stânca și să iasă apă din ea era ceva miraculos, dar, cu siguranță, nu atât de miraculos precum ar fi fost să-i vorbească și să vadă întâmplându-se același lucru.

Sigur, la prima vedere ar putea părea că judecata lui Dumnezeu asupra lui Moise a fost una extremă: la urma urmei, după toate experiențele prin care trecuse Moise, nu avea să i se îngăduie să treacă în Țara Promisă. Căci de când se povestește această întâmplare, oamenii se tot întreabă de ce – din cauza unui singur act pripit – i-a fost refuzat tot ce așteptase de atâta timp.

Ce lecție crezi că ar fi trebuit să învețe copiii lui Dumnezeu din ce i s-a întâmplat lui Moise?

Sărmanul Moise! Să ajungă până aici, să treacă prin atâtea, doar ca să fie lăsat în afara împlinirii făgăduinței făcute lui Avraam cu secole înainte: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale” (Geneza 12:7).

4. Ce i s-a întâmplat lui Moise și ce a zis Domnul despre el, care ne arată ce om special era?

Deuteronomul 34:1-12

„În singurătatea aceasta, Moise privi înapoi la viața lui, care fusese plină de oboseli și de sacrificii de când renunțase la onorurile regești ale curții și la posibilitatea urcării pe tronul Egiptului, pentru a-și uni soarta cu cea a poporului ales al lui Dumnezeu. Își aduse aminte de anii cei lungi petrecuți în pustie, ca păstor al turmelor lui Ietro, de apariția Îngerului în rugul care ardea și de chemarea care-i fusese făcută, de a-l elibera pe Israel. Mai privi la extraordinarele minuni săvârșite de puterea lui Dumnezeu în favoarea poporului Său ales și la mila plină de îndurare arătată în decursul anilor lungi de rătăcire și de răscoală. În pofida celor făcute de Dumnezeu pentru ei, în pofida rugăciunilor și ostenețelor lui, numai doi dintre adulții din marea mulțime care părăsise Egiptul au fost găsiți destul de credincioși ca să li se îngăduie să intre în Țara Făgăduinței. Când Moise privi la rezultatele ostenețelor lui, i se păru că viața lui de osteneți și de sacrificii fusese aproape zadarnică.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 471–472

Deuteronomul 34:4 spune ceva foarte interesant: „Aceasta este țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: «O voi da seminței tale.» Ți-am arătat ca s-o vezi cu ochii tăi; dar nu vei intra în ea”. Domnul a folosit aproape literal limbajul prin care li se adresase în repetate rânduri patriarhilor și copiilor lor cu privire la țara pe care avea să le-o dea. Acum, El îi repeta același lucru lui Moise.

Domnul a mai zis și: „Ți-am arătat ca s-o vezi cu ochii tăi, dar nu vei intra în ea” (Deuteronomul 34:4, subliniere adăugată). Într-un anumit sens, aproape s-ar părea că Domnul îl tachina pe Moise, insistând asupra acestui lucru: *Tu ai fi putut fi aici, dacă doar M-ai fi ascultat așa cum ar fi trebuit*, sau ceva de genul acesta. De fapt, Domnul îi arăta lui Moise că, în ciuda a tot, chiar și în ciuda greșelii lui, Dumnezeu urma să fie credincios făgăduințelor legământului pe care îl făcuse cu părinții copiilor lui Israel și cu poporul însuși. De asemenea, după cum vom vedea, Domnul avea chiar ceva mai bun pus deoparte pentru credinciosul, dar nedesăvârșitul Său slujitor.

„Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față-n față cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi” (Deuteronomul 34:5,6). Astfel, cu aceste versete, Moise – care a jucat un rol central în viața poporului Israel, un om ale cărui scrieri continuă să existe nu doar în Israel, ci și în biserică și în sinagogă până în prezent – a murit.

Moise a murit, a fost îngropat, poporul l-a plâns și aceasta a fost totul. Cu siguranță, principiul din cuvintele cărții Apocalipsa se aplică aici: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul! «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenețile lor, căci faptele lor îi urmează!»” (Apocalipsa 14:13).

Cu toate acestea, moartea lui Moise nu a fost ultimul capitol din istoria vieții sale.

5. Citește Iuda, vers. 9. Ce se întâmplă aici și cum explică acest text apariția lui Moise mai târziu, în Noul Testament?

Deși ni se oferă doar un crâmpoi, ce scenă incredibilă este descrisă aici! Mihail, Hristos Însuși, S-a certat cu Diavolul pentru trupul lui Moise. Cum adică S-a certat? Nu există nicio îndoială că Moise a fost un păcătos. De fapt, ultimul lui păcat cunoscut, cel al luării asupra sa a gloriei care era a lui Dumnezeu, a fost același fel de păcat – „Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:14) – care a făcut ca Lucifer însuși să fie aruncat din cer, la început. Cearta pentru trupul lui trebuie să fi avut loc pentru că Hristos pretindea acum pentru Moise învierea făgăduită.

Dar cum putea face Hristos așa ceva pentru un păcătos, pentru Moise, care călcase Legea Sa? Răspunsul, desigur, se putea găsi doar la cruce. După cum toate jertfele animalelor arătau înaintea spre moartea lui Hristos, la fel acum, în mod evident, Domnul, privind înaintea spre cruce, în virtutea jertfei Sale viitoare a cerut trupul lui Moise ca să-l învie. „Din cauza păcatului, Moise ajunsese sub puterea lui Satana. După propriile merite, el era pe bună dreptate rob al morții; dar a fost trezit la o viață nemuritoare, întrucât avea acest drept în Numele Mântuitorului. Moise a ieșit proslăvit din mormânt și s-a înălțat cu Eliberatorul lui în cetatea lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 479

Cum ne ajută acest raport despre Moise (că a fost înviat înainte de cruce) să înțelegem profunzimea planului de mântuire?

Cu ajutorul luminii aduse de Noul Testament, excluderea lui Moise din Țara Promisă nu pare a fi o pedeapsă, la urma urmei. În locul unui Canaan pământesc și, mai târziu, a unui Ierusalim pământesc (care, de-a lungul întregii sale istorii cunoscute, a fost un loc al războiului, al cotropirilor și al suferinței), „Ierusalimul ceresc” (Evrei 12:22) este, chiar acum, căminul lui. Cu siguranță, unul mult mai bun!

Moise a fost primul exemplu cunoscut în Biblie în ce privește învierea. Enoh a fost luat la cer fără să vadă moartea (Geneza 5:24); la fel și Ilie (2 Împărați 2:11). Dar, potrivit raportului scris, Moise a fost primul om înviat pentru viața veșnică.

Nu știm cât a dormit Moise în sânul pământului, dar în ce-l privea nu mai conta acest lucru. El și-a închis ochii în moarte și fie că au fost trei ore sau trei sute de ani, pentru el a fost totuna. Și totuna este și pentru toți morții, de-a lungul istoriei. Experiența lor, cel puțin în ce privește starea în moarte, nu va fi diferită de cea a lui Moise. Închidem ochii la momentul morții și următorul lucru pe care îl cunoaștem este fie cea de-a doua venire a lui Isus, fie, din nefericire, judecata finală (vezi Apocalipsa 20:7-15).

6. Ce promisiune măreață se găsește în versetele următoare? De ce cuvintele lui Pavel au sens doar dacă înțelegem că cei morți dorm în Hristos până la înviere?

1 Corinteni 15:13-22

Fără speranța învierii, nu avem nicio speranță. Învierea lui Hristos este garanția învierii noastre; după „curățirea păcatelor” noastre (Evrei 1:3) pe cruce, ca Miel de jertfă, Hristos a murit și a înviat dintre cei morți și, datorită învierii Sale, avem și asigurarea învierii noastre. În virtutea a ce avea să facă Isus a fost Moise înviat și în virtutea a ce a făcut Isus vom fi noi înviați.

Astfel, putem vedea în Moise un exemplu al mântuirii prin credință, o credință manifestată printr-o viață de credințioșie și de încredere în Dumnezeu, chiar dacă, în final, credinciosul slujitor s-a clătinat. Și în toată cartea Deuteronomul îl putem vedea pe Moise căutând să cheme poporul lui Dumnezeu la o credințioșie asemănătoare, la un răspuns asemănător față de harul care le-a fost dat, așa cum ne-a fost dat și nouă, care ne aflăm la hotarul Țării Promise.

Nu este același Dumnezeu Cel care ne cheamă și pe noi la credințioșie? Ce putem face pentru a ne asigura că nu comitem aceleași greșeli despre care Moise ne-a avertizat în Deuteronomul?

„Când, plini de mânie, au strigat: «Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?»», ei s-au așezat în locul lui Dumnezeu, ca și când puterea ar fi fost la ei, oameni supuși acelorași slăbiciuni și patimi omenești. Obosit de continua murmurare și răzvrătire a poporului, Moise Îl pierduse din vedere pe Atotputernicul său Ajutor și, fără puterea divină, fusese lăsat să-și păteze raportul vieții prin manifestarea slăbiciunii omenești. Omul care ar fi putut sta nepătat, hotărât și plin de lepădare de sine până la încheierea lucrării sale a fost răpus în cele din urmă. Dumnezeu fusese dezonorat în ochii adunării poporului Israel, când ar fi trebuit să fie onorat și preamărit.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 418

„Pe Muntele Schimbării la Față, Moise s-a arătat împreună cu Ilie, care fusese proslăvit. Ei au fost trimiși ca purtători de lumină și slavă de la Tatăl către Fiul Său. Și așa a fost împlinită, în cele din urmă, rugăciunea pe care Moise o făcuse cu atâtea sute de ani mai înainte. El stătea pe «muntele cel bun», în mijlocul moștenirii poporului său, și dădea mărturie despre Acela care este esența tuturor făgăduințelor lui Israel. Aceasta este ultima scenă descoperită privirilor oamenilor, din viața acestui bărbat atât de onorat de cer.” – *Ibidem*, p. 479

Studiu la rând:

2 Petru 1 – 1 Ioan 4

Evangelizare, subcapitolul „Pastorii altor biserici”

1. Cum vor fi strecurate ereziile nimicitoare în poporul lui Dumnezeu?

2. Ce fel de oameni răstălmăcesc Scripturile?

3. Ce se întâmplă dacă „zicem că n-avem păcat”?

4. Prin ce cunoaștem că „am trecut din moarte la viață”?

5. **Cum trebuie să ne exprimăm când avem ocazia predicării în alte biserici?**

Text-cheie: Iuda 9

I. Privire generală

Ultimul studiu din această serie va trata capitolul final al cărții Deuteronomul, și anume concluzia. Începutul acelei concluzii evocă începutul introducerii cărții. Ambele pasaje îl situează pe Moise în „câmpia Moabului, ... în fața Ierihonului” (Deuteronomul 34:1; compară cu Deuteronomul 1:5; compară cu Numeri 36:13), chiar înainte de luarea în stăpânire a țării. Acest artificiu literar numit *inclusio* marchează începutul și sfârșitul cărții. Totuși, de data aceasta, Moise a urcat pe vârful muntelui și are parte de priveliștea întregii țări.

Pasajul despre moartea lui Moise continuă, de fapt, în Deuteronomul 32:48-52 (înainte de binecuvântarea lui din Deuteronomul 33), unde aflăm că Moise a venit în locul acela la porunca lui Dumnezeu (Deuteronomul 32:48) și acolo Dumnezeu i-a explicat de ce nu va putea să se bucure de țară. În studiul de față ne vom concentra asupra învierii lui Moise, un eveniment care nu este relatat în mod explicit în carte, cu toate că este sugerat de câteva indicii textuale. Vom explora semnificația evenimentului pentru înțelegerea noastră cu privire la învierea oamenilor și pentru speranța noastră în ce privește Împărăția cerească a lui Dumnezeu, noua Țară Făgăduită.

Temele studiului

Vom întâlni următoarele teme, care vor face ca acest studiu să fie relevant pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi, ca adevăr prezent:

- **Dreptate și har**
- **Moarte și înviere**
- **Marea luptă**

II. Comentariu

Asemenea cărții Deuteronomul, Geneza se termină cu o moarte, dar fără mormânt, și cu perspectiva Țării Făgăduite (Geneza 50:26). Și ea, ca întregul Pentateuh, începe cu Creația și cu Grădina Edenului și se termină cu priveliștea Țării Promise, adesea un simbol al cerului nou și al pământului nou. Semnificația celor două evenimente se va repeta, de-a lungul Scripturii. Acest model literar este prezent în structura a numeroase cărți ale Bibliei: vezi, de exemplu, Isaia, care începe tot cu Creația (Isaia 1:2) și se termină cu evocarea creării unui cer nou și unui pământ nou (Isaia 66:22) și cu speranța închinării veșnice (Isaia 66:23), în contrast cu efectul morții (Isaia 66:24).

Eclesiastul începe cu crearea lumii (Eclesiastul 1–11) și se termină cu distrugerea lumii (Eclesiastul 12:1-7) și cu ziua judecății (Eclesiastul 12:14). Cartea Daniel începe cu o referire la Creație atunci când profetul își justifică dieta făcând aluzie la hrana dată omului la început (Daniel 1:12; compară cu Geneza 1:29). Același tipar structural reapare în Noul Testament. Ioan, care își începe evanghelia cu evocarea Creației (Ioan 1:1-10), încheie Apocalipsa cu speranța revenirii lui Isus Hristos și cu instaurarea Împărăției lui Dumnezeu (Apocalipsa 21:22,23).

Am putea crede că mesajul sugerat de această structură a influențat structura canonică a întregii Biblii, care începe cu săptămâna creării lumii noastre (Geneza 1–2) și se sfârșește cu expectativa nădejzii mesianice (Maleahi 4:5; Apocalipsa 22:20). Să reținem, de asemenea, că această asociere de gânduri a inspirat singura definiție biblică a credinței: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite [speranța în Împărăția lui Dumnezeu, compară cu Evrei 11:13-16], o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd [crearea lumii, compară cu Evrei 11:3]”. Această observație literară este importantă pentru că mărturisește despre deosebita semnificație a istoriei învierii lui Moise la sfârșitul cărții Deuteronomul și a mesajului ei relevant pentru cititorii Biblii.

Judecata lui Moise

Dumnezeu evocă momentul păcătuirii lui Moise împotriva Lui (Deuteronomul 32:51) la apele Meriba, la Cades, când acesta a lovit stâncă de două ori. Ellen G. White comentează: „Moise a dat dovadă de neîncredere în Dumnezeu.” – *Patriarhi și profeți*, p. 417. Răspunsul lui Dumnezeu sugerează că a fost o chestiune de credință: „n-ați crezut în Mine” (Numeri 20:12). Această judecată poate fi mai ușor de înțeles în lumina incidentului cu mana, când poporul s-a concentrat pe pâinea în sine și a pierdut legătura cu Dătătorul pâinii (vezi studiul 12, secțiunea „Trăiește prin Cuvânt”). Atitudinea lui Moise pare să fie în același spirit ca acela al israeliților. În loc să se roage și să-l ceară lui Dumnezeu să facă o minune, el lovește stâncă, de parcă soluția pentru setea poporului ar fi fost apa care ieșea din stâncă, nu cea dată de Creatorul Înșuși.

Greșeala lui Moise a fost că nu l-a glorificat pe Dumnezeu. El s-a comportat ca un magician egiptean, concentrându-se pe puterea magiei, nu pe puterea lui Dumnezeu. El chiar s-a inclus, prin pronumele „noi”, în abilitatea de a scoate apă: „Vom putea noi oare să vă scoatem apă?” (Numeri 20:10). Păcatul lui Moise este greșeala oricărui lider – ispita de a-L înlocui pe Dumnezeu.

De discutat și de meditat:

Citește Numeri 20:1-13. Ce alte greșeli a făcut Moise când a reacționat în fața poporului, greșeli care l-au făcut să merite judecata lui Dumnezeu? Ce diferență este între a vorbi stâncii și a o lovi?

Învierea lui Moise

Textul din Deuteronomul nu menționează învierea lui Moise. Deuteronomul 32:48-50; 33:1 și 34:5 se referă în mod specific la moartea lui, dar nu spun nimic despre înviere. Totuși, o serie de indicii din textul biblic arată spre ideea de înviere. Cel mai semnificativ indiciu legat de învierea lui Moise se poate găsi în ciudatul verset: „Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi” (Deuteronomul 34:6). Această ultimă parte a versetului biblic și chiar faptul că Dumnezeu este menționat ca fiind singurul implicat în înmormântarea lui Moise arată că a fost ceva deosebit legat de îngroparea lui.

În plus, sintagma ebraică *'al pi IHWH*, „după porunca Domnului” (Deuteronomul 34:5), care literalmente înseamnă „pe gura Domnului”, pare să se refere la o moarte neobișnuită. Pe baza acestei expresii, un midraș antic iudaic afirmă că Moise a murit cu un sărut din partea lui Dumnezeu, evocând în mod ciudat suflarea de viață a lui Dumnezeu (Geneza 2:7) și sugerând, astfel, miraculoasa re-creare a lui Moise. Informația despre starea de sănătate perfectă a lui Moise (Deuteronomul 34:7) la momentul morții contribuie la anormalitatea morții sale. Moise nu a murit de moarte naturală. Dumnezeu însuși l-a trecut la odihnă și apoi tot El l-a înviat.

În cântarea lui, Moise a înălțat puterea lui Dumnezeu de a învia din morți (Deuteronomul 32:39). Mai mult, asocierea cu țara care le fusese făgăduită patriarhilor (Deuteronomul 34:4), o reminiscență a Grădinii Edenului (Geneza 15:18; compară cu Geneza 2:13-15), întărește ideea de înviere. Lui Moise nu i-a fost îngăduit să intre în Țara Promisă de pe pământ, dar a intrat în Țara Promisă din cer, o moștenire care îl așteaptă pe poporul lui Dumnezeu la momentul învierii (Daniel 12:2,3,13).

Pentru Ellen G. White, viziunea Canaanului primită de Moise pe muntele Nebo este legată de cea despre noul pământ, „țara aceea bună”: „Încă o scenă s-a înfățișat privirii lui – aceea a pământului eliberat de blestem, mai plăcut decât minunata țară făgăduită care i se arătase cu puțin timp înainte. Acolo nu mai este păcat și moartea nu mai poate străbate. Acolo își găsesc cei mântuiți patria lor cea veșnică. Cu o bucurie ce nu poate fi redată în cuvinte, Moise privește la scena aceea - realizarea unei eliberări mai minunate decât și-ar fi putut imagina, având cele mai îndrăznețe nădejdi. După ce și-a sfârșit peregrinajul pământesc, Israelul lui Dumnezeu și-a așezat sălașul în patria făgăduită. Apoi aceste scene au fost ascunse privirilor sale, iar ochii lui au putut vedea din nou ținutul Canaanului, care se întindea până departe. Apoi, ca un călător obosit, se culcă pentru a se odihni.” – *Patriarhi și profeți*, p. 477

De discutat și de meditat: De ce Moise asociază viziunea despre țara Canaan cu viziunea despre Împărăția lui Dumnezeu? De ce Dumnezeu l-a înviat pe Moise, și nu pe Avraam sau pe Daniel? De ce Deuteronomul se termină cu moartea lui Moise, și nu cu învierea lui?

Marea luptă

Este important faptul că, din perspectiva lui Iuda, evenimentul învierii lui Moise a prezentat, în miniatură, marea luptă dintre Dumnezeu și Satana. Disputa dintre Mihail, marele războinic, care este Isus Hristos, și Diavolul surprinde tot destinul lumii. Pe de o parte, este Satana, care are motive întemeiate să-l țină pe Moise în mormânt din cauza eșecului de a fi neprihănit. Pe de altă parte, este Isus Hristos, care îl apără și îl salvează pe Moise prin puterea sângelui Său.

De discutat și de meditat: Compară Geneza 3:15 și Iuda vers. 9. Enumeră temele pe care le au în comun aceste două texte. De ce Satana era atât de dornic să-l țină pe Moise în mormânt?

III. Aplicație

Semnificația păcatului lui Moise

Găsește exemple în Biblie sau în istorie în care un lider politic sau religios s-a așezat în locul lui Dumnezeu. Care sunt urmările acestei uzurpări a prerogativelor divine și a suveranității lui Dumnezeu?

Discutați următoarele situații și găsiți o soluție pentru a le rezolva:

- Un evanghelist se laudă cu numărul mare de botezuri pe care le-a realizat. Cum ar trebui să explicăm succesul nostru în evanghelizare?
- Un membru din biserica ta povestește despre o minune a vindecării pe care Dumnezeu a făcut-o în dreptul lui. Totuși, în același timp, un alt membru în biserica ta este pe moarte din cauza aceleiași boli. Cum explici această diferență? Cum ar trebui să dea mărturie cel vindecat despre răspunsul ales de Dumnezeu?

- Ce te învață greșeala lui Moise despre propriile greșeli?

Semnificația învierii lui Moise

Ca muritor, care este semnificația personală și teologică a învierii lui Moise? Cum îți întărește acest eveniment credința în realitatea învierii în dreptul tău? Cum confirmă adevărul istoric despre învierea lui Moise adevărul istoric al învierii tale?

Ești slujitor al bisericii și trebuie să ții un discurs la un serviciu de înmormântare, predicând despre istoria învierii lui Moise. Ce teme vei aborda pentru a

oferi mângâiere familiei? Ce argumente vei folosi pentru a demonstra adevărul despre înviere în dreptul acelei persoane? Cum le va alina durerea și întări credința, în același timp?

Cum te ajută istoria învierii lui Moise să înțelegi mai bine învierea lui Isus?

UCENIC

Urmează, învață și experimentează!

PROIECT DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

E TIMPUL SĂ DEVII UCENIC!

Te-ai gândit vreodată la scopul pentru care Dumnezeu te-a condus să faci parte din Biserica Adventistă? Dacă ești aici de când te știi, probabil nu ți-ai pus o asemenea întrebare; iar dacă ești venit de curând în biserică, încerci, probabil, să-ți găsești locul în misiune. Proiectul de față poate fi o experiență unică, ceva ce Dumnezeu a pregătit special pentru tine. Dacă vrei s-o trăiești, este timpul să devii ucenic!

CE ESTE „UCENIC”?

„UCENIC” este un proiect de instruire în care oameni dornici să învețe și să devină competenți și utili în lucrarea lui Dumnezeu asimilează noi cunoștințe și deprinderi de la persoane cu experiență în diferite domenii de activitate ale bisericii.

DE CE „UCENIC”?

Pentru că așa ne-a spus Domnul Isus să facem (vezi Matei 24:19,20) și deoarece doar ucenicii pot deveni mentori care să formeze alți ucenici, care să ducă mai departe vestea cea bună a revenirii Sale. Dacă ești gata să urmezi planul Mântuitorului și să devii mentor, trecând mai întâi prin școala uceniciei, înscrie-te în proiectul „UCENIC”!

CUM FUNCȚIONEAZĂ „UCENIC”?

Primul pas este înscrierea în baza de date pusă la dispoziție de Uniune. Al doilea pas este repartizarea ucenicilor către mentori, la nivelul de bază sau la cel avansat. La nivelul de bază, parteneriatul de învățare mentor-ucenic se va realiza în funcție de zona geografică sau de biserică din care provin, în mod concret sau virtual. La nivelul avansat, relația de mentorat poate trece peste granițele geografice sau administrative ale bisericii, în funcție de domeniul de interes al ucenicului, corespunzător cu experiența mentorului și cu localizarea geografică a acestuia (procesul de instruire va fi virtual).

NIVELUL DE BAZĂ

Pentru nivelul de bază, se poate înscrie ca ucenic orice membru al bisericii care are o vechime mai mică de cinci ani în biserică. Principala resursă de mentorat, la acest nivel, este „Manualul ucenicului” (52 de lecții, 1/săptămână).

NIVELUL AVANSAT

Pentru nivelul avansat, se poate înscrie ca ucenic orice membru al bisericii care dorește să învețe și să se specializeze într-un domeniu specific, care corespunde nevoilor bisericii.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Pentru înscrierea ca *ucenic* și informații suplimentare accesează www.advent.ist/ucenic sau plasează camera telefonului pe codul QR alăturat, pentru a deschide linkul.

MENTOR

Influențează, îndrumă și formează!

PROIECT DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

E TIMPUL SĂ DEVII MENTOR!

Te-ai gândit vreodată la faptul că viitorul bisericii poate depinde de tine? Probabil și s-a părut un gând prea fantezist. Dar dacă viitorul bisericii depinde într-o oarecare măsură de tine? Gândește-te la implicații! Dumnezeu ți-a dăruit ceva unic, ceva ce este doar al tău: experiență. Dacă vrei s-o împărtășești, este timpul să devii mentor!

CE ESTE „MENTOR”?

„MENTOR” este un proiect de ucenicie în care oameni cu experiență în diferitele domenii de activitate ale bisericii își împărtășesc cunoștințele și aptitudinile cu oameni dornici să învețe și să devină competenți și utili în lucrarea lui Dumnezeu.

DE CE „MENTOR”?

Pentru creșterea calității spirituale a membrilor bisericii și pentru formarea de lideri la toate nivelurile ei. Pentru aceasta, este nevoie de formatori (mentori). Dacă ești o asemenea persoană cu experiență într-un anumit domeniu de activitate al bisericii și vrei să contribui la formarea altora, înscrie-te în „MENTOR”!

CUM FUNCȚIONEAZĂ „MENTOR”?

Primul pas este înscrierea într-o bază de date. Al doilea pas este recrutarea ucenicilor, prin înscrierea acestora la cele două niveluri de instruire: de bază și avansat. Al treilea pas este repartizarea ucenicilor către mentori și începerea programului de mentorat.

La nivelul de bază, parteneriatul de învățare mentor-ucenic se va realiza în funcție de zona geografică sau de biserica din care provin aceștia. La nivelul avansat, relația de mentorat poate trece peste granițele geografice sau administrative ale bisericii, în funcție de domeniul de interes al ucenicului, corespunzător cu experiența mentorului și cu localizarea geografică a acestora (procesul de instruire va fi virtual).

NIVELUL DE BAZĂ

Se poate înscrie ca mentor orice membru al bisericii, mai ales dacă a fost sau este slujbaş în cadrul bisericii (pastor, prezbiter, diacon, casier, instructor al Școlii de Sabat, dirigințe tineret etc.). Principala resursă este „Manualul ucenicului” (52 de lecții, 1/săptămână).

NIVELUL AVANSAT

Se poate înscrie ca mentor orice membru al bisericii cu experiență într-un domeniu specific (foști sau actuali administratori ai bisericii, foști sau actuali directori de departament, foști sau actuali profesori, pastori, diverși specialiști etc.). Resursele de mentorat pot fi diverse, în funcție de experiența mentorului.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Pentru înscrierea ca *mentor* și informații suplimentare, accesează www.advent.ist/mentor sau plasează camera telefonului pe codul QR alăturat, pentru a deschide linkul.

COPII AJUTĂ COPII

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

Noul proiect ADRA România pentru Anul Lucrării Personale lărgeste orizonturile implicării în sfera ajutorului acordat și al binelui. Ne adresăm tuturor celor care simt, vor și pot să facă un bine fără a fi limitați de rigori tehnice.

CINE ȘI CE?

Chiar tu poți fi parte a acestui proiect! Fă-o pentru tine, pentru semeni și pentru cei în aflați dificultate. Pentru că ADRA îmbină compasiunea cu spiritul practic, „adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios”, angrenăm orice copil, tânăr, adult sau vârstnic care identifică un beneficiar.

DE CE?

Oricât de mic ar fi sprijinul tău, poți surprinde pe cineva și răsplata va fi mult mai mare. Ori de câte ori fapta ta va aduce o rază de soare și un zâmbet pe fața aproapei tale greu încercat de greutățile vieții, vei simți o satisfacție deplină și sinceră. Te vei apropia de oameni, vei avea noi cunoștințe și, nu în ultimul rând, vei proceda așa cum a învățat Isus.

CUM?

Foarte simplu! Urmezi acești pași:

- » Identifică o persoană sau o familie aflată în dificultate și dezvoltă o relație sinceră de prietenie.
- » Accesează www.adra.ro și completează formularul de înscriere de pe prima pagină. Ne poți contacta și telefonic la (004) 021 25 25 117, iar noi te vom ajuta bucuroși să te înscrii.
- » După înscriere, îți vom trimite la domiciliu sau la biserică materialele necesare (cutii, pungii, veste, adevărnițe, insigne...), pe care să le folosești pentru a aduna darurile. Dacă nu ai împlinit încă 18 ani, roagă un părinte să-și dea acordul!
- » Alege una, două sau toate cele trei perioade speciale în care să-ți oferi ajutorul (decembrie 2021, aprilie 2022, iunie 2022).
- » Acționează din timp, pregătind un pachet cu daruri adaptate celui în nevoie. Poți oferi orice fel de ajutor material sau financiar, poți susține în școală un copil sau îl poți ajuta să aibă căldură pentru iarnă. Tu vei strânge darurile pe care urmează să le oferi.
- » Oferă ce ai pregătit dacă gestul tău este perceput ca un semn al prieteniei voastre.
- » Povestește-ne experiența ta și ce ai simțit. E plăcut să auzim experiențe frumoase și este minunat să le auzim direct de la tine! Scrie-ne completând formularul de feedback de pe pagina noastră sau printr-o scrisoare expediată la adresa poștală.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Urmează instrucțiunile de la punctul 2 din secțiunea „Cum?”.

Succes!

SĂNĂTATE PRIN MIȘCARE!

Bucuria vieții și starea de bine

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

CEA MAI SIGURĂ CALE SPRE SĂNĂTATE

Hipocrate, părintele medicinei, spunea: „Dacă i-am putea oferi fiecărui individ în parte cantitatea exactă de hrană și de exerciții fizice, nici prea mult, dar nici prea puțin, am găsi cea mai sigură cale spre sănătate.”

DE CE?

Sănătate prin mișcare este un răspuns la criza de inactivitate fizică și ne ajută să ne formăm obiceiuri bune, astfel încât să trăim mai mult și mai sănătos. Indiferent de vârstă, suntem făcuți să ne mișcăm. Nu este niciodată prea târziu să începi și puțin sport este mai bun decât lipsa lui.

Mișcarea îmbunătățește sistemul cardiovascular, imunitatea și digestia, potențează absorbția de minerale, reduce inflamațiile, controlează greutatea, previne și ajută la controlarea diabetului, menține glicemia în limitele normale, scade riscul atacurilor de cord, previne și tratează osteoporoza și osteoartrita, crește nivelul de energie și capacitatea intelectuală.

„CU BISERICA ÎN JURUL LUMII”

Ideea „Cu Biserica în jurul lumii” poate fi adaptată în orice biserică locală. Fiecare persoană parcurge un număr de kilometri pe săptămână (ciclism, mers pe jos, alergat, drumeție etc.) și apoi îi raportează coordonatorului distanța parcursă. Cumularea distanțelor de la toți participanții dă un număr de kilometri care arată de câte ori am înconjurat planeta într-un an.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Stabiliți un responsabil capabil să vă motiveze și deschideți o listă. Oricine se poate înscrie. Este o modalitate plăcută de a-ți invita prietenii, vecinii, rudele sau colegii de serviciu la un program de sănătate prin mișcare. Beneficiul este dublu: mișcare și socializare. Folosiți un pedomer sau aplicația unui telefon mobil pentru monitorizarea zilnică a pașilor. Încurajați mersul pe jos, în locul folosirii mijloacelor de transport sau mașinii, cel puțin o dată pe săptămână. Combateți sedentarismul. S-ar putea chiar să salvați vieți, lucrând pentru sănătatea altora.

Dacă nu poți să zbori, alergă. Dacă nu poți să alergi, mergi. Dacă nu poți să mergi, târăște-te. Oricum ar fi, continuă să te miști. – Dr. Martin Luther King Jr.

Împărtășește-ne planurile tale și înscrie-te aici:
www.advent.ist/miscare.

CENTRUL DE MOBILITATE

Serviciu gratuit de transport accesibilizat pentru persoane cu dizabilități

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

CONTEXT

În toate orașele din România, accesibilizările și serviciile destinate persoanelor cu dizabilități sunt precare – în general, bordurile nu au treceri la nivel, instituțiile și magazinele nu au rampe la intrare, transportul în comun nu este suficient adaptat, taxiurile refuză adesea persoanele în scaun rulant etc.

Se estimează că în țară sunt aproximativ 300 000 de persoane care, din cauza dizabilității, nu pot folosi transportul în comun și au nevoie de un mijloc de transport accesibilizat pentru scaune rulante.

Proiectul cunoscut sub denumirea de „Taxi gratis” funcționează cu succes în București, Arad, Botoșani, Timișoara și Buzău și urmează să fie implementat și în alte localități.

OBIECTIVE

Intenționăm ca serviciul de transport gratuit să fie accesat de cât mai multe persoane cu dizabilități, pentru a le împlini nevoile și a le face cunoscută misiunea Bisericii prin programele Asociației „Ridică-te și umblă”. Ne dorim integrarea beneficiarilor în activitățile asociației și în Biserică.

DESCRIERE

Organizarea serviciului accesibilizat presupune un responsabil, un dispecer, un însoțitor și un șofer angajat/voluntar. Există și opțiunea unui grup de șoferi voluntari, conform unui grafic săptămânal.

Responsabilul coordonează serviciul și îl promovează, administrează autoturismul (acte, taxe, reparații etc.), ține evidența cheltuielilor și i le raportează casierului comunității.

Dispecerul este un voluntar care preia comenzile, verifică realitatea nevoii, programează transportul și comunică particularitățile specifice beneficiarului.

Însoțitorul acordă asistență beneficiarului în rezolvarea cu succes a problemelor sale (la spital, la oficiu poștal, la diverse birouri, la cumpărături etc.).

Șoferul acordă asistență la îmbarcare/debarcare și transportă beneficiarul în siguranță. Achiziționarea autovehiculului cu rampă este responsabilitatea asociației și a partenerilor ei.

CUM MĂ ÎNSCRU?

Contactează responsabilul Asociației „Ridică-te și umblă” din localitatea ta sau sună la numerele de telefon 0756 212 520 sau 0744 674 475. Pentru contact și consultanță, accesează www.advent.ist/mobilitate sau QR codul alăturat.

CONFERINȚĂ ȘTIINȚIFICĂ

Originea naturii umane, fundament pentru drepturile omului

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

CONFERINȚA ȘTIINȚIFICĂ

Sub înaltul patronaj al Parlamentului României, în parteneriat cu Academia Română și universități prestigioase, Departamentul de Libertate Religioasă organizează periodic sesiuni de comunicare științifică pe tema libertății de conștiință.

CE ESTE CONFERINȚA ȘTIINȚIFICĂ?

Este o serie de prezentări desfășurate pe parcursul a două sau trei zile în Parlamentul României, cu participarea unor înalți demnitari de stat, senatori, deputați, pastori, profesori, ambasadori și reprezentanți din partea Secretariatului de Stat pentru Culte, a Guvernului României, a Ministerului Afacerilor Externe și a Departamentului de Libertate Religioasă din cadrul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

DE CE O CONFERINȚA ȘTIINȚIFICĂ?

Subiectul principal este libertatea de conștiință sub diferite forme de manifestare. Prezența oficialităților de rang înalt adunate sub cupola Parlamentului României creează premisa unui consens la nivel național și promovează identitatea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

CUM SE PREGĂTEȘTE ȘI CUM SE DESFĂȘOARĂ?

Personalități cu renume din domenii importante ale societății românești pregătesc materiale științifice, care sunt compilate ulterior în *Jurnalul Libertății de Conștiință*, o publicație anuală. Valorile fundamentale ale adventiștilor sunt prezentate, iar cartea devine material de referință în toate bibliotecile universitare din România. Evenimentul este precedat de un dineu formal.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Orice instituție de învățământ superior de pe teritoriul României poate fi parteneră. Studenții, masteranzii și doctoranzii sunt invitați să participe printr-un discurs sau cu un material tematic.

Responsabilii cu Libertatea Religioasă din biserici care doresc să înscrie oficialități locale la eveniment sunt rugați să se adreseze directorului de departament din cadrul Conferinței.

Pentru înscrierea intenției de participare, accesează www.advent.ist/stiintific sau plasează camera telefonului pe codul QR alăturat, pentru a deschide linkul.

GOD CARES SCHOOL NAMIBIA

Călătorește, învață, formează!

PROIECT DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

ÎN... NAMIBIA?

Unii ar spune că ai nevoie de curaj, de spirit de aventură și de o doză dublă de adrenalină. Noi te asigurăm că ingredientele necesare sunt dedicarea, compasiunea și spiritul de sacrificiu. Un loc în care te vei simți util 24 de ore din 24, în care vei fi înconjurat permanent de copii și în care vei experimenta ce înseamnă să depinzi în totalitate de Dumnezeu.

O modalitate inedită de a descoperi culturi și locuri noi și de a perfecționa o limbă străină. Un mediu în care vei deprinde abilități creștine de pedagogie într-o echipă multiculturală. O țară care te va uimi prin exotica faunei și prin frumusețea florei, prin căldura oamenilor și prin timbrul melodiilor al acestora.

ȘCOALA „DUMNEZEU POARTĂ DE GRIJĂ”

Situată în Namibia, Africa, God Cares Primary School este un campus pentru cca 70 de elevi (5–18 ani). Întreaga activitate se bazează pe donații benevole și pe implicarea voluntară a profesorilor.

Proiectul inițiat în 2008 de o echipă de voluntari adventiști români emigrați în Spania s-a extins cu școală, cămin pentru copii, capelă, cantină, spații de joacă și dormitoare. Pe lângă educația școlară, elevii primesc trei mese pe zi și cazare.

DE CE SĂ FII PROFESOR VOLUNTAR?

Anul 2020 și restricțiile de călătorie au cauzat imposibilitatea continuării școlii la parametrii obișnuiți. Voluntarii au plecat odată cu redeschiderea granițelor, iar echipa de români rămasă nu face față valului de copii.

Este nevoie de tine aici mai mult decât oriunde în altă parte. De exemplul tău. De răbdarea ta. De timpul pe care ți l-a pus Dumnezeu la dispoziție.

CUM POȚI FI PROFESOR VOLUNTAR?

Este nevoie de oameni cu principii morale, cu drag de copii și care au cunoștințe cel puțin medii de limba engleză. Persoane singure sau căsătorite, cu sau fără copii, care sunt dispuse să se implice pe perioade scurte (2-3 luni) sau lungi (1-2 ani). Pregătirea pedagogică formală nu este obligatorie, însă experiența în lucrul cu copiii, da.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Scrie un mesaj pe pagina de Facebook @GodCaresSchoolNamibia sau sună la numărul de telefon 0785 236 121 (Diana Gava) și vei primi toate detaliile despre CV, scrisoare de intenție și documentație pentru viză.

Pentru informații suplimentare și înscriere online, accesează www.advent.ist/namibia sau plasează camera telefonului pe codul QR alăturat, pentru a deschide linkul.

JURNALUL MEU MISIONAR

PROIECT DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

COLECȚIONÂND AMINTIRI FRUMOASE

Dacă ești un colecționar de amintiri frumoase, ai posibilitatea să completezi un jurnal al activităților tale misionare. În conținutul acestui ghid de studii, vei găsi idei și modalități de a folosi timpul tău în slujirea semenilor. Alege ceea ce se potrivește cu posibilitățile și cu preocupările tale.

CE ESTE „JURNALUL MEU MISIONAR”?

Este un proiect dedicat copiilor și constă în ținerea unei evidențe a implicării lor misionare din anul 2022. Vei găsi o serie de provocări care vor putea fi îndeplinite în propriul oraș și printre prieteni.

DE CE SĂ MĂ IMPLIC?

Implică-te pentru a-ți valorifica timpul lucrând pentru Domnul și pentru semenii. Ai acces la noi idei de împrietenire și de voluntariat, reducând nevoia de a petrece timpul pe rețelele de socializare.

Deși inițiativa este gândită pentru cei mici, cu siguranță le va oferi impulsuri misionare și adulților care vor observa implicarea juniorilor.

CUM FUNCȚIONEAZĂ?

Jurnalul este împărțit în trei secțiuni. După partea introductivă, urmează o serie de pagini unde vei immortaliza amintirile generate de implicarea ta. În partea a treia, vei găsi o serie de sugestii (sau provocări) care au rolul de a-ți da idei prin care îi poți ajuta pe cei din jur.

La finalul fiecărei zile în care vei decide să dedici o oră unei activități misionare sau sociale, vei nota pe paginile jurnalului câteva impresii. Unele acțiuni pot să se repete mai multe săptămâni la rând, altele pot fi realizate o singură dată. Important este ca în fiecare săptămână să dedici o oră pentru lucrarea lui Dumnezeu, în mod voluntar și planificat.

Nu te limita la ideile și propunerile din broșură. Privește la posibilitățile tale și întocmește-ți propria listă. Este preferabil să ai propriile inițiative. În lipsă de altceva, fă-ți un plan pornind de aici.

La programul festiv organizat la biserică, povestește-le prietenilor tăi satisfacția pe care ai simțit-o în urma interacțiunilor cu cei din jur.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Pentru informații suplimentare și înscriere online, accesează www.advent.ist/jurnalul sau plasează camera telefonului pe codul QR alăturat, pentru a deschide același link.

„ISUS A FĂCUT”

Conferințe biblice – 19–28 noiembrie 2021

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI ȘI/SAU DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

INTRODUCERE

În ultimii doi ani, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a susținut în fiecare an câte două campanii de evanghelizare publică în mediul online, la Speranța TV și Radio Vocea Speranței. Următoarea serie de conferințe biblice va fi prezentată de zece credincioși care nu îndeplinesc funcții pastorale.

DE CE?

Pandemia ne-a forțat să petrecem timp în mediul online pentru telemuncă, închinare și evanghelizare. S-a constatat că seriile precedente („Pandemie de speranță”, „Vie Împărăția Ta”, „Isus a zis...”, „Sens”) au avut un impact pozitiv asupra următorilor și în rândul credincioșilor Bisericii.

CE POT FACE?

Dacă ești din București sau din împrejurimi, contactează pastorul pentru a participa cu prietenii tăi interesați la o prelegere biblică filmată live într-o biserică adventistă din capitală.

Dacă urmărești programul online, contribuie în fiecare seară cu un LIKE, un comentariu și una sau mai multe distribuiri ale predicii.

Distribuie pe profilul tău personal programul religios difuzat de pagina de Facebook cea mai apropiată geografic de tine.

Abonează-te la unul dintre canalele de YouTube, apreciază videoclipul din fiecare seară și distribuie linkul predicii în profilul tău pe Facebook sau în WhatsApp/Telegram unui prieten.

Ajută la moderarea comentariilor împreună cu echipa de voluntari coordonată de pastor. Trimite linkurile cunoștințelor tale interesate de mesaj în Chat sau pe WhatsApp.

Urmărește materialele de publicitate ale campaniei (postări text, postări foto, video de promovare), apreciază-le cu un LIKE și dă SHARE.

Roagă-te mult pentru impactul programului și pentru cei care îl vizionează. Roagă-te ca Duhul Sfânt să conducă echipa celor zece laici care prezintă Cuvântul lui Dumnezeu.

CUM POT FACE MAI MULT?

Accesează comunitatea noastră de misionari digitali voluntari.

Creează un cont la <http://www.advent.ist/inscriere> și ulterior urmează pașii din acest ghid: <http://www.advent.ist/ghid>.

Urmărește tutorialele despre manierele creștine în mediul online, timpul optim pentru postări, valoarea comentariilor și a distribuțiilor!

MISIUNE PRIN TELEFON

Niciodată n-a fost mai ușor

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI ȘI/SAU DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

„MISIONAR” – ÎNTRE ADMIRAȚIE ȘI NEPUTINȚĂ

În trecut, când auzeam cuvântul „misionar”, cei mai mulți dintre noi ne gândeam la cineva plecat peste mări și țări, să ducă Evanghelia unor populații care nu auziseră despre Domnul Isus Hristos. Admiram credința și devotamentul unei asemenea persoane, însă, dincolo de admirație, nouă, celor mai mulți, nu ne rămânea decât sentimentul neputinței că nu puteam fi misionari. Chiar și aici, în țara noastră, nu oricine putea să fie misionar, după criteriile clasice ale acestei chemări. Însă, în prezent, realitatea și oportunitățile s-au schimbat radical: cei mai mulți putem fi misionari cu ajutorul unui instrument banal: telefonul!

ÎN CE CONSTĂ MISIUNEA PRIN TELEFON?

În distribuirea de cursuri audio, create special pentru a fi ascultate pe telefon, de către oricine este interesat de Cuvântul lui Dumnezeu. Cursurile pot fi ascultate în timpul deplasării (pe jos sau cu un mijloc de transport) sau în liniștea locuinței și în orice timp dorește utilizatorul.

CUM POT FI MISIONAR PRIN TELEFON?

Îndeplinind următoarele criterii (probabil că le îndeplinești deja):

- » Să dorești să te implicii în misiune!
- » Să ai un telefon cu ecran tactil (touch-screen)!
- » Să ai abonament telefonic cu internet inclus sau acces la conexiune wi-fi!
- » Să distribui informația de mai jos!

CUM FUNCȚIONEAZĂ?

Dacă întâlnești pe cineva interesat să asculte cursuri biblice sau dacă ai între contactele de pe telefon persoane care ar putea fi sau deveni interesate, poți să le recomanzi să trimită mesajul „SALUT” la numărul de telefon 0747 242 542, în aplicația WhatsApp sau pe mesageria paginii facebook.com/solascriptura.ro. Restul interacțiunii se va face automat, între utilizator și platforma creată special în acest scop.

Intră în contact cu noi accesând www.advent.ist/telefon, care se poate deschide și prin scanarea acestui cod QR.

myBible

Resurse pentru creștere spirituală

PROIECT DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

CE ESTE myBible?

Platforma prin care oferim acces simplu și gratuit la Biblie, în mai multe versiuni și limbi, precum și la resurse în format electronic pentru studiul Bibliei. myBible include aplicația pentru web și pentru telefoane Android și iOS. Există, de asemenea, conturi de socializare cu același nume pe Facebook și Instagram.

CINE ADMINISTREAZĂ myBible ȘI DE CE?

Aplicația myBible este dezvoltată și administrată de Editura Viață și Sănătate. Resursele din aplicație sunt GRATUITE. Ele promovează studiul Scripturii și o relație personală cu Mântuitorul și încurajează un stil de viață sănătos și echilibrat. Dorim să punem la dispoziția utilizatorilor cât mai multe resurse pentru dezvoltarea vieții spirituale.

CE RESURSE OFERĂ?

- » Biblia în mai multe versiuni și traduceri
- » Ghid de studiu tematic
- » Biblia audio
- » Cărți misionare în format text și audio
- » Planuri de studiu
- » Devoționale – pentru mai multe categorii de vârstă și interese diferite
- » Articole de analiză și de opinie creștină
- » Articole pentru înțelegerea Bibliei
- » Studii biblice pentru mai multe categorii de vârstă
- » Extensie a Bibliei ucenicului (numeroase resurse suplimentare utile în înțelegerea textului biblic)
- » Imnuri creștine în format text, audio și partitură.

CINE POATE FOLOSII myBible?

Aplicația este disponibilă pentru instalare pe tablete și telefoane cu sistem Android sau iOS. Suplimentar, resursele pot fi accesate și pe site-ul mybible.ro. Orice persoană care deține un smart-phone conectat la semnal de internet poate deschide aplicația pentru studiu personal sau ca generator de resurse pentru grupe de studii.

CUM DESCARC ȘI CUM FOLOSESC APLICAȚIA?

Pentru a putea rula aplicația în telefon, trebuie ca mai întâi aceasta să fie descărcată și instalată din MagazinPlay (Android), respectiv AppStore (iOS). Recomandând aplicația myBible prietenilor, deschideți un vast orizont de studiu și aprofundare a marilor adevăruri menite să conducă la salvarea semenilor pentru veșnicie. Instalează aplicația myBible pentru iOS sau Android accesând codurile QR alăturate.

CASA EVANGHELIEI

Un centru pentru studiu, spiritualitate și misiune

PROIECT DE ȘCOALĂ MISIONARĂ

CE ESTE „CASA EVANGHELIEI”?

O școală de misiune destinată membrilor, cu programe de studiu, exerciții și practică misionară. „Casa Evangheliei” urmărește să reaprindă zelul misionar, dragostea de a predica Evanghelia, spiritul de sacrificiu, prezența regulată și participarea activă la programele bisericii. „Casa Evangheliei” dorește formarea unor grupuri-suport și a unor clase de studiu, pentru ca mai mulți adventiști să studieze intens Biblia și să practice misiunea în relație cu credincioșii altor biserici.

CARE SUNT OBIECTIVELE?

- » instruirea credincioșilor în ce privește doctrina și adevărurile specifice, atât de valoroase astăzi;
- » formarea unor centre de pregătire în vederea salvării sufletelor;
- » deschiderea unei școli misionare pentru laici.

DE CE?

Din diferite motive, mulți membri nu cunosc îndeajuns bazele învățăturilor adventiste și nu sunt puternic atașați de valorile adventismului. Cea mai urgentă nevoie a noastră este revărsarea Duhului Sfânt în *ploaia târzie*, iar Casa Evangheliei se dorește a fi un nucleu de redeșteptare spirituală, pentru a fi primi Duhul Sfânt.

CUM SE DESFĂȘOARĂ?

Reamintirea sau învățarea doctrinelor biblice se poate face cel mai bine în cadrul serviciului divin din Sabat după-amiază, la un nivel simplu, în mod ilustrat și documentat (*Manualul doctrinelor* este într-un proces de reeditare, într-o formă revizuită și adăugită).

Un rol important îl au întâlnirile districtuale sau regionale, în care pot să li se ofere materiale tuturor cursanților, în format fizic, față în față sau online, cu posibilitatea participării mai multor prezentatori bine pregătiți.

ACTIVITĂȚI SUPLIMENTARE:

- » o tabără de o săptămână pentru cursuri intensive, activități practice și programe demonstrative;
- » participarea la o școală de misiune pentru laici, pentru o perioadă de până la doi ani, într-un format hibrid (online și fizic), cu o programă actualizată și cursuri desfășurate în mai multe localități sau pe internet. Programul va avea examene și va oferi diplome de absolvire pentru evangheliști laici.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Pentru mai multe detalii și înscriere, folosește www.advent.ist/scoala sau scanează codul alăturat cu camera telefonului.

BISERICA UCENICULUI

O biserică pentru căutătorii din mediul online

PROIECT DE OBTINERE ȘI DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

UN RĂSPUNS LA VREME POTRIVITĂ

Pentru o perioadă, pandemia ne-a forțat să ne închinăm alături de frații și surorile noastre exclusiv online. Am avut ocazia să ne punem în locul aceluia care-L caută pe Dumnezeu fără să viziteze o biserică fizică, deși tânjesc după apartenența la o comunitate spirituală.

CE ÎNSEAMNĂ BISERICA UCENICULUI?

O comunitate menită să-i integreze pe cei prezenți online și deschiși la interacțiune de tip religios în acest mediu. Proiectul se bazează pe implicarea adventiștilor care înțeleg complexitatea vieții online. Comunitatea va avea nevoie de lideri de grupe de studiu și de rugăciune online, de gazde pentru diverse programe online și de facilitatori pentru cei care vor să Îl descopere pe Dumnezeu prin resursele, instrumentele și proiectele oferite de Biserica ucenicului.

DE CE ESTE NEVOIE DE BISERICA UCENICULUI?

Mulți căutători online vor intra într-o biserică fizică doar dacă au fost mai întâi câștigați și integrați într-o comunitate virtuală. *Biserica ucenicului* este gândită pentru astfel de persoane din toată țara sau din afara ei. Scopul ei este să ofere un spațiu de întâlnire și posibilitatea interconectării acelor persoane atinse de multele proiecte de trezire a interesului.

CUM FUNCȚIONEAZĂ BISERICA UCENICULUI?

Oamenii vor asculta predici online, se vor înscrie în grupe mici, la seminare, tabere și ateliere de spiritualitate, dezvoltare personală, stil de viață sănătos, consiliere familială etc. Vor exista proiecte sociale, opțiuni de donații online și utilizare a resurselor de tip text, audio sau video, prin intermediul *Bisericii ucenicului*.

Programele de închinare în format video pentru Biserica ucenicului se vor filma în marile orașe ale țării sau într-un spațiu dedicat platformei și se vor transmite online programat, 7 zile din 7. Profesorii Universității Adventus vor fi invitați la realizarea acestora.

Participanții vor putea viziona singuri sau în grup, cu acces la chat și cu un moderator prezent pentru a răspunde întrebărilor. Gazda îi va ghida permanent către următorii pași în cadrul platformei online.

Dacă vrei să susții și să fii parte din acest proiect, contactează-ne folosind formularul de la www.advent.ist/biserica sau deschide codul QR.

ZIUA BIBLIEI

Biblia rămâne de actualitate și în prezent!

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

ZIUA BIBLIEI

Biblia este cartea de căpătâi a umanității și glasul Cerului auzit pe pământ. Ea este izvorul de apă vie și sursa cunoașterii adevărate despre Dumnezeu. Într-o societate cu valori schimbătoare, Biblia trebuie prezentată oamenilor ca având un mesaj de impact actual și veșnic.

CE ESTE ȘI CÂND SE DESFĂȘOARĂ?

Este o perioadă dedicată pentru promovarea Bibliei care se stabilește împreună cu pastorul și cu biserica în care se organizează. Obiectivul principal este ca mulți oameni să devină interesați de studiul și de valorile Bibliei.

DE CE ZIUA BIBLIEI?

Pentru că învățăturile Bibliei sunt frumoase, iar făgăduințele ei pentru toate domeniile vieții sunt actuale în societatea postmodernă, plină de tulburări și de conflicte. Biblia poate să aducă pace, să schimbe mentalități și să facă vizibile rezultate în societate.

CUM SE PREGĂTEȘTE ȘI CUM SE ORGANIZEAZĂ?

După ce se fixează data calendaristică, prin Departamentul de Comunicare al Conferinței se stabilește cea mai potrivită strategie pentru promovarea evenimentului. Se organizează manifestări de publicitate la Biblie, cum ar fi:

- » Emisiuni radio-TV consacrate originilor Scripturii și învățăturilor ei fundamentale.
- » Simpozioane și dezbateri publice pe teme sociale actuale la care Biblia aduce soluții.
- » Promovare ofertă de Biblie cu preț promoțional din partea Editurii Viață și Sănătate.
- » Promovarea aplicației „myBible”, care oferă acces la devoționale, studii biblice și explicații suplimentare pe dispozitive mobile.
- » Distribuire număr special *Semnele timpului* dedicat exclusiv Scripturii.
- » Cursuri pe platforma solascriptura.ro și prin corespondență clasică.
- » Scrierea Bibliei sau a unor părți din ea, într-o singură zi, într-un singur loc, de către tineri, în prezența mass-mediei.
- » Expo-Bibliei – prezentarea unei colecții de Biblie din diferite secole.
- » Distribuire de flyere, afișarea de bannere, panouri publicitare (balconul, gardul, mașina ta).

Contactează-ne la adresa www.advent.ist/ziuab sau dacă îți este mai simplu, plasează camera telefonului pe codul alăturat pentru a accesa același link.

SĂPTĂMÂNA MISIUNII PRIN CARTE

Răspândește lumina!

PROIECT DE TREZIRE ȘI DE VALORIFICARE A INTERESULUI

NU ȚINE LUMINA DOAR PENTRU TINE!

Probabil că te gândești de mult să faci ceva special pentru semenii tăi, ca ei să îl cunoască pe Dumnezeu și să se bucure de părtășia unei relații mântuitoare cu El. Există ceva ce putem face toți, indiferent de vârstă sau ocupație – putem oferi o carte.

CE ESTE „SĂPTĂMÂNA MISIUNII PRIN CARTE”?

O provocare pentru toți cei care se bucură de o relație fericită cu Dumnezeul lor. O perioadă, 4–11 decembrie 2021, în care Departamentul de Publicații și Editura Viață și Sănătate oferă la preț special 7 titluri de carte pe care cei care doresc pot să le cumpere și să le dăruiască celor care au atâta nevoie de ele. Poți cumpăra pachetul cu cele șapte cărți sau doar câteva dintre ele. Volumele vizează toate categoriile de vârstă și de interese.

DE CE O „SĂPTĂMÂNĂ A MISIUNII PRIN CARTE”?

Pentru că manifestăm un interes foarte mare pentru răspândirea cărților religioase și în timpul Săptămânii de Rugăciune dorim ca întreaga biserică să aibă ocazia să se roage și să lucreze. Copiii, tinerii, adulții sau vârstnicii vor avea oportunitatea să cumpere la reducere și titluri care în mod obișnuit nu sunt reduse, în așa fel încât să existe o ofertă bogată din care fiecare să poată alege ceea ce se potrivește cel mai bine celui care va primi darul. Fiecare carte va conține și un cod QR pentru ca cititorul interesat să acceseze mai multe informații.

CUM MĂ POT IMPLICA

Analizează cele șapte titluri (spiritualitate, sănătate, cartea anului, carte pentru copii, carte pentru tineri, o carte specială pentru femei și o carte tip cadou), roagă-te, alege, înscrie-te și dăruiește.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Toți cei care doresc să participe se vor putea înscrie la pastorul bisericii sau prin intermediul unui link în perioada 10 octombrie–10 noiembrie, în așa fel încât toate cărțile să poată fi livrate până la 1 decembrie 2021. În limita stocului disponibil, cărțile vor putea fi cumpărate în perioada 4–11 decembrie și direct din librăriile Sola Scriptura.

Fotografiază cu camera telefonului codul alăturat pentru a accesa viatisanasanate.ro.

O ZI ÎN LIBRĂRIE

Promovarea programelor Sola Scriptura

PROIECT DE VALORIFICARE A INTERESULUI

ALTFEL DE LIBRĂRII

În ultimii ani, rețeaua de librării Sola Scriptura din România s-a dezvoltat în aproape toate orașele mari și reședințele de județ din țară. Totuși, mulți clienți care vizitează librăriile noastre nu au cunoștință despre cursurile oferite gratuit în domeniile sănătate, nutriție, familie și spiritualitate.

VIZITATOR SPECIAL

Dacă în localitatea unde locuiești sau în apropiere de tine există una sau mai multe librării, propune-ți ca într-o zi să mergi acolo și să promovezi cursurile prin corespondență. Pentru eficiență, este potrivit și necesar ca în prealabil să discuți cu pastorul și cu librarul. În colaborare cu directorul Departamentului Lucrarea Personală, aceștia vor avea în atenție o întâlnire de instruire cu grupul de voluntari. Astfel, vei cunoaște informațiile de bază și vei ști să răspunzi la diversele întrebări care pot apărea în interacțiunea cu clienții.

CURSURI PENTRU O VIAȚĂ DIN BELȘUG

Vizita ta în librărie te va pune în contact cu oamenii și le vei înțelege nevoile. Atunci când promovezi înscrierea la un anumit curs înseamnă că înțelegi responsabilitatea pe care o ai. Mai mult decât atât, prin studierea Bibliei împreună cu oamenii arăți că îți pasă de viitorul lor veșnic. Nu uita că a petrece un timp în librărie este o încurajare mare și pentru librar! Oferă-ți ajutorul în ceea ce are nevoie!

PREGĂTIREA PENTRU VIZITĂ

Anunță pastorul bisericii pentru a te înscrie la programul de instruire. Ulterior, va fi stabilită și perioada vizitei tale. Asigură-te că ai materialele publicitare necesare și, mai ales, că te rogi pentru ca discuțiile în care te implici să fie binecuvântate de Dumnezeu. Răbdarea, vorba înțeleaptă și credința sunt ingredientele necesare pentru a te bucura de rezultate pozitive.

Accesează www.advent.ist/librarie sau folosește codul QR alăturat pentru a te înscrie ca voluntar într-o librărie Sola Scriptura.

PUNE UMĂRUL PENTRU ORAȘUL TĂU!

Fii misionar la tine acasă, în centrele Sola Scriptura!

PROIECT DE VALORIFICARE A INTERESULUI ȘI DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

MISIONARISM FĂRĂ PREGĂTIRE SUPLIMENTARĂ

Poate ți-ai dorit să te implici în misiune, dar te-ai lovit de lipsa timpului necesar pentru a fi activ la distanță. Avem vești bune pentru tine! Ai deja o pregătire foarte importantă care te poate ajuta să devii misionar la tine acasă.

MISIUNE ÎNSEAMNĂ ÎMPLINIREA UNEI NEVOI

De prea multe ori, definiția misionarismului este limitată strict la distribuirea de literatură și la alte activități asemănătoare acestora. Despre Isus știm că Se amesteca printre oameni ca unul care le dorea binele, le împlinea nevoile, apoi îi invita să-L urmeze. Nu-ia așa că noi tindem să neglijăm primele două etape și ne concentrăm pe ultima?

INFRASTRUCTURA MISIONARĂ

În România există nu mai puțin de 50 de centre misionare Sola Scriptura. Unele spații dispun de camere anexe foarte încăpătoare și deja amenajate pentru conferințe publice, dar, din diferite motive, în momentul de față își limitează activitatea la vânzare de carte.

În același timp, din biserică fac parte multe persoane competente, care ar putea cu ușurință să valorifice potențialul misionar al centrelor.

TU POȚI SĂ ÎMPLINEȘTI O NEVOIE

Pregătirea profesională pe care o ai ar putea fi de mare folos în orașul tău. Mulți oameni ar fi interesați să vină o zi pe săptămână, timp de o oră sau mai mult, în centrul Sola Scriptura din orașul tău ca să beneficieze gratuit de cunoștințele tale. Dacă există o librărie Sola Scriptura în localitatea ta, spune-i pastorului despre intenția ta și cere-i lista cu propuneri de voluntariat în centrul Sola Scriptura. Gândește creativ și propune activități noi care răspund nevoilor pe care le au concitadinii tăi.

Exemple de activități: consiliere juridică, familială, medicală sau psihologică, meditații pentru școală, detoxifiere mintală și fizică, dezvoltare personală, educație civică, cluburi de lectură, clase gastronomice etc.

PUNE UMĂRUL PENTRU ORAȘUL TĂU!

Urmăriți binele cetății ... și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atâră de fericirea ei! – Ieremia 29:7

Înscrie-te la activitățile sugerate sau propune altele folosind www.advent.ist/orasultau. Dacă îți este mai simplu, scanează codul QR alăturat pentru a deschide același link.

SUSTINE ȘI DEZVOLTĂ Centrul misionar Sola Scriptura din zona ta !

SolaScriptura.ro

CURSURI

online și prin corespondență

120.000

de cursanți până în prezent

Instrumentul tău

MISIONAR

IMPLICĂ-TE ȘI TU!

**Consultă proiectul „Pune umărul pentru orașul tău”,
apoi anunță pastorul despre decizia pe care ai luat-o.**

ROAGĂ-TE PENTRU MINE!

O rețea a rugăciunii de mijlocire

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

POVERI PREA GRELE

Există oameni care își poartă poverile singuri, în tăcere. Există oameni care ar dori să împărtășească poverile lor cu cineva, dar nu au cu cine. Există oameni care văd și simt poverile altora, dar sunt neputincioși în a prelua din greutatea acelor poveri. Soluția pentru asemenea oameni este apelul la rugăciunea unită a unui grup de oameni credincioși. Dacă vrei să te rogi pentru alții într-un asemenea grup, alătură-te inițiativei „Roagă-te pentru mine!”.

CE ESTE REȚEAUA DE RUGĂCIUNE?

„Roagă-te pentru mine!” este o inițiativă care vine în ajutorul celor care apelează la rugăciunea de mijlocire, pentru ei personal sau pentru alții, prin intermediul unui număr de telefon. Interacțiunea este privată: doar solicitantul și administratorul rețelei pot vedea solicitările și mesajele. Membrii rețelei de rugăciune primesc solicitările de la administrator și, pentru un interval stabilit, se roagă lui Dumnezeu pentru persoana sau problema respectivă. Rezultatul rugăciunii sau nevoia continuării acesteia se comunică la încheierea perioadei stabilite, de comun acord cu solicitantul.

DE CE O REȚEA DE RUGĂCIUNE PRIVATĂ?

Pentru că unii oameni nu se simt confortabil să solicite rugăciune de mijlocire nici chiar din partea prietenilor, cu atât mai puțin în public. Ei fie nu îndrăznesc, fie percep împărtășirea problemelor personale cu altcineva ca pe o expunere sau invadare a intimității sufletești. Alții însă apreciază și mulțumesc, dar și ei sunt reținuți în a solicita rugăciunea, chiar dacă poate au mare nevoie. Din acest motiv, pentru mulți aflați în nevoie apelează altcineva la grupuri dedicate rugăciunii de mijlocire. Însă indiferent cine, cum sau din ce motiv, oricine apreciază o rețea privată de rugăciune.

CUM POT SĂ MĂ IMPLIC?

Prin înscrierea ca voluntar pentru acest proiect și prin rugăciune consecventă și regulată pentru persoanele și cazurile care îți vor fi atribuite. Distribuie pagina <https://www.facebook.com/groups/buzunarulcurugaciuni/> și contactează administratorii pentru a colabora cu ei.

Accesează www.advent.ist/roagate sau folosește codul QR alăturat pentru a te înscrie în rețeaua de rugăciune.

SPERAŢA TV ÎN CASELE TUTUROR

Urmăreşte Speranţa TV cu un prieten!

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI ŞI DE OBTINERE A DECIZIEI

MESAJUL BIBLIC PENTRU TOŢI

Măsurătorile arată o creştere a interesului pentru programele televiziunii Speranţa. Prin intermediul reţelelor de cablu sau pe internet, numărul celor care urmăresc acest post de televiziune este în creştere (6 200 000 telespectatori unici în 2019; 6 700 000 telespectatori unici în 2020). Speranţa TV oferă programe variate pentru cei interesaţi de adevărurile biblice şi pentru cei care caută informaţii echilibrate, a doua opinie despre realitate, un stil de viaţă mai bun, educaţie pentru viaţă, poveşti inspiratoare, pace sufletească. Căutările variate pot avea un răspuns în programele oferite: informative, educaţionale, practice, spirituale etc.

CINE SE POATE IMPLICA?

Oricine este familiarizat cu programele televiziunii. Este necesar să cunoşti tipurile de emisiuni, ora de difuzare şi tematica lor, astfel încât, având în vedere preocupările prietenilor tăi, să le poţi recomanda acea emisiune care corespunde căutărilor lor. Ideal ar fi să urmăriţi împreună unul dintre programele preferate (de sănătate, grădinărit, familie, pentru copii sau tineri, emisiuni culturale, istorice, sociale, pentru persoane cu dizabilităţi, de evanghelizare ş.a.).

DE CE ESTE NECESAR?

Este poate vârful de lance al Bisericii, prin care putem ajunge direct în casele celor interesaţi, pornind de la nevoile lor. Speranţa este o televiziune de nişă, ceea ce înseamnă că multe persoane nu ştiu de existenţa ei. Conform măsurătorilor, abia 30% dintre români au privit la postul nostru TV timp ce cel puţin un minut. Rămâne un mare segment de public pe care trebuie să-l ajutăm să intre în contact cu programele noastre.

CUM FUNCŢIONEAZĂ?

Speranţa TV va realiza o broşură de prezentare cu grila de programe, fotografiile ale realizatorilor, ora şi ziua la care pot fi vizionate emisiunile şi alte detalii, inclusiv despre difuzarea lor în online. Fiecare persoană înscrisă în proiect va primi această broşură. Ea are un spaţiu care poate fi completat cu numele prietenului care ar fi interesat de acea emisiune. Mai înainte de a oferi broşura şi invitaţia, roagă-te pentru călăuzire.

Fotografiază codul alăturat cu camera telefonului sau accesează www.advent.ist/sperantatv pentru grila de programe şi broşură.

TABĂRA DE STUDIU BIBLIC

Să știi ce crezi și de ce crezi!

PROIECT DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

„ÎMPARTE DREPT CUVÂNTUL ADEVĂRULUI!”

Îndepărtarea de Cuvântul lui Dumnezeu a fost un fenomen prezent în istoria bisericii încă de la începutul ei. Sunt bine cunoscute ereziile cu care s-au confruntat creștinii din primele secole. În ultimii ani, acest fenomen s-a intensificat din nou. Asistăm la reapariția unora dintre vechile erezii, precum și la apariția altora noi, care amenință să smulgă suflete sincere din „trupul lui Hristos”. În fața acestora, niciun credincios nu poate sta impasibil, ci trebuie să învețe cum să „împartă drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15), ca să recunoască ereziile și să le dezaprobe.

TABĂRA DE STUDIU BIBLIC

Pentru a preîntâmpina răspândirea acestor pericole subtile printre credincioși, fiecare Conferință, în colaborare cu Uniunea, organizează tabere de studiu biblic pentru consolidarea credinței noilor convertiți, în special a tinerilor, dar și pentru credincioșii mai vechi, confrunțați cu diversele curente de opinie din biserică sau din afara ei.

CE? CINE? UNDE? CÂND?

În funcție de specificul local și de provocările cu care se confruntă, Conferințele stabilesc subiectele care urmează a fi prezentate, invitând prezentatori din cadrul diverselor instituții ale bisericii, din țară și din afara ei, care să prezinte studii biblice și seminare specifice. Locurile de desfășurare a acestor tabere vor fi centrele cunoscute ale bisericii (Moeciu, Sătic, Coșna, Lăpușna etc.). Fiecare Conferință va stabili perioadele desfășurării acestor tabere și le va comunica din timp participanților care se vor fi înscris în acest proiect.

Comunică organizatorilor preferințele tale, completând formularul de la www.advent.ist/tabara. Codul QR alăturat deschide același formular.

BIBLIA UCENICULUI

Propovăduiește Cuvântul!

PROIECT DE APROFUNDARE A CUNOȘTIINȚELOR

O LUMINĂ PE CĂRAREA MEA

Pentru fiecare membru al Bisericii Adventiste, Biblia este cea mai iubită carte. Cu ajutorul ei înțelegem planul lui Dumnezeu pentru viața noastră și le explicăm altora adevărul despre mântuire. Dorim să îți oferim o ediție a Bibliei cu resurse pentru slujbași și misionari.

CE ESTE *BIBLIA UCENICULUI*?

Biblia ucenicului este o ediție a Bibliei în limba română cu resurse pentru cei care vor să-i ajute pe ceilalți să îl cunoască pe Dumnezeu. Ea folosește traducerea Dumitru Cornilescu, revizuită ortografic. Va fi prima Biblie care, pe lângă trimiteri și comentarii, va avea numeroase QR-coduri, prin intermediul cărora cititorii vor avea acces la resurse audio și video, precum și la explicații suplimentare ale unor pasaje dificil de înțeles sau chiar la *Manualul Bisericii*.

DE CE O BIBLIE A UCENICULUI?

Resursele de care au nevoie slujbașii și misionarii se găsesc în anumite cărți, pe internet sau în biblioteci cu acces limitat. Este dificil să porți după tine de fiecare dată multe cărți, în speranța că atunci când vei avea nevoie de unele explicații le vei avea la îndemână.

CE CONȚINE *BIBLIA UCENICULUI*?

Această ediție conține trimiteri biblice tematice, studii biblice, informații geografice sau arheologice despre unele localitățile menționate în Biblie, explicații ale unor texte dificile, hărți și multe alte materiale ajutătoare. De asemenea, prin intermediul unor coduri care se fotografiază cu camera telefonului, cititorul va putea deschide pe internet resurse suplimentare audio-video, precum și materiale de referință, cum ar fi *Manualul Bisericii*, *Cele 28 de puncte fundamentale de credință*, ghiduri și declarații oficiale ale Bisericii Adventiste.

CUM O POT AVEA?

Biblia ucenicului va fi disponibilă din luna noiembrie a anului 2021 pe site-ul Editurii Viață și Sănătate și în librăriile Sola Scriptura.

Accesează viatasisanatate.ro pentru detalii și comenzi.

UN CADOU SPECIAL PENTRU INTELLECTUALI ȘI OFICIALITĂȚI

Evanghelia la drumuri și la garduri

PROIECT DE TREZIRE ȘI DE VALORIFICARE A INTERESULUI

SALVEAZĂ-I PE TOȚI!

Cu cât istoria se apropie de final, cu atât starea morală a lumii se degradează și mai mult. Pentru că nu îi putem influența pe toți, îți oferim o soluție prin care să-i ajutăm pe cei care sunt deja mentori și formatori de opinie publică. Și tu poți contribui la promovarea principiilor corecte și a realităților profetice din timpurile noastre în rândul acestor oameni.

CE NE PROPUNEM?

În perioada 1–31 martie 2022, Departamentul de Publicații în colaborare cu Editura Viață și Sănătate pun la dispoziția tuturor celor interesați două cărți speciale pentru a fi dăruite persoanelor influente (cadre didactice, medici, antreprenori, oficialități publice, lideri etc.) Pachetul cuprinde două cărți de excepție: *Tragedia veacurilor* (ediția de lux) și *Descoperă-ți valoarea*, fiecare la prețul de circa 50 de lei (dacă nu se vor modifica semnificativ condițiile economice).

DE CE UN ASTFEL DE PROIECT?

Noi credem că misiunea noastră este aceea de a duce Evanghelia mântuirii tuturor celor din jurul nostru, indiferent de poziția socială pe care o ocupă. Persoanele influente din societate nu trebuie evitate. Conținutul pachetului propus le ajută să înțeleagă valoarea profetică a prezentului și viziunea creștină despre dezvoltare personală și succes. Prin aceste cărți ne vor cunoaște mai bine și vor avea ocazia să își însușească multe principii biblice.

CUM VOM PROCEDA?

În perioada 1–31 martie 2022 încurajăm credincioșii adventiști să se roage zilnic pentru o listă de persoane influente și, atunci când vor avea ocazia, să le ofere acest pachet de cărți.

CUM POT PARTICIPA?

Cele două cărți vor putea fi comandate la prețul promoțional pe www.viatasananatate.ro sau în librăriile Sola Scriptura, oricând în perioada 1–31 martie.

Accesează viatasananatate.ro pentru detalii și comenzi.

EDUCAȚIA FINANCIARĂ A COPIILOR

Învăță-i pe cei mici

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

NEVOIA DE EDUCAȚIE FINANCIARĂ

Ca să fie pregătiți pentru viață și pentru slujire, copiii și tinerii au nevoie de educație financiară. Acest lucru nu se realizează în școli și uneori nici chiar în biserică. Este atât de mare nevoie de o educație bazată pe principiile Bibliei în domeniul acesta.

DE CE EDUCAȚIE FINANCIARĂ?

Nu este suficient să ai cunoștințe despre cum se realizează un buget sau cum să cheltuiești cu grijă resursele. Cel mai important e să ai o perspectivă biblică cu privire la resursele pe care Dumnezeu le-a așezat în mâinile noastre și la modul în care să ne raportăm la El și la aceste resurse.

CE ESTE EDUCAȚIA FINANCIARĂ?

Persoane cu experiență financiară împărtășesc cunoștințele dobândite prin intermediul materialelor pregătite de Departamentul Isprăvnicie al Uniunii Române.

CUM FUNCȚIONEAZĂ EDUCAȚIA FINANCIARĂ?

Pentru a participa la program, te vei înscrie pe o platformă, vei primi materialele și vei parcurge instruirea necesară alături de responsabilul pentru Isprăvnicie de la Conferință. Tot el va configura și repartizarea prezentatorilor, pe centre.

Scanează codul QR sau accesează www.advent.ist/financiar și completează formularul de înscriere.

APRECIAZĂ POSTĂRILE BISERICII!

Nu subestima valoarea unui LIKE

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

INTRODUCERE

Încă de la început, adventiștii au folosit tehnologiile de comunicare în masă: presa rotativă pentru tiparul ziarelor în mișcarea millerită, radioul și, mai târziu, televiziunea, tehnologia prin satelit (NET-urile) etc. Este momentul să promovăm valorile Bibliei pe platformele de socializare.

DE CE?

Astăzi, foarte mulți copii, tineri și adulți petrec multe ore pe zi conectați la internet sau verificând notificările din Facebook, Instagram, WhatsApp, TikTok, YouTube și altele. Pentru mulți dintre ei, comunicarea pe aceste platforme este forma preferată pentru a transmite ce știi sau ce simți. În același timp, metoda este foarte populară și rapidă, oferă posibilitatea de interacțiune, nu costă, iar postările rămân accesibile timp îndelungat.

CE?

În țară, Biserica și departamentele ei dețin peste 300 de pagini de Facebook oficiale și administrează zeci de canale de YouTube. În fiecare săptămână, Speranța TV, zeci de biserici și canale YouTube (Hope Discovery România, Autentic o podcast, Departamentul Isprăvnicie, Taine din Scripturi, Semnele timpului etc.) transmit programe în direct sau înregistrate. O mare parte a materialelor au caracter misionar și pot ajunge la mai multe persoane, dacă și tu ne ajuți.

CUM?

Alege una sau mai multe emisiuni preferate și acordă un LIKE, ori de câte ori apare în fluxul tău de postări. Comentează sau distribuie postarea în profilul tău personal, pentru ca și prietenii tăi să o poată viziona. Trimite linkul celor interesați prin mesaj în chat sau pe WhatsApp.

Apreciază cu un LIKE și urmărește pagina de Facebook a bisericii tale locale (sau a celei mai apropiate biserici), precum și canalul de YouTube al bisericii și/sau Conferinței tale. Apreciază cu un LIKE videoclipuri sau texte biblice.

CUM POT FACE MAI MULT?

Află mai multe despre regulile de adresare în mediul online, cel mai bun timp pentru postări și tipul comentariilor de impact accesând comunitatea noastră de misionari digitali voluntari. Deschide linkul alăturat sau scanează codul QR și înscrie-te pe platforma Adventist Group pentru instruire și comunicare cu pastori și evangheliști din țară. Succes!

Deschide www.adventist/like sau scanează codul QR și înscrie-te pe platforma Adventist Group pentru instruire și comunicare cu pastori și cu evangheliști din țară.

CURS ONLINE EXPERIMENTAL DE SPIRITUALITATE

Cum să găsești pacea interioară

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

OFERĂ SPERANȚĂ ȘI PACE!

Ai observat cât de frământați și de anxioși sunt oamenii în această perioadă tulbură de pandemie? Mulți se tem de viitor, de moarte, de gândul că i-ar putea pierde pe cei dragi. Depresia atinge cote alarmante în rândul adulților, dar și în rândul tinerilor și adolescenților. Oferă-le speranță celor din jur și ghidează-i în a descoperi primii pași către spiritualitate și către pace interioară.

CE ESTE?

Un proiect de trezire a interesului oamenilor pentru viața veșnică, pornind de la nevoia lor de siguranță și de pace sufletească. Este un curs online experimental, în care unul sau mai mulți mentori îi conduc pe cursanți într-o călătorie la finalul căreia vor dobândi succes în lupta cu emoțiile negative.

DE CE?

Pentru că doar Dumnezeu oferă un remediu autentic antistres. Depresia și anxietatea sunt probleme actuale care s-au accelerat în pandemie. Oamenii au nevoie de suport emoțional și spiritual, iar noi putem să li-l oferim.

CUM FUNCȚIONEAZĂ?

Pentru că pandemia ne-a izolat fizic atât de mult, vom fructifica avantajele aduse de tehnologie. Vom aborda oamenii acolo unde se găsesc și unde sunt dispuși să fie contactați: în mediul online.

Cursurile experimentale au loc o dată pe săptămână, via Zoom, timp de 6-8 ocazii. Cursanții sunt învățați să deprindă abilități noi și să își rezolve o problemă cu sprijinul mentorilor. Profesorii care vor preda cursul își formează clasa, oferind mai întâi audienței resurse și informații gratuite (e-book, audio-book, minicurs). Ulterior, se fac înscrieri la cursul experimental pentru obținerea stării de liniște sufletească și a eliberării de vinovăție în care vor învăța cum să ajungă la pacea sufletească și să se elibereze de trecut și de vinovăție. După achitarea taxei de curs, participanții vor primi un colet cu cărți de la Editura Viață și Sănătate. Valoarea cărților primite este echivalentă cu taxa de înscriere.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Dacă vrei să te implicii sau să faci parte din echipa de organizare (dezvoltator web, grafician, specialist în marketing online), dacă ești specialist în consiliere și terapie, contactează-ne și înscrie-te folosind codul QR alăturat sau accesând www.advent.ist/experimental.

TABĂRĂ BIBLICĂ NAȚIONALĂ – SOLA SCRIPTURA

Învață să trăiești

PROIECT DE VALORIFICARE A INTERESULUI ȘI DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

INTRODUCERE

Tabăra biblică Sola Scriptura a fost gândită ca o săptămână specială petrecută în mijlocul naturii, unde cursanții și echipa Sola Scriptura descoperă împreună ce înseamnă să trăiești zilnic valorile Bibliei.

Tabăra este o ocazie de consolidare a legăturii dintre cursanți și echipele locale din centrele Sola Scriptura și, de asemenea, de a aprofunda cunoștințele dobândite în cadrul cursurilor. Din punct de vedere practic și experimental, tabăra demonstrează stilul de viață sănătos care include mișcare fizică, un meniu curat și sănătos și hrană spirituală zilnică.

DE CE O TABĂRĂ?

În mijlocul naturii, fără stresul zilnic, sufletul omului descoperă iubirea lui Dumnezeu în tot ce îl înconjoară (păsări, vegetație, râuri, munți), trezind acea dorință de a-L descoperi pe Cel care ne-a creat. Tabăra îți dă sentimentul că nu ești singur, fiind înconjurat de oameni care au aceleași căutări. Ești în contact direct cu un grup-suport timp de șapte zile și beneficiezi de seminare, dezbateri, ateliere și activități recreative care fac din această tabără momente unice în apropierea față de Dumnezeu.

CUI SE ADRESEAZĂ ACEASTĂ TABĂRĂ?

La acest eveniment sunt invitați cursanții sau absolvenții cursurilor oferite de platforma Sola Scriptura, precum și participanții activi la diferitele activități organizate în biserica locală (clase de studiu, cluburi, expoziții de sănătate etc.).

CUM TE POȚI IMPLICA?

- » Descoperă în jurul tău persoanele care caută un răspuns despre stilul de viață sănătos, familia împlinită, religia autentică, bunăstarea emoțională, managementul stresului etc.
- » Îndrumă-le către una dintre activitățile desfășurate la Sola Scriptura (cursuri, clase de lectură, cluburi, expoziții de sănătate), iar cu prima ocazie invită-le într-o tabără.
- » Fii voluntar în echipa Sola Scriptura și colaborează cu pastorul și cu librarul în activitățile pe care aceștia ți le propun.
- » Dacă îți place să lucrezi cu copiii, ești pasionat de mișcare sau ai idei despre activități în aer liber, contactează-ne!

Pentru informații despre perioada taberelor și înscrieri, accesează www.advent.ist/sola sau scanează codul QR alăturat.

ÎMPARTE LUMINA

Prezintă-le semenilor tăi oferta Cerului!

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

DU-LE ȘI ALTORA VESTEA CEA BUNĂ

Realizezi cât de debusolați și de lipsiți de speranță pot fi oamenii în pandemie și în postpandemie? Confuzia și lipsa de perspectivă îi afundă pe mulți în anxietate și în depresie, iar izolarea socială îi face să se simtă uitați de lume. Ai vrea să le poți oferi un strop de speranță? Tu poți fi mesagerul Cerului pentru semenii tăi și le poți arăta oferta generoasă a lui Dumnezeu! Te invit să descoperi mai jos o modalitate extrem de simplă, dar eficientă!

CE ESTE „ÎMPARTE LUMINA”?

„ÎMPARTE LUMINA” este un proiect de trezire a interesului, în care evangheliștii cu literatura și alți membri cu spirit misionar le prezintă oamenilor ofertele pe care Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea le are și, ulterior, preiau contactele celor interesați de serviciile voluntarilor noștri. Cererile și ofertele se vor întâlni, iar oamenii vor fi beneficiari în funcție de interesele pe care le au.

DE CE „ÎMPARTE LUMINA”?

Pentru că este nevoie ca oamenii să cunoască diferitele proiecte pe care Biserica și instituțiile ei le derulează pentru a răspunde anumitor nevoi. Este necesar să se creeze o punte de legătură între oferta noastră și nevoile lor.

CUM FUNCȚIONEAZĂ „ÎMPARTE LUMINA”?

Se vor tipări pliante asemănătoare celor de înscriere la „Sola Scriptura” sau la cluburile de sănătate, în care vor fi prezentate proiectele bisericii noastre: cursuri, seminare, tabere, servicii gratuite, cluburi, voluntariat, donații etc. Prin acestea, semenii noștri vor fi puși în legătură cu diferitele departamente ale Bisericii și cu ONG-urile ei. Evangheliștii cu literatura le vor oferi aceste pliante celor pe care îi vor întâlni în lucrarea din casă în casă, la standuri sau în instituții, pentru promovare și pentru înscriere.

CUM SE ÎNSCRIU OAMENII?

Foarte simplu: oamenii vor completa pliantul oferit de evangheliștii cu literatura și îl vor înapoia acestora, iar datele vor fi centralizate la nivelul Conferințelor. De asemenea, va fi disponibil un cont QR pe care oamenii îl vor putea scana și se vor putea înscrie online la unul dintre proiectele disponibile.

Pentru a vedea pliantul, accesează www.advent.ist/lumina sau plasează camera telefonului deasupra codului QR alăturat.

INFLUENCER ONLINE

Folosește-ți darurile pentru a face diferența!

PROIECT DE TREZIRE A INTERESULUI

PENTRU GENERAȚII TOT MAI PREZENTE ONLINE

Traversăm o perioadă când vlogurile și podcasturile audio și video au mare succes la publicul online, care petrece un timp important din zi pe dispozitive mobile. Din ce în ce mai mulți oameni, inclusiv cei de vârstă medie sau chiar de vârsta a treia, consumă materiale spirituale online. Generațiile mai tinere își desfășoară o mare parte din activitățile zilnice asistați de programe sau de oferte din mediul online. Biserica poate fi prezentă online prin sute de influenceri, a căror pasiune pentru mediul online și pentru Dumnezeu poate deveni o sursă de influență în bine.

CE PRESUPUNE SĂ FII INFLUENCER?

Fiecare dintre noi transmite mesaje constant. În ultimul deceniu, o facem cel mai des prin rețelele social media (WhatsApp, Facebook, YouTube, TikTok, Instagram). Unele persoane au văzut oportunitatea de a transmite mesaje create planificat și strategic: în formă scrisă (articole), în format de imagine, în format audio (podcast) sau în format video (video blog/vlog sau podcast video). Într-o măsură mai mare sau mai mică, fiecare dintre aceștia devine un influencer, o persoană care are influență asupra unui număr de urmăritori.

DE CE INFLUENCER?

Dacă în limba engleză există o diversitate de oferte în zona materialelor online, în limba română este loc pentru diversificarea paletelor. Oamenii se atașează mai ușor de o personalitate care le câștigă încrederea. Pentru că suntem atât de diferiți, cu cât avem mai mulți influenceri care să prezinte convingător mesajul lui Dumnezeu în mediul online, cu atât mai mulți oameni pot fi atinși și câștigați prin mesajele și prin personalitățile noastre diferite.

CUM POT DEVENI ȘI ACTIVA CA INFLUENCER?

Revista *Semnele timpului* și Departamentul de Evanghelizare al Uniunii Române vor oferi instruire și susținere inițială celor care vor să devină influenceri online cu scopul de a transmite mesaje cu valoare din perspectiva viziunii adventiste de viață (conținutul poate fi subscris domeniilor teologiei, spiritualității, familiei, educației, stilului de viață etc.).

Contactează-ne folosind codul QR sau formularul de la www.advent.ist/influencer.

MISIUNE ONLINE

Vestea Bună prin intermediul internetului!

PROIECT DE TREZIRE ȘI DE VALORIFICARE A INTERESULUI

MISIUNE ÎN ONLINE

De-a lungul istoriei, mijloacele de comunicare au cunoscut o dezvoltare fluctuantă și au depins de viteza de deplasare. După cal și curieri alergători a urmat transportul cu propulsie, apoi invenția tranzistorului, iar astăzi omenirea trăiește în epoca internetului. Fluxul informațional este imens, iar pandemia a accelerat consumul digital.

CE ESTE MISIUNEA ONLINE?

Evangelhia nu poate evita mijloacele de comunicare moderne. În felul acesta, ajungem la un mare număr de persoane într-un timp foarte scurt, cu cheltuieli reduse spre zero și folosind una dintre cele mai populare metode.

DE CE MISIUNE ONLINE?

Apariția internetului și a platformelor sociale a creat un mijloc de comunicare ușor accesibil și la îndemână oricând. Timpul petrecut online este mare. Mijloacele digitale permit implicarea tinerilor, aspect din ce în ce mai greu de realizat.

CUM SE PREGĂTEȘTE ȘI CUM SE DESFĂȘOARĂ?

Departamentele Comunicare și Internet din cadrul Uniunii de Conferințe oferă programe, informații și metode practice de folosire a oportunităților moderne de comunicare. Pe platforma Zoom au loc sesiuni periodice de instruire cu misionarii în mediul digital, în funcție de specificul platformei (YouTube, Facebook, Instagram, Tik Tok etc.).

Intră în comunitatea [adventist.group](https://www.adventist.group), o platformă care reunește pastori, slujbași și voluntari din toată țara. Vei avea acces la suport tehnic, tutoriale și sesiuni de instruire. Primești săptămânal resurse în format text, audio și video care pot fi distribuite din profilul tău personal de utilizator de internet sau din contul bisericii locale.

Prin share, like, comentarii și postări devii un vector eficient de transmitere a Cuvântului lui Dumnezeu. Prin pagina ta, poți salva un suflet!

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Înscrie-te la <http://www.advent.ist/inscriere> și urmărește ghidul de aici www.advent.ist/ghid. Cere detalii pastorului local sau directorului de Comunicare de la Conferință. Comunică în aplicația dedicată pe computer și/sau telefon mobil și asigură-te că ulterior ești adăugat în canalul de evanghelizare.

SĂPTĂMÎNA LIBERTĂȚII RELIGIOASE

Lasă o amprentă puternică în societate!

PROIECT DE VALORIFICARE A INTERESULUI

MAI ESTE NEVOIE DE LIBERTATE DE CONȘTIINȚĂ?

Perioada pandemiei de SARS-CoV-2 a arătat cât de fragil este conceptul de libertate de conștiință sau, mai precis, de libertate religioasă. În momente de criză, oamenii sunt dispuși să renunțe la drepturile lor și să le impună și altora acest lucru. Este nevoie să formăm conștiințe puternice, bazate pe valori și pe principii corecte, la fiecare nivel al societății.

CE ESTE SĂPTĂMÎNA „LIBERTĂȚII RELIGIOASE”?

Este o săptămână în care se vor desfășura activități și întâlniri cu lideri de opinie din diverse domenii de activitate (juriști, profesori, oameni de afaceri, persoane cu influență în diferite zone de interes, ziariști, medici etc.), în jurul conceptului de libertate religioasă.

DE CE SĂPTĂMÎNA „LIBERTĂȚII RELIGIOASE”?

Trăim timpul când tot mai multe persoane trebuie câștigate pentru ideea de a sta ferme în apărarea principiilor de conștiință și de libertate. Este nevoie să păstrăm ce avem și să construim punți de colaborare.

CUM SE PREGĂTEȘTE ȘI CUM SE DESFĂȘORĂ?

Grupul de lucru este format din directorii departamentului cu același nume de la nivel național și regional, pastori și responsabili cu libertatea religioasă în comunitățile locale. În calendarul Săptămânii Libertății Religioase sunt programate simpozioane, lansări de carte cu tematică specifică, emisiuni în cadrul Centrului Media Adventist, evenimente cu vizibilitate în mass-media centrală sau locală.

La eveniment sunt invitate personalități din lumea politică, educativă și socială și autorități locale și județene. Responsabilul din comunitatea locală identifică potențialul desfășurării unor acțiuni locale și face sugestii comitetului bisericii. Acțiunea se organizează împreună cu pastorul și în colaborare cu directorul din cadrul Conferinței. Pastorul contactează persoanele reprezentative, reprezentanți ai altor culte etc. și îi invită în mod oficial.

Accesează www.advent.ist/libertate sau utilizează codul QR alăturat pentru a face propuneri de organizare a săptămânii libertății religioase.

TABĂRA LA KM 0

Creăm amintiri de neuitat!

PROIECT DE CONSOLIDARE A DECIZIEI

TABERE... OH, CÂTE AMINTIRI FRUMOASE!

Pantaloni de munte: luați. Bocanci: luați. Periuță: lipsește!

Ai și tu în minte sentimentele amestecate care se aglomerează în suflet atunci când te pregătești pentru o excursie? Visurile și așteptările aproape că nu te lasă să dormi.

CE ESTE „TABĂRA LA KM 0”?

Mulți copii nu au posibilitatea să meargă în excursii, din motive financiare, așa că proiectul „TABĂRA LA KM 0” își propune să organizeze o excursie în orașul de reședință sau cel mai apropiat (pentru cei care locuiesc în mediul rural). Acest proiect este menit să valorifice legăturile create în cadrul proiectului „Școala Biblică de Vacanță” și să creeze un cadru în care cei mici să intre din nou în contact cu valorile biblice într-o altă tabără, urmând ca apoi să fie integrați în grupele de Licurici și de Exploratori de la biserică.

DE CE „TABĂRA LA KM 0”?

Proiectul „Școala Biblică de Vacanță” a avut mare succes de-a lungul anilor și în mod special a primit răspunsuri pozitive din partea copiilor de alte confesiuni. Pentru ca legăturile cu acești copii să se mențină în timp, este nevoie și de alte ocazii speciale de întâlnire. „TABĂRA LA KM 0” poate fi o astfel de ocazie.

CUM FUNCȚIONEAZĂ „TABĂRA LA KM 0”?

Practic, vom oferi un program pentru cinci sau șapte zile după modelul taberelor de exploratori. Noutatea constă în faptul că în fiecare seară copilul se va întoarce acasă, locația aleasă pentru desfășurarea activităților fiind una aflată în apropierea orașului.

Este recomandat ca biserica locală să își asume costurile legate de masă, iar Departamentul de Tineret al Conferințelor să asigure materialele necesare pentru desfășurarea activităților, în așa fel încât costul pentru participant să fie redus la minimum.

CUM MĂ ÎNSCRIU?

Foarte simplu: accesează www.advent.ist/km0 sau plasează camera telefonului pe codul QR alăturat pentru a deschide același link! Completează datele solicitate! Vei fi înregistrat în baza de date și apoi contactat pentru detalii despre desfășurarea proiectului.

Fotografiază codul de mai jos sau deschide www.advent.ist/misiune pentru a accesa catalogul complet al proiectelor misionare din anul 2021-2022.

OCTOMBRIE

1. V. Romani 2:4
s. a. B 18:56, CT 18:46, IS 18:49, MS 19:01,
SM 19:07, DJ 19:05, AR 19:14

2. S. Proverbele 3:3,4
s. a. B 18:54, CT 18:44, IS 18:47, MS 18:59,
SM 19:05, DJ 19:04, AR 19:12

3. D. Efeseni 5:9
4. L. Rut 3:1
5. M. Deuteronomul 33:26
6. M. Matei 18:19
7. J. Romani 10:11
8. V. 2 Corinteni 1:3,4
s. a. B 18:43, CT 18:33, IS 18:35, MS 18:47,
SM 18:53, DJ 18:53, AR 19:01

9. S. 1 Samuel 23:17
s. a. B 18:41, CT 18:31, IS 18:33, MS 18:45,
SM 18:51, DJ 18:52, AR 18:59

10. D. Evrei 11:23
11. L. Tit 2:7
12. M. 2 Petru 3:11-12
13. M. Iacov 5:16
14. J. 1 Petru 1:7
15. V. Psalmii 37:37
s. a. B 18:31, CT 18:21, IS 18:21, MS 18:34,
SM 18:39, DJ 18:41, AR 18:48

16. S. Proverbele 17:20
s. a. B 18:29, CT 18:19, IS 18:20, MS 18:32,
SM 18:38, DJ 18:39, AR 18:46

17. D. Ioan 1:41
18. L. Luca 2:49
19. M. 1 Corinteni 13:13
20. M. Efeseni 5:31,32
21. J. 2 Corinteni 3:2
22. V. 1 Petru 1:15,16
s. a. B 18:19, CT 18:09, IS 18:09, MS 18:22,
SM 18:27, DJ 18:29, AR 18:35

23. S. Romani 12:4,5
s. a. B 18:18, CT 18:08, IS 18:07, MS 18:20,
SM 18:25, DJ 18:28, AR 18:34

24. D. Psalmii 122:1
25. L. Matei 8:11
26. M. Romani 1:20
27. M. Galateni 5:13
28. J. Coloseni 3:14
29. V. 2 Samuel 22:7
s. a. B 18:08, CT 17:59, IS 17:57, MS 18:10,
SM 18:15, DJ 18:19, AR 18:24

30. S. Apocalipsa 21:1
s. a. B 18:07, CT 17:57, IS 17:56, MS 18:09,
SM 18:13, DJ 18:17, AR 18:23

31. D. Matei 3:17

NOIEMBRIE

1. L. Luca 3:22
2. M. Matei 17:5
3. M. Evrei 12:15
4. J. Ioan 1:47
5. V. Marcu 12:34
s. a. B 16:59, CT 16:49, IS 16:47, MS 17:00,
SM 17:04, DJ 17:09, AR 17:14

6. S. Proverbele 25:11
s. a. B 16:58, CT 16:48, IS 16:45, MS 16:59,
SM 17:02, DJ 17:08, AR 17:13

7. D. Proverbele 4:5
8. L. Evrei 3:14
9. M. Evrei 13:7
10. M. Psalmii 78:5
11. J. Matei 5:16
12. V. 2 Petru 3:9
s. a. B 16:51, CT 16:41, IS 16:37, MS 16:51,
SM 16:54, DJ 17:01, AR 17:05

13. S. Proverbele 20:11
s. a. B 16:50, CT 16:40, IS 16:36, MS 16:50,
SM 16:53, DJ 17:00, AR 17:04

14. D. Proverbele 4:26,27
15. L. Deuteronomul 18:13
16. M. Osea 10:12
17. M. Psalmii 15:1,2
18. J. Isaia 55:6
19. V. Proverbele 2:1-5
s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:30, MS 16:55,
SM 16:47, DJ 16:54, AR 16:58

20. S. Iosua 24:15
s. a. B 16:43, CT 16:34, IS 16:29, MS 16:43,
SM 16:46, DJ 16:54, AR 16:57

21. D. 1 Împărați 12:24
22. L. Geneza 22:6
23. M. Evrei 4:12
24. M. 2 Timotei 4:5
25. J. 2 Timotei 2:19
26. V. Evrei 2:11
s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:38,
SM 16:41, DJ 16:50, AR 16:53

27. S. Judecătorii 14:10
s. a. B 16:39, CT 16:29, IS 16:24, MS 16:38,
SM 16:40, DJ 16:49, AR 16:52

28. D. 1 Corinteni 6:18
29. L. 2 Corinteni 10:4
30. M. 1 Corinteni 6:19,20

DECEMBRIE

1. M. Filipeni 4:8
2. J. 1 Corinteni 15:33
3. V. Romani 6:8
s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:49

4. S. Matei 6:33
s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:35,
SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:49

5. D. Proverbele 24:26
6. L. Maleahi 3:16
7. M. Psalmii 19:14
8. M. 1 Corinteni 13:7
9. J. Apocalipsa 3:20
10. V. Luca 24:32
s. a. B 16:36, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:34,
SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:48

11. S. Iacov 1:19
s. a. B 16:36, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:34,
SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:48

12. D. Isaia 53:3
13. L. Proverbele 10:9
14. M. Evrei 8:10
15. M. Ioan 10:27
16. J. Neemia 9:13
17. V. Geneza 2:7
s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:21, MS 16:35,
SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:49

18. S. Eclesiastul 4:12
s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:21, MS 16:35,
SM 16:37, DJ 16:48, AR 16:50

19. D. Psalmii 149:1
20. L. Psalmi 128:1
21. M. 1 Corinteni 14:15
22. M. Psalmii 138:3
23. J. Psalmii 95:1
24. V. Psalmii 94:19
s. a. B 16:40, CT 16:31, IS 16:24, MS 16:38,
SM 16:40, DJ 16:51, AR 16:53

25. S. Faptele 2:44
s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:25, MS 16:39,
SM 16:41, DJ 16:51, AR 16:54

26. D. Geneza 22:8
27. L. Ioan 17:22,23
28. M. Ioan 13:34,35
29. M. 1 Corinteni 10:17
30. J. Ioan 17:21
31. V. Psalmii 133:1
s. a. B 16:46, CT 16:36, IS 16:29, MS 16:44,
SM 16:46, DJ 16:56, AR 16:58